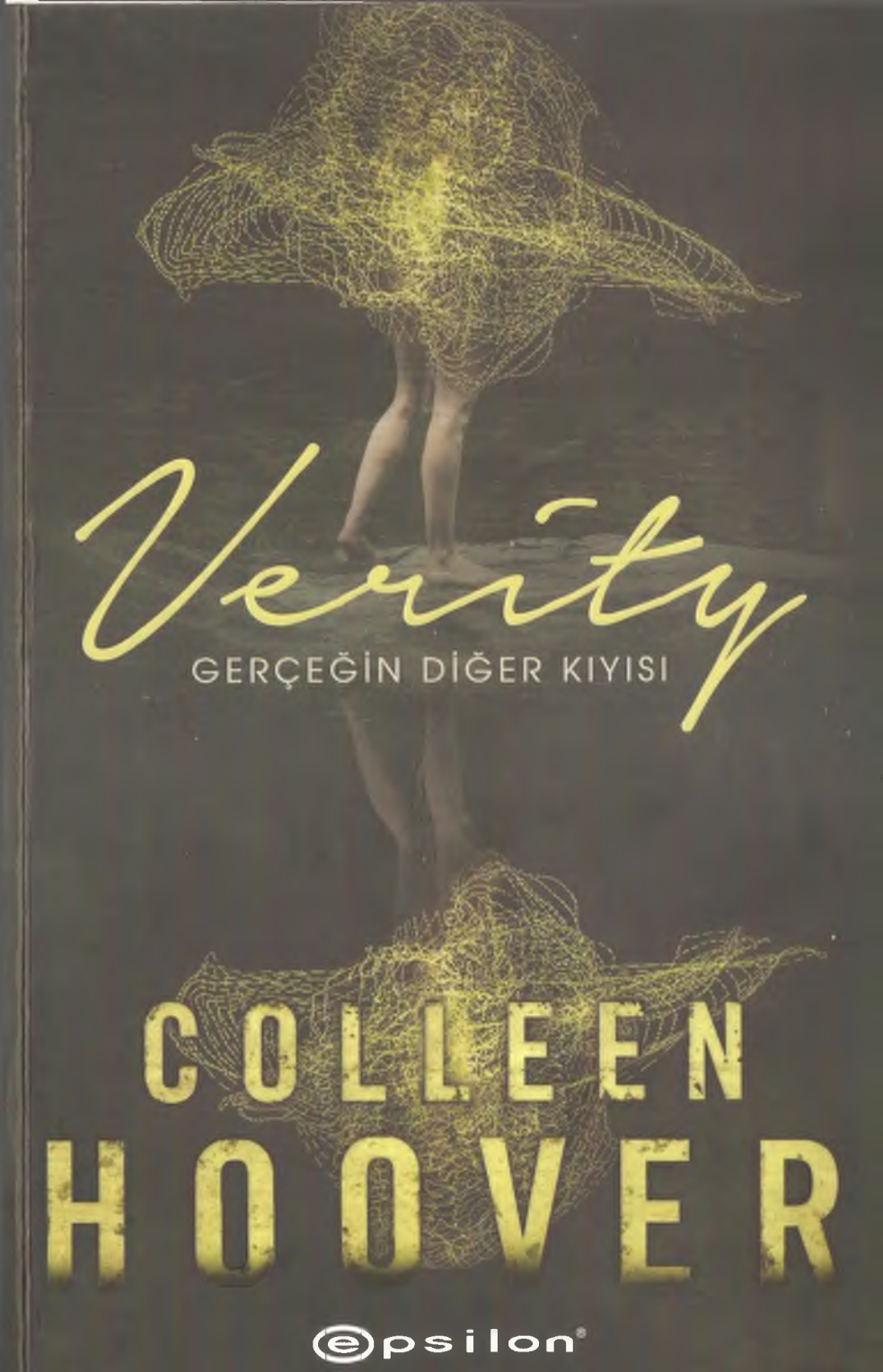

Verity
GERÇEĞİN DİĞER KIYISI
COLLEEN
HOOVER
epsilon

KİTAPLARI *NEW YORK TIMES* ÇOKSATANLAR LİSTESİNDE BİR NUMARA OLMUŞ COLLEEN HOOVER'DAN TÜYLER ÜRPERTECEK BİR PSİKOLOJİK GERİLİM VE AŞK ROMANI...

Lowen Asleigh, yaşadığı finansal krizin ardından evini kaybetmek üzere olan bir yazardır. Büyük bir umutsuzluk içinde olduğu sırada beklenmedik bir teklif alır. Geçirdiği kaza sebebiyle kitap yazamayacak durumdaki ünlü yazar Verity Crawford'ın çoksatan serisini tamamlayacak ve karşılığında Verity'nin eşi Jeremy'den hayatını tamamen değiştirecek yüklü miktarda bir ödeme alacaktır.

Lowen kendini kısa süre içinde Verity'nin gözlerden uzak evinde bulur. Göl kıyısındaki bu muhteşem malikânede onun seriye dair tuttuğu notlarını okuyacak ve serinin devamını yazacaktır. Ne var ki Lowen bilinci yerinde olmayan Verity'nin notları arasında onun acımasız bir dürüstlükle yazdığı otobiyografisini de bulur. Gerilim türünde bir başyapıt sayılabilecek bu otobiyografide iki kızını da kaybeden Verity kızlarının gerçekte nasıl öldüğünü anlatmıştır. Lowen okudukça dehşete kapıldığı bu taslağı, Verity'nin her şeyden habersiz eşine göstermekle yok etmek arasında bir seçim yapmak zorundadır.

Colleen Hoover içgüdülerimize, bilinçaltımıza ve gerçeğe meydan okuyor.

'HG
'402
NH
D277402 TIKR

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş:kitap365.com

KDV'den muaftır.

"Otobiyografilerle ilgili en tiksindiğim şey, her cümleden sahte düşüncelerin akmasıdır.
Bir yazar, ruhu ve kitabı arasındaki her koruma katmanını ayırmaya istekli olmadıkça asla kendisi hakkında yazma cüretini göstermemelidir. Kelimeler doğrudan yürekten gelmeli, özgür kalırken etle kemiği parçalamalıdır. Çirkin, dürüst, kanlı ve biraz dehşet verici ama tamamen ortada. Okuru yazardan hoşlanması için teşvik eden bir otobiyografi, gerçek bir otobiyografi değildir. Kimse içten dışa sevilesi değildir. Birisi bir otobiyografiyi bitirdiğinde, en iyi ihtimalle, yazara karşı rahatsız edici bir tiksinti duyuyor olmalıdır.
Ben bunu yapacağım.
Okuyacağınız şey zaman zaman o kadar kötü bir tat bırakacak ki tükürmek isteyecek ama bu kelimeleri yutacaksınız, okuduklarınız bir parçanız hâline gelecek, içinize işleyecek ve onlar yüzünden acı çekeceksiniz.
Ancak... benim sert uyarımla beraber... kelimelerimi yutmaya devam edeceksiniz
çünkü buradasınız.
İnsan.
Meraklı.
Devam edin."

-Verity Crawford

Verity

GERÇEĞİN DİĞER KIYISI

COLLEEN HOOVER

Çeviri:
Yeşim Öksüzoğlu

Epsilon

Verity: Gerçeğin Diğer Kıyısı
Orijinal Adı: *Verity*
Colleen Hoover
Çeviri: Yeşim Öksüzoğlu

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Düzelti: Zehra Onat
Kapak ve Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ocak 2022
ISBN: 978-625-414-070-9

© Colleen Hoover, 2018
Bu eser, Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans aracılığıyla yayımlanmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Bu kitap, ithaf edilebilecek tek kişiye ithaf edilmiştir.
Tarryn Fisher'a,
insanların içlerindeki ışığı kabul ettiğin kadar
onlardaki karanlığı da kabul ettiğin için teşekkürler.

1

Üzerime kan sıçramadan hemen önce kafatasından gelen çatırtıyı duydum.

Nefesimi tuttum ve hızla kaldırımda geriye doğru sendeledim. Topuklarımdan biri kaldırım taşını tutturamadı, bu yüzden dengemi sağlamak için bir *Park Yapılmaz* tabelasının direğine yapıştım.

Adam saniyeler önce önümdeydi. İnsan kalabalığının içinde yayalara yeşil ışığın yanmasını beklerken o, zamanından önce yola adım atmış ve bir kamyon ona çarpmıştı. Onu durdurmak için ileri uzanmıştım – ama adam geçerken elim boşluğa gitti. Kafası tekerin altında kalmadan önce gözlerimi kapattım, ama bir şampanya şişesinin tıpasından gelen türden pop sesini duymuştum.

Suç adamdaydı, çünkü başını eğmiş elindeki telefona bakıyordu, muhtemelen daha önce aynı caddeden sorunsuz olarak defalarca geçmenin bir yan etkisiydi. *Rutine bağlı ölüm.*

İnsanlar nefesini tuttu ama kimse çığlık atmadı. Kazaya karışan araçtaki yolcu, kamyondan atladı ve hemen adamın bedeninin yanında diz çöktü. Pek çok insan yardım etmek için koştururken ben olay mahallinden uzaklaştım. Kazadan sağ çıkmadığım anlamak için tekerin altındaki

adama bakmama gerek yoktu. Ona bir ambulanstan çok cenaze arabasının gerektiğini anlamak için tek yapmam gereken önceden beyaz olan, şimdiyse her yerine kan sıçramış gömleğime bakmaktı.

Hızla kazaya arkamı döndüm –soluklanacak bir yer arıyordum– ama yeşil yandı ve yoğun kalabalık harekete geçerek bu Manhattan nehrinde akıntıya karşı yüzmemi imkânsız kıldı. Bazıları kazanın hemen yanından geçerken başlarını cep telefonlarından kaldırmadılar bile. İlerleme çabama son vererek kalabalığın azalmasını bekledim. Başımı çevirerek kazanın olduğu tarafa baktım, doğrudan adama bakmamaya dikkat ediyordum. Kamyon şoförü şimdi aracın arkasındaydı, gözlerini kocaman açmış, telefonla konuşuyordu. Üç dört kişi onlara yardım ediyordu. Birkaç kişi hastalıklı meraklarının önderliğinde bu dehşet verici sahneyi cep telefonları ile kaydediyordu.

Eğer hâlâ Virginia'da yaşıyor olsaydım ve bu olay orada olsaydı bu süreç çok daha farklı bir şekilde yaşanırdı. Etraftaki herkes dururdu. Panik doğar, insanlar çığlık atar, bir haber ekibi dakikalar içinde kaza mahalline gelirdi. Ama burada, Manhattan'da, bir aracın yayaya çarpması o kadar sık oluyordu ki bir sıkıntıdan öteye geçmiyordu. Bazıları için trafikte tıkanma, *diğerleri için mahvolmuş bir kıyafet*. Bu muhtemelen o kadar sık oluyordu ki gazetelere bile çıkmayacaktı.

Her ne kadar buradaki bazı insanların kayıtsızlığı beni rahatsız etse de bu şehre on yıl önce tam olarak bu yüzden taşınmıştım. Benim gibi insanlar yoğun nüfuslu şehirlere aitti. Hayatımın gelmiş olduğu nokta bu boyuttaki bir yer için bir şey ifade etmiyordu. Benimkinden çok daha acınası hikâyeleri olan bir sürü insan vardı burada.

Burada, görünmezdim. Önemsizdim. Manhattan bana dikkat edemeyecek kadar büyüktü ve onu bu yüzden seviyordum.

"Yaralandınız mı?"

Başımı kaldırdım ve koluma dokunup gömleğimi inceleyen adama baktım. Yaralı mıyım diye beni baştan ayağa incelerken ifadesinde derin bir endişe vardı. Tepkisine bakarak onun fazla nasırlaşmış bir New Yorklu olmadığını söyleyebilirdim. Şimdi burada yaşıyor olabilirdi, ama geldiği yer her neresi ise, empatiyi içinden tamamen söküp almamış bir yerdi.

"Yaralandınız mı?" diye tekrarladı yabancı, bu defa gözlerime bakarak.

"Hayır. Benim kanım değil. Onun yanında duruyordum, tam..." Sustum. *Az önce bir adamın öldüğünü gördüm.* Ona çok yakındım, kanı üzerime sıçramıştı.

Bu şehre görünmez olmak için taşınmıştım ama kesinlikle etkilenmez değildim. Bu üzerinde çalıştığım bir şeydi – ayağımın altındaki beton kadar sert olmaya çalışıyordum. Pek iyi gittiğim söylenemezdi. Az önce şahit olduğum her şeyin içime yerleşen ağırlığını hissedebiliyordum.

Elimle ağzımı kapattım, ama dudaklarımda yapış yapış bir şey hissedince elimi hemen geri çektim. *Daha çok kan.* Başımı eğip gömleğime baktım. Çok fazla kan, hiçbiri benim değil. Gömleği tutup göğsümden uzaklaştırmaya çalıştım, ama kan lekelerinin kurumaya başladığı yerler tenime yapışmıştı.

Sanırım suya ihtiyacım vardı. Başımın dönmeye başladığını hissediyordum ve alnımı ovmam, burnumu sıkmam gerekiyordu ama kendime dokunmaktan korktum. Hâlâ kolumdan tutan adama baktım.

"Yüzümde var mı?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini uzağa çevirdi, etrafımızdaki caddeyi tarıyordu. Birkaç kapı ötedeki bir kafeyi işaret etti.

"Bir tuvaletleri vardır," dedi, elini belime bastırıp beni o tarafa yönlendirirken.

Caddenin karşısına, kazadan önce gitmekte olduğum Pantem Yayınevi binasına baktım. Çok yakındım. Çaresizce katılmam gereken toplantıdan dört buçuk –bilemedin beş– metre uzaktaydım.

Az önce ölen *adamın* gideceği yere ne kadar yakın olduğunu merak ettim.

Kafeye vardığımızda yabancı bana kapıyı tuttu. Ellerinde birer kahve taşıyan kadın yanımdan sıyrılarak geçmeye çalışırken gömleğimi gördü. Hızla kaçarak benden uzaklaşırken ikimizin de binaya girmesine imkân verdi. Kadınlar tuvaletine ilerledim ama kapı kilitliydi. Adam erkekler tuvaletinin kapısını iterek açtı ve peşinden gelmemi işaret etti.

Kapıyı kilitlemeden lavaboya ilerledi ve suyu açtı. Aynada kendime baktım, korktuğum kadar kötü durumda olmadığımı görünce rahatladım. Yanaklarımda koyulaşıp kurumaya başlamış birkaç damla ve kaşlarımın üzerinde bir serpinti vardı. Neyse ki asıl yükü gömlek almıştı.

Adam bana bir tomar ıslak kâğıt havlu uzattı, ben onunla yüzümü silerken başka bir tomarı ıslatıyordu. Artık kan kokusunu alabiliyordum. Havadaki keskinlik zihnimi on yaşımdaki hâlime götürdü. Kan kokusu, bu kadar yıl sonra bile hatırlanacak kadar güçlüydü.

Daha çok mide bulantısı atağını engellemek için nefesimi tuttum. Kusmak istemiyordum. Ama bu gömleği üzerimden atmak istiyordum. Şimdi.

Titreyen parmaklarla düğmeleri çözdüm ve gömleği çıkarıp musluğun altına koydum. Suyun işini yapmasına izin verirken yabancıdan diğer ıslak havluları alıp göğsümdeki kanları silmeye başladım.

Adam kapıya yöneldi ama ben orada en çirkin sutyenimle dururken bana biraz mahremiyet vermek yerine, gömleksizken içeri kimse girmesin diye kapıyı kilitledi. Rahatsız edecek kadar ince bir hareketti ve huzursuz hissetmeme neden oldu. Aynada onun yansımasını izlerken gergindim.

Biri kapıya vurdu.

"Birazdan çıkacağım," dedi adam.

Biraz rahatladım, kapının arkasında olur da çığlık atmam gerekirse beni duyacak birinin olması fikri güven verdi.

Boynumdan ve göğsümden hepsini sildiğime emin olana kadar kana odaklandım. Sonra sağa sola dönerek aynada saçımı inceledim, ama tek görebildiğim akan karamel rengi boyanın üstündeki birkaç santimlik koyu renk diplerdi.

"İşte," dedi adam, bembeyaz gömleğinin son düğmesini açarken. "Bunu giy."

Takımının ceketini çıkarmış ve kapının arkasındaki çengele asmıştı bile. Düğmeli gömleğinden kurtularak altındaki beyaz atleti ortaya çıkardı. Kaslı ve benden uzundu. Gömleğinin içinde kaybolurdum. Toplantıya bunu giyemezdim, ama başka seçeneğim yoktu. Bana uzattığında gömleği aldım. Birkaç tane daha kâğıt havlu alıp tenimi kuruladıktan sonra gömleği giyip düğmelerini iliklemeye başladım. Tuhaf görünüyordu, ama en azından başkasının gömleğine patlayan *benim* kafam değildi. *Her şerde bir hayır var.*

Islak gömleğimi lavabodan aldım ve kurtarmanın bir yolu olmadığını kabullendim. Gömleği çöpe attıktan sonra lavaboya tutunup yansımama baktım. İki yorgun, boş göz bana bakıyordu. Az önce şahit oldukları şeyin dehşeti elayı bulanık bir kahverengiye döndürmüştü. Yanaklarımı renk gelsin diye ellerimle ovaladım ama faydası olmadı. Ölüye benziyordum.

Duvara yaslanarak aynaya arkamı döndüm. Adam kravatını katlıyordu. Onu takım elbisesinin cebine koydu ve bir an beni inceledi. "Sakin misin, yoksa şokta mısın, bilemiyorum."

Şokta değildim, ama sakin olup olmadığımı da bilmiyordum. "Emin değilim," diye itirafta bulundum. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi. "Maalesef daha beterlerini de gördüm."

Başımı yana eğerek şifreli cevabının katmanlarını çözmeye çalıştım. Gözlerini kaçırınca bu durum, bir adamın kafasının kamyonun altında kalmasından daha kötü ne görmüş olabileceğini merak ederek daha dikkatle bakmama neden oldu sadece. Belki de doğma büyüme New Yorkluydu. Ya da bir hastanede çalışıyordu. Onda sıklıkla başkalarından sorumlu insanlarda bulunan türden bir uzman havası vardı.

"Doktor musun?"

Başını iki yana salladı. "Emlak işindeyim. İşindeydim, daha doğrusu." İleri doğru bir adım atıp omzuma uzandı ve gömleğimden bir şeyi silkeledi. *Onun* gömleğinden. Kolunu indirdiğinde, bir an yüzümü inceledikten sonra geri çekildi.

Gözleri az önce cebine koyduğu kravatına kaydı. *Uçuk yeşil.* Yakışıklıydı, ama ondaki bir şey, yakışıklı olmamayı dilediğini düşündürdü bana. Hatta sanki görünüşü onun için sıkıntı yaratabilirmiş gibiydi. Bir parçası kimsenin onu fark etmesini istemiyordu. Bu şehirde görünmez olmak istiyordu. *Tıpkı benim gibi.*

Çoğu insan New York'a keşfedilmek için gelirdi. Geri kalanlarımız buraya saklanmak için geliyordu.

"Adın nedir?" diye sordu.

"Lowen."

Adımı söyledikten sonra bir süre duraksadı ama sadece birkaç saniye sürdü.

"Jeremy," dedi. Lavaboya yürüyüp suyu tekrar açtı ve ellerini yıkamaya başladı. Merakımı susturamayarak ona bakmaya devam ettim. Az önce şahit olduğumuz kazadan beterini de gördüğünü söylerken ne demek istemişti? Önceden emlak işinde olduğunu söylemişti, ama bir emlakçı olarak işindeki en kötü gün bile kimseyi, bu adamı ele geçiren türden bir kasvetle doldurmazdı.

"Sana ne oldu?" diye sordum.

Aynadan bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha beterini de gördüğünü söyledin. Ne gördün?"

Suyu kapatıp ellerini yıkadıktan sonra bana döndü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başımla onayladım.

Kâğıt havluyu çöpe attı ve ellerini ceplerine soktu. İyice kasvetli bir hâle büründü. Gözlerime bakıyordu ama o andan kopmuş gibiydi. "Beş ay önce sekiz yaşındaki kızımın cesedini gölden çıkardım."

Nefesim kesildi, elimi boynuma götürdüm. İfadesindeki kasvet değildi. Kederdi. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Üzgündüm de. Kızı için üzgündüm. Merak ettiğim için üzgündüm.

"Peki ya sen?" diye sordu. Sanki bu hazırlıklı olduğu bir konuşmaymış gibi bir tavırla tezgâha yaslandı. Beklediği bir konuşmaymış gibi. Birinin gelip onun trajedisini daha az trajik kılmasını bekliyormuş gibi. Beterin beterini yaşadığınızda yaptığınız bir şeydir bu. Sizin gibi olan insanları ararsınız... sizden beter durumdaki insanları... ve başınıza gelen korkunç olaylar hakkında daha iyi hissetmek için onları kullanırsınız.

Konuşmadan önce yutkundum, çünkü benim trajedilerim onunkine kıyasla hiçbir şeydi. En sonuncuyu düşündüm, onunkine kıyasla o kadar önemsiz görünüyordu ki yüksek sesle anlatmaya utandım. "Geçen hafta annem öldü."

Trajedime, ona vermiş olduğum tepkiyi vermedi. Hiç tepki göstermedi ve benimkinin daha kötü olmasını umduğu için mi böyle yaptığını merak ettim. Ama daha kötü değildi. *Sen kazandın.*

"Nasıl öldü?"

"Kanserden. Geçen yıl evimde ona baktım." Bunu yüksek sesle söylediğim ilk kişi oydu. Bileğimde nabzımın zonkladığını hissedebiliyordum, elimle orayı sardım. "Haftalardır ilk defa bugün dışarı adımımı attım."

Bir süre öylece birbirimize baktık. Başka bir şey daha söylemek istiyordum, ama daha önce tamamen yabancı biriyle böyle ağır bir sohbete girmemiştim. Bir şekilde sona ermesini istiyordum, çünkü bu sohbet buradan nasıl devam edebilirdi ki?

Etmedi. Öylece bitti.

Tekrar aynaya dönüp kendine baktı, yüzüne düşen bir tutam koyu renk saçı düzeltti. "Katılmam gereken bir toplantım var. Düzeleceğine emin misin?" Aynadaki yansımama bakıyordu.

"Evet. İyiyim."

"İyiyim?" Kelimeyi bir soru gibi tekrarlayarak döndü, sanki *iyi* olmak, ona *düzeleceğimi* söylemek kadar güven verici gelmemiş gibiydi.

"İyi olacağım," diye tekrarladım. "Yardımın için teşekkürler."

Gülümsemesini isterdim, ama o an bunun için uygun değildi. Gülümsemesinin neye benzediğini merak ediyordum. Onun yerine hafifçe omzunu silkerek, "İyi o zaman," dedi. Gidip kapının kilidini açtı. Benim için kapıyı tuttu ama hemen çıkmadım. Onun yerine onu izlemeye devam ettim, dışarıdaki dünyayla yüzleşmeye pek hazır değildim. Nezaketine minnettardım ve daha fazlasını söylemek, ona bir şekilde teşekkür etmek istiyordum. Belki kahve ısmarlamak ya da

gömleğini ona geri vermek gibi. Kendimi onun fedakârlığına çekilirken buldum – bu günlerde ender rastlanan bir şeydi. Ama sol elindeki alyans ilerlememi, tuvaletten ve kafeden dışarıya çıkıp daha büyük bir kalabalıkla uğuldayan caddeye adım atmamı sağladı.

Bir ambulans gelmiş ve trafiği her iki yöne kapatmıştı. Kaza mahalline doğru yürüdüm, ifade vermemin gerekip gerekmediğini düşünüyordum. Diğer görgü tanıklarının ifadelerini not alan bir polis memurunun yanında bekledim. Söylenenler benimkilerden farklı değildi, ama ifademi verdim ve iletişim bilgilerimi bıraktım. Çarpma anını tam olarak görmediğim için ifademin ne kadar yararlı olduğundan emin değildim. Sadece duyacak kadar yakındım. Bir Jackson Pollock tablosu gibi boyanacak kadar yakın.

Arkama baktım ve Jeremy'nin elinde taze kahveyle kafeden çıktığını gördüm. Caddeden karşıya geçti, her nereye gidiyorsa oraya odaklanmıştı. Aklı başka bir yerdeydi şimdi, benden çok uzaklarda, muhtemelen karısında ve gömleği olmadan eve gidince ona ne söyleyeceğindeydi.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve saate baktım. Corey'yle ve Pantem Yayınevi'nin editörüyle olan toplantıma hâlâ on beş dakika vardı. Beni düşüncelerimden uzaklaştıran yabancı da burada olmadığından artık ellerim daha da fena titriyordu. Kahvenin faydası dokunabilirdi. Morfinin *kesinlikle* faydası olurdu, bakımevi geçen hafta annem öldükten sonra ekipmanlarını geri almaya geldiğinde hepsini alıp götürmüştü. Ne yazık ki onu saklamayı düşünemeyecek kadar sarsılmış durumdaydım. Şimdi biraz olsa epey işime yarayabilirdi.

2

Dün gece Corey bana mesaj atıp bugünkü toplantıyı bildirdiğinde, aylardır ondan aldığım ilk haber olmuştu bu. Bilgisayar masamda oturmuştum, ayak başparmağımda gezinen bir karıncayı izliyordum.

Karınca yalnızdı, sağa sola, yukarı aşağı dolanarak bir arkadaş ya da yiyecek arıyordu. Tek başına oluşu kafasını karıştırmış gibiydi. Ya da belki yeni bulduğu özgürlüğüyle heyecanlanmıştı. Neden yalnız olduğunu merak ettim istemsizce. Karıncalar genellikle ordu hâlinde gezerdi.

Karıncanın güncel durumu hakkında endişelenmem dairemden çıkmam gerektiğine dair net bir işaretti. Anneme bakarken bu kadar uzun süre evde kapalı kaldıktan sonra, eşikten dışarı adımımı attığımda o karınca gibi kafamın karışacağından korkuyordum. Sağ, sol, içeri, dışarı, *arkadaşlarım nerede, yiyecek nerede?*

Karınca, parmağımdan ahşap zemine indi. O, duvarın altına girip kaybolurken Corey'nin mesajı geldi.

Aylar önce bir şeylere son verirken anlayacağını ummuştum: Artık seks yapmadığımıza göre, bir yayıncı temsilcisi ile yazarı arasındaki en iyi iletişim aracı e-postaydı.

Mesajı şöyleydi: *Yarın sabah saat dokuzda buluşalım, Pantem Yayınevi binası 14. kat. Sanırım bir teklif alacağız.*

Mesajda annemi sormamıştı bile. İşi ve kendisi dışındaki şeylere karşı olan ilgisizliği, artık birlikte olmamamızın nedeniydi. Umursamaz tutumu bende haksız bir öfke uyandırdı. Bana bir şey borçlu değildi, ama en azından umursuyormuş gibi davranabilirdi.

Dün gece ona mesaj atmadım. Onun yerine telefonumu bir kenara koyup duvarımın dibindeki çatlağa gözlerimi diktim – karıncanın içine girip kaybolduğu yere. Duvarda başka karıncalar bulabildi mi, yoksa yalnızlığı mı seviyor acaba diye düşündüm. Belki de bana benziyordu ve diğer karıncalara karşı bir tiksinti geliştirmişti.

Diğer insanlara derin bir tiksinti hissettiğim söylenemezdi, ama bahse girmem gerekse, bunun öz annemin benden korkmasının doğal bir sonucu olduğunu söylerdim.

Korkmak güçlü bir kelime olabilirdi. Ama ben çocukken kesinlikle bana güvenmezdi. Okul haricinde beni diğer insanlarla görüştürmezdi, çünkü pek çok kez yaşadığım uyurgezerlik nöbetlerim sırasında yapabileceklerimden korkardı. Bu paranoya yetişkinliğime sızmıştı ve o zamandan beri kendi yolumu kendim belirliyordum. Bir münzevi olarak. Çok az arkadaşım vardı ve pek sosyal hayatım yoktu. O öldükten haftalar sonra dairemden ilk kez bu sabah çıkmış olmamın nedeni buydu.

Evimden dışarıya ilk çıkışımın özlediğim bir yere gitmek için olacağını düşünmüştüm, Central Park'a ya da bir kitapçıya mesela.

Kendimi burada bulacağım aklımın ucundan geçmemişti, bir yayınevinin lobisinde sıramı bekliyor, bu teklifin kiramı karşılaması için ve dolayısıyla evden atılmak durumunda kalmamak için dua ediyordum. Ama işte buradaydım, evsiz kalmak ile bana yeni bir daire bakma fırsatı sağlayacak bir iş teklifinden bir toplantı uzakta.

Başımı eğip Jeremy'nin bana caddenin karşısında ödünç verdiği beyaz gömleği düzelttim. Çok tuhaf görünmediğini umuyordum. Belki de üstesinden gelme şansım vardı, sanki bedenimin iki katı erkek gömleği giymek yeni moda ve havalı bir şeymiş gibi.

"Güzel gömlek," dedi arkamdan biri.

Jeremy'nin sesini duyunca döndüm ve onu gördüğüme şaşırdım.

Beni takip mi ediyor?

Sıra bana gelmişti, bu yüzden güvenlik görevlisine ehliyetimi verdim ve ardından Jeremy'ye bakarak giydiği yeni gömleği inceledim. "Arka cebinde yedek gömlek mi taşıyorsun?" Sırtındaki gömleği bana vereli çok olmamıştı.

"Otelim bir blok ötede. Yürüyerek gidip üstümü değiştirdim."

Oteli. Ümit vericiydi. Eğer bir otelde kalıyorsa, belki burada çalışmıyordu. Ve eğer burada çalışmıyorsa, belki de yayıncılık sektöründe değildi. Neden onun yayıncılık sektöründe olmasını istemediğimden emin değildim. Sadece toplantımın kiminle olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve yaşadığımız sabahtan sonra, bu toplantının onunla bir ilgisi olmasını istemiyordum. "Bu binada çalışmadığın anlamına mı geliyor bu?"

Kimlik kartını çıkarıp güvenlik görevlisine uzattı. "Hayır, burada çalışmıyorum. On dördüncü katta bir toplantım var."

Tabii ki var.

"Benim de," dedim.

Dudaklarında anlık bir gülümseme belirdi ve aynı hızla yok oldu, sanki caddenin karşısında ne olduğunu hatırlamış ve etkisinden kurtulmak için çok erken olduğunu fark etmişti. "Aynı toplantıya gidiyor olma ihtimalimiz nedir?" Bize asansörleri işaret eden güvenlik görevlisinden kimliğini aldı.

"Bilmiyorum," dedim. "Tam olarak neden burada olduğumu bana söylemediler." Asansöre bindik ve on dördüncü katın düğmesine bastı. Kravatını cebinden çıkarıp bağlarken bana döndü.

Alyansından gözlerimi alamıyordum.

"Yazar mısın?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. "Sen?"

"Hayır. Karım yazar." Kravatını çekerek düzgünce yerleştirdi. "Biliyor olabileceğim bir şey yazdın mı?"

"Şüpheliyim. Kitaplarımı kimse okumuyor."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Dünyada çok fazla Lowen yok. Eminim hangi kitapları yazdığını bulabilirim."

Neden? Onları gerçekten okumak mı istiyor? Telefonuna bakıp bir şeyler yazmaya başladı.

"Gerçek adımla yazdığımı söylemedim ki."

Asansör kapıları açılana kadar başını kaldırmadı. Kapıya doğru ilerleyip eşikte bana döndü. Telefonunu kaldırdı ve gülümsedi. "Takma isimle yazmıyorsun. Lowen Ashleigh adıyla yazıyorsun ve bu da ne komiktir ki, dokuz buçukta buluşacağım yazarın adı."

Nihayet o gülümsemeyi gördüm ve bu kadar güzel olduğu için artık görmek istemiyorum.

Az önce beni internette aratmıştı. Benim toplantım dokuz buçukta değil saat dokuzda olsa da görünüşe göre benden daha çok şey biliyordu. Gerçekten aynı toplantıya gidiyorsak, bu durum caddede karşılaşma ihtimalimizi biraz şüpheli kılıyordu. Ama sanırım aynı toplantıya doğru aynı yöne gittiğimizden aynı anda aynı yerde bulunma ihtimalimiz o kadar da akıl almaz değildi, bu yüzden aynı kazaya şahit olmuştuk.

Jeremy kenara çekildi ve ben asansörden indim. Ağzımı açtım, konuşmaya hazırlanıyordum ama geriye doğru birkaç adım attı. "Birazdan görüşürüz."

Onu hiç tanımıyordum ve katılmak üzere olduğum toplantıyla alakasını bilmiyordum ama bugün tuvalette olanlarla ilgili hiçbir detayı bilmeseydim bile ondan hoşlanmamak elde değildi. Adam kelimenin tam anlamıyla bana sırtındaki gömleği vermişti, o yüzden kindar bir mizacı olduğundan şüpheliydim.

O köşeyi dönmeden önce gülümsedim. "Pekâlâ. Birazdan görüşürüz."

Gülümsememe karşılık verdi. "Pekâlâ."

Sola dönüp gözden kaybolana dek onu izledim. Onun görüş alanından çıkar çıkmaz biraz rahatlayabildim. Bu sabah her şey... çok fazlaydı. Şahit olduğum kaza ve bu kafa karıştırıcı adamla dar bir alanda kapalı kalmamın arasında kendimi çok garip hissediyordum. Avucumu duvara yaslayıp eğildim. Bu da neyin...

"Tam zamanında," dedi Corey. Sesiyle irkildim. Döndüm, koridorun karşısından bana doğru yürüyordu. Eğilip beni yanağımdan öptü. Donakaldım.

"Asla zamanında gelmezsin."

"Daha erken gelecektim, ama..." Sustum. Erkenden gelmeme neyin engel olduğunu açıklamayacaktım. Corey, Jeremy'nin gittiği yöne doğru ilerlerken ilgilenmiyor gibiydi.

"Asıl toplantı dokuz buçukta, ama geç kalabileceğini düşündüm. Bu yüzden sana dokuz dedim."

Kafasının arkasına bakakalarak duraksadım. *Ne halt ettin, Corey?* Eğer bana dokuz yerine dokuz buçuk deseydi, caddenin karşısındaki kazaya şahit olmayacaktım. Bir yabancının kanı üzerime sıçramayacaktı.

"Geliyor musun?" diye sordu Corey, durup bana baktı.

Öfkemi bastırdım. Söz konusu o olduğunda bunu yapmaya alışkındım.

Boş konferans odasına gittik. Corey kapıyı arkamızdan kapattı, ben de konferans masasında bir yere oturdum.

Yanıma, masanın başına oturdu, bana gözlerini dikecek şekilde yerini ayarladı. Aylar sonra ilk kez görünüşünü incelerken kaşlarımı çatmamaya çalıştım ama hiç değişmemişti. Hâlâ çok temiz ve tertipliydi; kravat, gözlükler ve gülümseme. Her zaman benimle taban tabana zıt.

"Berbat görünüyorsun." Böyle söylemiştim, çünkü berbat görünmüyordu. Asla görünmezdi ve bunu biliyordu.

"Sen de tazelenmiş ve büyüleyici görünüyorsun." Böyle söylemişti, çünkü hiçbir zaman tazelenmiş ve büyüleyici görünmezdim. Her zaman yorgun ve hatta sürekli olarak bıkkın görünürdüm. Gerçek yüzünü göstermek deyimini biliyordum, ama ben daha çok sıkkın yüzümü gösteriyordum.

"Annen nasıl?"

"Geçen hafta öldü."

Bunu beklemiyordu. Sandalyesinde geriye yaslanıp başını yana eğdi. "Bana neden söylemedin?"

Şimdiye kadar neden sorma zahmetine girmedin? Omuz silktim. "Hâlâ sindirmeye çalışıyorum."

Annem son dokuz aydır benimle yaşıyordu – dördüncü evre kolon kanseri teşhisi konduğundan beri. Üç aylık özel bakımdan sonra geçen çarşamba ölmüştü. O son birkaç ayda evden çıkmak zordu, çünkü her konuda bana güveniyordu – yemesinden içmesine, yatakta döndürülmesine kadar. İyice kötüleştiğinde onu hiç yalnız bırakamaz olmuştum, bu yüzden haftalardır evden dışarı çıkmamıştım. Neyse ki bir internet bağlantısı ve kredi kartı Manhattan'da tamamen dört duvar arasında yaşamayı kolaylaştırıyordu. Bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şey ama her şey kapıya kadar getirtilebiliyordu.

Dünyadaki en kalabalık şehirlerden birinin agorafobikler için bir cennet olması ne kadar da komikti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Corey.

Endişesi sadece formaliteden ibaret olsa da rahatsızlığımı bir gülümsemeyle maskeledim. "İyiyim. Beklenen bir durum olması kolaylaştırıyor." Duymak istediği bu olduğu için böyle söylemiştim. Gerçeği söylesem nasıl tepki verirdi emin değildim – o öldüğü için rahatladığımı. Annem hayatıma sadece suçluluk getirmişti. Ne daha azını ne daha fazlasını. Sadece daimi bir suçluluk.

Corey üzerinde poğaçalar, su şişeleri ve kahve demliği bulunan küçük masaya doğru ilerledi. "Aç mısın? Susadın mı?"

"Su iyi olur."

İki şişe alıp birini bana verdikten sonra sandalyesine döndü. "Vasiyetle ilgili yardıma ihtiyacın var mı? Eminim Edward yardım edebilir."

Edward, Corey'nin yayın temsilciliği şirketinin avukatıydı. Küçük bir kuruluştu, bu yüzden pek çok yazar farklı alanlarda Edward'ın tecrübelerinden yararlanıyordu. Maalesef benim ihtiyacım olmayacaktı. Geçen sene iki odalı evimin kira kontratını imzalarken Corey bana kirayı karşılayamayacağımı söylemeye çalışmıştı. Ama annem saygın bir şekilde öleceği konusunda ısrarcı olmuştu – kendi odasında yani. Bakımevinde değil. Hastanede değil. Gayet yeterli büyüklükteki dairemin ortasındaki bir hastane yatağında değil. İçinde kendi eşyalarının olduğu kendine ait bir oda istemişti.

Ölümünden sonra banka hesabında kalan paranın yazarlık kariyerime verdiğim arayı telafi edeceğine söz vermişti. Geçen sene boyunca, en son kitap kontratımdan kalan az bir avansla geçinmiştim. Ama artık bitmişti ve belli ki annemin parası da bitmişti. Sonunda kansere yenik düşmeden önce bana itiraf ettiği son şeylerden biri buydu. Ekonomik durumu ne olursa olsun onunla ilgilenirdim. O benim annemdi. Öte yandan onu yanıma almam için bana

yalan söylemek zorunda hissetmesi aramızın ne kadar açık olduğunun ispatıydı.

Sudan bir yudum aldıktan sonra başımı iki yana salladım. "Gerçekten bir avukata ihtiyacım yok. Bana sadece borç bıraktı ama teklifin için teşekkürler."

Corey dudaklarım büzdü. Ekonomik durumumu biliyordu, çünkü yayın temsilcim olarak telif paramı bana o gönderiyordu. Şimdi bana acıyarak bakmasının nedeni buydu. "Yakında sana harici bir telif ücreti gelecek," dedi, sanki önümüzdeki altı ay boyunca bana gelecek her kuruşun farkında değilmişim gibi. *Sanki hepsini çoktan harcamamışım gibi.*

"Biliyorum. İyi olacağım." Finansal meselelerimi Corey'yle konuşmak istemiyordum. Kimseyle konuşmak istemiyordum.

Corey hafifçe omuz silkti, ikna olmamıştı. Başını eğip kravatını düzeltti. "Umarım bu teklif ikimiz için de iyi olur," dedi.

Konunun değişmesiyle rahatladım. "Neden bir yayıncıyla bizzat görüşüyoruz? İşleri e-postayla halletmeyi sevdiğimi biliyorsun."

"Toplantıyı dün talep ettiler. Seninle konuşmak istedikleri bir iş olduğunu söylediler, ama telefonda bana detay vermediler."

"Son yayınevimle yeni bir sözleşme üzerinde çalıştığını sanıyordum."

"Kitap satışların fena gitmiyor, ama satışlar vaktinin bir kısmını feda etmeden yeni bir sözleşmeyi sağlama alacak kadar iyi değil. Sosyal medya kullanmayı, turneye çıkmayı, bir hayran kitlesi oluşturmayı kabul etmen gerek. Sırf satışlarınla mevcut piyasada iş yapamazsın."

Bundan korkuyordum. Şimdiki yayınevimle yenilenecek bir kontrat ekonomik açıdan elimde kalan tek umuttu. Geçen

kitabımdan gelen telif ücretleri kitap satışlarımla beraber düşüyordu. Annemle ilgilendiğim için geçen yıl pek bir şey yazamamıştım, bu yüzden bir yayınevine satacak bir şeyim yoktu.

"Pantem'in ne önereceğini ya da senin ilgileneceğin bir şey olup olmadığını hiç bilmiyorum," dedi Corey. "Bize daha çok detay vermeden önce bir gizlilik anlaşması imzalamamız gerekiyor. Bu gizem beni meraklandırdı gerçi. Fazla umutlanmamaya çalışıyorum, ama olasılıklar çok ve içimde iyi bir his var. Buna ihtiyacımız var."

Biz demişti, çünkü teklif her neyse, eğer kabul edersem yüzde on beşini alacaktı. Bu bir temsilci-müşteri standardıydı. Temsilci-müşteri standardında *olmayan* şey, bir ilişki yaşayarak geçirdiğimiz altı aydan ve iki yıl seks yaptıktan sonra ayrılmamızdı.

Aramızdaki cinselliğe dayalı ilişkinin bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni, onun da benim de başka birileriyle ciddi bir şey düşünmememizdi. Bir yere kadar uygundu. Ama *gerçek* ilişkimizin bu kadar kısa sürme nedeni, onun başka bir kadına âşık olmasıydı.

İlişkimizdeki diğer kadının da ben *olmasını boş verin.*

Yazarın kendisiyle tanışmadan önce kelimelerine âşık olmak kafa karıştırıcı olmalı. Bazı insanlar karakterleri onları yaratan kişiden ayırmakta zorlanır. Corey bir yayın temsilcisi olmasına rağmen, şaşırtıcı şekilde o insanlardan biriydi. Benimle konuşmadan önce, ilk romanım *Sınırlanmamış*'ın baş kahramanıyla tanışmış ve ona âşık olmuştu. Karakterimin kişiliğini benimkinin yansıması olarak düşünmüştü, ama gerçekte ondan ancak bu kadar farklı olabilirdim.

Corey soruma karşılık veren tek temsilciydi ve o karşılığı almak bile aylar sürmüştü. E-postası sadece birkaç cümleydi, ama can çekişen umuduma yeniden hayat üflemeye yetmişti.

Sınırlanmamış'ın taslağını birkaç saatte okudum. Bu kitaba inanıyorum. Hâlâ bir temsilci istiyorsan beni ara.

E-postası bir perşembe sabahı gelmişti. İki saat sonra taslağım üzerine derinlikli bir telefon konuşması yapıyorduk. Cuma öğleden sonra kahve içip bir sözleşme imzaladık.

Cumartesi gecesi üç kez seviştik.

İlişkimizin bir noktada bir etik kuralını ihlal ettiğini biliyordum, ama bu kadar kısa sürmesine katkıda bulunup bulunmadığından emin değildim. Corey, karakterimin uyarlandığı kişinin ben olmadığımı anlar anlamaz uyumlu olmadığımızı fark etti. Ben kahraman değildim. Basit değildim. Zordum. Onun çözemeyeceği, duygusal yönden zorlayıcı bir bulmacaydım.

Bu da iyi bir şeydi. Çözülecek ruh hâlinde değildim.

Onunla bir ilişkide olmak ne kadar zorsa, müşterisi olmak da şaşırtıcı şekilde kolaydı. Ayrıldıktan sonra temsilci değiştirmek istememenin nedeni buydu, çünkü kariyerim söz konusu olduğunda sadık ve tarafsız oluyordu.

"Biraz panik olmuş gibisin," dedi Corey, düşüncelerimi bölerek. "Gergin misin?"

Başımla onayladım, davranışımı gerginlik olarak kabul etmesini umuyordum, çünkü neden panik olduğumu açıklamak istemiyordum. Sabah dairemden çıkalı iki saat olmuştu, ama bu iki saatte yılın geri kalanından daha çok şey olmuş gibi hissediyordum. Başımı eğip ellerime baktım... Kollarıma baktım... Kan izi arıyordum. Artık yoktu, ama hâlâ hissedebiliyordum. *Kokusunu* alabiliyordum.

Ellerimin titremesi geçmemişti, bu yüzden masanın altında sakladım. Artık buradaydım ama muhtemelen hiç gelmemem gerekirdi. Ne var ki potansiyel bir kontratı pas

geçemezdim. Teklifler yağmıyordu ve eğer bir an önce bir şeyler ayarlamazsam, düzenli bir iş bulmam gerekecekti. Eğer düzenli bir iş bulursam yazacak vaktim kalmazdı. Ama en azından faturalarımı ödeyebilirdim.

Corey cebinden bir mendil çıkarıp alnındaki teri sildi. Sadece gerildiğinde terlerdi. Onun gergin olması şimdi beni daha da geriyordu. "Yapılacak teklifle ilgilenmeyecek olursan bunu belirten gizli bir işaret belirleyelim mi?" diye sordu.

"Söyleyeceklerini bir dinleyelim, sonra özel olarak konuşmayı talep edebiliriz."

Corey kalemini hazırladı ve sandalyesinde doğruldu, sanki savaş için silahını hazır ediyordu. "Konuşma işini ben halledeyim."

Ben de öyle planlıyordum. Karizmatik ve etkileyici biriydi. Beni bu özelliklerden biriyle bağdaştıracak birisini bulmak zor olurdu. En iyisi arkama yaslanıp dinlemekti.

"Senin üzerindeki ne öyle?" Corey afallamış bir ifadeyle gözlerini gömleğime dikmişti, son on beş dakikadır benimle olmasına rağmen daha yeni fark ediyordu.

Büyük beden gömleğime baktım. Bir an için ne kadar tuhaf göründüğümü unutmuştum. "Bu sabah diğer gömleğime kahve döktüm, değiştirmek zorunda kaldım."

"Kimin gömleği bu?"

Omuz silktim. "Muhtemelen senindir. Dolabımdaydı."

"Evden bununla mı çıktın? Giyebileceğin başka bir şey yok muydu?"

"Özel tasarım bir kıyafet gibi görünmüyor mu?" Alaycı konuşuyordum, ama anlamadı.

Somurttu. "Hayır. Görünmesi mi gerekiyordu?"

Pislik herif. Ama çoğu pislik gibi yatakta iyiydi.

Konferans odasının kapısı açılıp da bir kadın içeri girince gerçekten rahatladım. Arkasından neredeyse komik biçimde ona çok yakın yürüyen daha yaşlı bir adam geldi; kadın durduğunda adam onun sırtına tosladı.

"Kahretsin, Barron," diye mırıldandığını duydum.

Adının aslında *Kahretsin Barron* olması fikriyle neredeyse gülümseyecektim.

Jeremy en son girdi. Bana ufak bir baş selamı verdi, başka kimse fark etmedi.

Kadın benim en iyi günümdekinden bile daha düzgün giyinmişti, siyah mini eteği vardı ve ruju o kadar kırmızıydı ki sabahın dokuz buçuğu için aşırı kaçmıştı. Corey'ye elini uzatırken yetkili kişi oymuş gibiydi. Sonra elini bana uzattı, bu arada Kahretsin Barron bakıyordu. "Amanda Thomas," dedi kadın. "Pantem Yayınevi'nde editörüm. Bu, avukatımız Barron Stephens, müvekkilimiz Jeremy Crawford."

Jeremy'yle tokalaştık, beraber aşırı tuhaf bir sabah yaşamamışız gibi davranmakta iyi bir iş çıkarıyordu. Sessizce karşımdaki sandalyeye oturdu. Ona bakmamaya çalıştım, ama gözlerimin gitmek istediği tek yer orası gibiydi. Onu neden bu toplantıdan daha çok merak ettiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Amanda çantasından dosyaları çıkarıp Corey ile benim önümüze doğru itti.

"Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler," dedi. "Zamanınızı boşa harcamak istemeyiz, bu yüzden kısa keseceğim. Yazarlarımızdan biri tıbbi nedenlerle bir kontratın esaslarını yerine getirebilecek durumda değil ve serisinin kalan üç kitabını tamamlamakla ilgilenebilecek aynı türde deneyimli bir yazar arayışındayız."

Jeremy'ye baktım ama sakin ifadesi bu toplantıdaki rolüne dair ipucu vermiyordu.

"Yazar kim?" diye sordu Corey.

"Detayları ve şartları sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarız, ancak bu gizlilik anlaşmasını imzalamanızı isteyeceğiz. Yazarımızın durumunu medyadan gizli tutmak istiyoruz."

"Elbette," dedi Corey.

Ben de karşı çıkmadım ama ikimiz de formları okuyup imzalarken bir şey söylemedim. Corey onları Amanda'ya uzattı.

"Adı Verity Crawford," dedi Amanda. "Eminim çalışmalarım biliyorsunuzdur."

Verity'nin adını duyunca Corey kaskatı kesildi. *Elbette* çalışmalarını biliyorduk. Herkes bilirdi. Jeremy'ye doğru bir bakış atmaya cesaret ettim. *Verity onun karısı mıydı?* Soyadları aynıydı. Aşağıdayken karısının yazar olduğunu söylemişti. Ama neden onunla ilgili bir toplantıya katılıyordu? Karısının bile gelmediği bir toplantıya?

"Bu ismi tanıyoruz," dedi Corey, açık vermeyerek.

"Verity'nin serisinin tamamlanmadığını görmek bizi çok üzecek, çok başarılı bir serisi var," diye devam etti Amanda. "Amacımız, devreye girip seriyi bitirecek, kitap turnelerini tamamlayacak, basın bültenlerini halledecek ve normalde Verity'nin yapması gereken başka ne varsa yapacak gönüllü bir yazar bulmak. Yeni ortak yazarı tanıtan bir basın bülteni yayımlamayı planlıyoruz, bu arada Verity'nin mahremiyetini mümkün olduğunca koruyacağız."

Kitap turneleri? Basın bültenleri?

Corey şimdi bana bakıyordu. İşin bu tarafını istemediğimi biliyordu. Birçok yazar okuyucu etkileşimlerinde çok başarılıydı, ama ben o kadar tuhaftım ki, okuyucularımın benimle bizzat tanıştıklarında kitaplarımı bir daha asla okumamaya yemin edeceklerinden korkuyordum. Sadece bir defa imza günü yapmıştım ve öncesindeki hafta boyunca hiç uyuyamadım. İmza gününde o kadar ürkmüştüm ki konuşmakta bile zorlanmıştım. Ertesi gün bir okuyucum, ona karşı kibirli bir sürtük gibi davrandığımı ve bir daha asla kitaplarımı okumayacağını söyleyen bir e-posta atmıştı.

Ben de bu yüzden evimde oturup yazıyordum. Sanırım kafalarda oluşan ben fikri, gerçek benden çok daha iyiydi.

Corey, Amanda'nın ona verdiği dosyayı açarken bir şey söylemedi. "Bayan Crawford'ın üç kitap için aldığı ücret nedir?"

Bu soruya Kahretsin Barron cevap verdi. "Verity'nin yayıneviyle sözleşmesindeki şartlar aynı kalacak ve anlaşılır bir şekilde ifşa edilmeyecek. Bütün telifler Verity'ye gidecek. Ama müvekkilim Jeremy Crawford, kitap başına yetmiş beş bin sabit ödeme yapmayı teklif ediyor."

Böyle bir ödeme karşısında midem hopladı. Ama heyecanın moralimi yükseltmesiyle olayın büyüklüğünü fark edip çökmem bir oldu. Önemsiz bir yazardan sansasyon yaratmış bir edebi eserin ortak yazarı olmaya geçiş, benim için çok büyük bir sıçramaydı. Sadece düşünürken bile üstüme çöken endişeleri hissedebiliyordum.

Corey öne doğru eğilerek kollarını masanın üzerinde çaprazladı. "Ödemenin pazarlığa açık olduğunu farz ediyorum."

Corey'nin dikkatini yakalamaya çalıştım. Pazarlığa gerek olmadığını söylemeye çalışıyordum. Yazamayacak kadar gerildiğim bir kitap serisini bitirme teklifini kabul etmemin imkânı yoktu.

Kahretsin Barron sandalyesinde dikleşti. "Tüm saygımla beraber, Verity Crawford markasını oluşturmak için on yıldan fazla zaman harcadı. Aksi takdirde var olmayacak bir marka bu. Teklif üç kitap için. Kitap başına yetmiş beş bin, toplamda iki yüz yirmi beş bin eder."

Corey kalemi masaya bırakarak sandalyesinde geriye yaslandı, etkilenmemiş görünüyordu. "Teslim tarihi ne zaman?"

"Zaten geride kaldık, bu yüzden ilk kitabın sözleşmenin imzalanma tarihinden altı ay sonra teslim edilmesini istiyoruz."

Amanda konuşurken dişine yayılan kırmızı rujdan gözlerimi alamıyordum.

"Diğer ikisi için teslim tarihi tartışmaya açık. Tercihen sözleşmenin önümüzdeki yirmi dört ayda tamamlandığını görmek isteriz."

Corey'nin kafasından matematik işlemleri yaptığını hissedebiliyordum. Acaba kendi payını mı yoksa *benim* payımı mı hesaplıyordu? Corey yüzde on beş alacaktı. Bu, neredeyse otuz dört bin dolar ederdi ve bu tutarı sadece bu toplantıya temsilcim olarak katıldığı için alacaktı. Yarısı vergilere giderdi. Böylece banka hesabımda yüz binden biraz az kalırdı. Yılda elli bin.

Eski kitaplarımdan aldığım ücretleri ikiye katlamanın da ötesine geçerdi bu, ama böylesine başarılı bir seriye kendimi bağlamam için yeterli değildi. Sohbet anlamsızca ileri geri gidip geldi, çünkü reddedeceğimi çoktan biliyordum. Amanda resmi sözleşmeyi çıkardığında boğazımı temizleyip konuşmaya başladım.

"Teklifinize minnettarım," dedim. Doğrudan Jeremy'ye bakıyordum, böylece samimi olduğumu anlayacaktı. "Gerçekten. Ama eğer planınız seriye yeni bir yüz getirmekse çok daha uygun başka yazarlar olduğuna eminim."

Jeremy bir şey demedi, ama ben konuşmadan öncesine göre çok daha fazla bir merakla bakıyordu bana. Ayağa kalktım, gitmeye hazırdım. Sonuç beni hayal kırıklığına uğratmıştı, ama dairemden dışarı çıktığım ilk günün pek çok açıdan bir felaket olması daha büyük bir hayal kırıklığıydı. Eve gidip bir duş almaya hazırdım.

"Müvekkilimle bana biraz zaman vermenizi istiyorum," dedi Corey, hızla ayağa kalkarak.

Amanda başıyla onayladı, ikisi de kalkarken çantasını kapattı. "Biz gidelim," dedi. "Şartlar dosyalarınızda detaylı olarak yer alıyor. Eğer teklifin size pek uygun olmadığını düşünüyorsanız aklımızda başka iki yazar daha var. Bu yüzden en geç yarın öğleden sonraya kadar bize haber verin."

Bu noktada oturan tek kişi Jeremy'ydi. Tüm bu süre boyunca tek kelime etmemişti. Amanda elimi sıkmak için öne eğildi. "Sorunuz olursa lütfen bana ulaşın. Yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Teşekkür ederim," dedim. Amanda ve Kahretsin Barron çıktılar, ama Jeremy bana bakmaya devam etti. Corey bir ona, bir bana bakıyor, Jeremy'nin çıkmasını bekliyordu. Ama Jeremy öne doğru eğilip bana odaklandı.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu bana. Corey'ye baktı ama izin ister gibi değildi – daha ziyade kovar gibiydi.

Corey, Jeremy'ye bakakaldı, küstah talebi onu hazırlıksız yakalamıştı. Corey'nin yavaşça başını çevirip gözlerini kısmasından reddedeceğini anladım. *Şu herife inanabiliyor musun?* der gibiydi.

Ama fark etmediği şey şuydu ki, ben de bu odada Jeremy'yle yalnız kalmaya can atıyordum. Hepsinin, özellikle de Corey'nin odadan çıkmasını istiyordum, çünkü aniden kafamda Jeremy'ye soracağım bir sürü soru belirmişti. Karısı hakkında, neden bana ulaştıkları hakkında, karısının neden kendi serisini artık bitiremeyecek oluşu hakkında.

"Sorun değil," dedim Corey'ye.

Öfkesini saklamaya çalışırken alnındaki damar atmaya başladı. Çenesi gerildi ama kabullendi ve nihayetinde konferans odasından çıktı.

Jeremy'yle baş başaydık.

Yine.

Asansörü de sayarsak, bu sabah yollarımız kesiştiğinden beri bir yerde üçüncü kez baş başa kalıyorduk. Ama bu kadar gergin bir enerjiyi ilk kez hissediyordum. Tamamen benden kaynaklı olduğuna emindim. Jeremy bir şekilde, bir saatten daha kısa süre önce cesedin parçalarını üzerimden temizlememe yardım ederken olduğu kadar sakin görünüyordu.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Tanrım," diye mırıldandı. "Yayınevleriyle olan toplantılar hep böyle çetin midir?"

Sessizce güldüm. "Bilmem. Ben genelde bu şeyleri e-postayla hallederim."

"Nedenini anlayabiliyorum." Ayağa kalkıp bir şişe su aldı. Belki şimdi oturduğumdan ve o çok uzun boylu olduğundan dolayıydı ama daha önce onun yanında hiç bu kadar ufak hissetmemiştim. Onun Verity Crawford'la evli olduğunu bilmek, önünde eteğim ve sutyenimle dururken hissettiğimden çok daha fazla gözümü korkutmuştu.

Ayakta kalarak küçük masaya yaslandı ve ayak bileklerini çaprazladı. "Sen iyi misin? Buraya gelmeden önce yolun karşısında vuku bulan şeyi atlatabileceğin kadar zaman geçmedi."

"Senin için de öyle."

"Ben pekâlâ iyiyim." *Yine o kelime.* "Eminim soruların vardır."

"Tonlarca," diye itiraf ettim.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Karın neden seriyi bitiremiyor?"

"Bir araba kazası geçirdi," dedi. Cevabı mekanikti, sanki şu an herhangi bir duygu emaresi göstermemek için kendisini zorluyordu.

"Üzgünüm. Haberim yoktu." Oturduğum yerde kıpırdandım, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Sözleşmesini başkasının bitirmesi fikrine başta karşı çıktım. Tamamen iyileşeceğini umuyordum. Ama..." Duraksadı. "İşte buradayız."

Tavrını artık anlayabilmiştim. Biraz içine kapanık ve ketum görünüyordu, ama şimdi onun ketum yanının sadece kederden olduğunu fark ediyordum. Somut bir keder. Karısının başına gelenlerden dolayı mı yoksa daha önce

tuvalette bana anlattıklarından mı –kızının birkaç ay önce ölmüş olması– emin değildim. Ama bu adam, pek çok insanın yüzleşmek zorunda kaldığı şeylerden çok daha ağır kararlar alırken belli ki burada kendini rahatsız hissediyordu. "Çok üzüldüm."

Başını salladı ama daha fazla bir şey demedi. Sandalyesine dönünce acaba hâlâ teklifi değerlendirdiğimi mi sanıyor diye merak ettim. Zamanını daha fazla boşa harcamak istemiyordum, zaten yeterince harcamıştım.

"Teklif için teşekkürler, Jeremy, ama dürüst olmak gerekirse, bu benim çok rahat hissettiğim bir şey değil. Tanıtım konusunda iyi değilim. Karının yayıncısının bana ilk seçenek olarak ulaştığını da hiç sanmam."

"Sınırlanmamış," dedi Jeremy.

Yazdığım kitaplardan birinden bahsedince kaskatı kesildim.

"Verity'nin en sevdiği kitaplardan biriydi."

"Karın benim kitabımı mı okudu?"

"Senin bir sonraki büyük çıkış olacağını söyledi. Editörüne senin adını veren benim, çünkü Verity yazım tarzlarınızın aynı olduğunu düşünüyor. Eğer birisi Verity'nin serisini devralacaksa, o kişinin Verity'nin çalışmalarına saygı duyduğu birisi olmasını yeğlerim."

Başımı salladım. "Vay canına. Gururlandım, ama... yapamam."

Jeremy beni sessizce izledi, çoğu yazarın bu teklif karşısında vereceği tepkiyi neden vermediğimi merak ediyordu muhtemelen. Beni çözemiyordu. Normalde bundan gurur duyardım. Kolay anlaşılmaktan hoşlanmazdım, ama bu durumda yanlış geliyordu. Daha açık olmam gerektiğini hissettim, sırf bana bu sabah gösterdiği nezaket için. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum gerçi.

Jeremy öne eğildi, gözlerinde merak parıltıları vardı. Bir süre bana baktı, sonra yumruğunu masaya koyarak ayağa kalktı. Toplantının bittiğini düşünerek ben de kalkmaya yeltendim, ama Jeremy kapıya doğru gitmedi. Çerçevelenmiş ödüllerin sıralandığı bir duvara doğru yürüdü, o zaman ben de sandalyeme geri çöktüm. Ödüllere baktı, sırtı bana dönüktü. Bir tanesinin üzerinde parmaklarını gezdirene kadar, onun karısına ait olduğunu anlamamıştım. İç çekerek tekrar bana döndü.

"Kendilerine *Kronikler* denen insanlar duydun mu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Bu terimi Verity uydurmuş olabilir. Kızlarımız öldükten sonra, bizim Kronik olduğumuzu söyledi. Kronik trajediye meyilli. Art arda gelen korkunç şeylere."

Bir an için ona baktım, sözlerinin süzgeçten geçmesini bekledim. Daha önce kızını kaybettiğini söylemişti, ama şimdi çoğul konuşmuştu. "Kızlar mı?"

Derin bir nefes aldı ve yenilmiş bir tavırla verdi. "Evet. İkizler. Chastin'i, Harper ölmeden altı ay önce kaybettik. Bu çok..." Daha önce yaptığı gibi duygu emaresi göstermiyordu. Elini yüzünden geçirip sandalyesine döndü. "Bazı aileler tek bir trajedi bile yaşamayacak kadar şanslı oluyor. Ama bir de köşe başında onları bekleyen trajedileri olan aileler var. Yanlış gidebilecek şeyler yanlış gidiyor. Sonra giderek kötüleşiyor."

Bunu bana neden anlattığını bilmiyordum ama sorgulamadım. Onun konuşmasını dinlemekten hoşlanıyordum, ağzından çıkan kelimeler kasvetli olsa da...

Su şişesini masada döndürürken düşünceli bir şekilde ona bakıyordu. Benimle yalnız kalmayı fikrimi değiştirmek için istemediğini düşünmeye başladım. Sadece yalnız kalmak istemişti. Belki de karısından bu şekilde bahsedilmesine daha

fazla katlanamamış ve hepsinin gitmesini istemişti. Bunu rahatlatıcı buldum – benimle bu odada yalnız kalmak ona tek başınalık hissi veriyordu.

Ya da belki her zaman kendini yalnız hissediyordu. Tıpkı bizim eski kapı komşumuz gibi, ki o da kulağa tam bir Kronik gibi geliyordu.

"Ben Richmond'da büyüdüm," dedim. "Kapı komşumuz ailesinden üç kişiyi iki yıldan kısa süre içinde kaybetti. Oğlu kavgada öldü. Altı ay sonra karısı kanserden öldü. Sonra kızı bir araba kazasında öldü."

Jeremy su şişesini döndürmeyi bıraktı ve birkaç santim öteye itti. "Adam şimdi nerede?"

Kaskatı kesildim. Bu soruyu beklemiyordum.

Doğrusu, adam kendisi için anlam taşıyan herkesi kaybetmeyi kaldıramamıştı. Kızı öldükten birkaç ay sonra intihar etti, ama hâlâ kızlarının yasını tutan Jeremy'ye bunu söylemek acımasızca olurdu.

"Hâlâ aynı şehirde yaşıyor. Birkaç yıl sonra yeniden evlendi. Birkaç tane üvey çocuğu ve torunları var."

Jeremy'nin ifadesindeki bir şey, yalan söylediğimi bildiğini anlatıyordu ama buna minnettar gibiydi.

"Verity'nin çalışma odasında onun eşyalarını inceleyerek zaman geçirmen gerekecek. Yıllar içinde yazdığı notlar ve taslakları var – nasıl anlamlandıracağımı bilmediğim şeyler."

Başımı iki yana salladım. *Söylediğim şeyleri duymadı mı?* "Jeremy, sana söyledim, yapamam–"

"Avukat sana en düşükten fiyat verdi. Temsilcine söyle, yarım milyon istesin. Bu işi basın olmadan bir takma isimle, katı bir gizlilik anlaşmasıyla yapacağını söyle. Böylece, saklamaya çalıştığın şey neyse, gizli kalır."

Ona tuhaflığımdan başka bir şey saklamaya çalışmadığımı söylemeyi istedim, ama ben bir şey diyemeden kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Vermont'ta yaşıyoruz," diye devam etti. "Sözleşmeyi imzaladıktan sonra sana adresi veririm. Çalışma odasındakileri gözden geçirmen gereken süre boyunca gelip kalabilirsin."

Eli kapıda duraksadı. Tekrar karşı çıkmak için ağzımı açtım, ama ağzımdan çıkan tek kelime güvensiz bir "*Pekâlâ*" oldu.

Bir süre bana baktı, söyleyecek başka şeyleri var gibiydi. Sonra, "Pekâlâ," dedi.

Kapıyı açıp koridora çıktı, Corey orada bekliyordu. Corey onun yanından geçip konferans odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Masaya gözlerimi diktim, az önce olanlardan kafam allak bullaktı. Yapabileceğimden emin bile olmadığım bir iş için bana neden bu kadar ciddi miktarda para teklif edildiğini anlamıyordum. *Yarım milyon dolar mı? Ve bunu turne veya tanıtım vaadi olmadan takma isimle yapabilecektim, öyle mi? Buna yol açan ne demiş olabilirdim acaba?*

"Ondan hoşlanmadım," dedi Corey, sandalyesine çökerek. "Sana ne söyledi?"

"Bana en düşükten fiyat verdiklerini söyledi, tanıtım işleri olmadan yarım milyon dolar istemeliymişim."

Corey'nin nefesinin tıkandığını görmek için tam zamanında döndüm. Şişemi alıp su içti. "Yuh."

3

Yirmilerimin başındayken Amos adında bir erkek arkadaşım vardı ve boğulmayı severdi.

Bu yüzden ayrılmıştık – çünkü onu boğmayı reddetmiştim. Ama bazen bu arzusunu yerine getirseydim ne durumda olurduk diye merak ediyordum. Şimdi evli olur muyduk? Çocuklarımız olur muydu? Daha da tehlikeli cinsel sapkınlıklara bulaşır mıydı?

Sanırım onunlayken beni en çok korkutan şey buydu. Yirmili yaşlarınızın başındayken, bir ilişkinin henüz başlarında fetişlere dalma ihtiyacı olmadan yapılan vanilya seks sizi tatmin etmeliydi.

Hayatımın geldiği nokta beni hayal kırıklığına uğrattığında Amos'u düşünmeyi severdim. Corey'nin elinde pembe tahliye ihtarnamesini görünce daha kötüsünün olabileceğini hatırlattım kendi kendime – *hâlâ Amos'la olabilirdim.*

Dairemin kapısını iyice açıp Corey'nin girmesine müsaade ettim. Uğrayacağını bilmiyordum yoksa kapıma yapıştırılmış bir tahliye ihtarnamesi olmadığından emin olurdum. Geleli üç gün olmuştu. Üst üste üç gün gelmişti. Corey'den alıp çekmeceye koydum.

Corey bir şampanya şişesi kaldırdı. "Yeni sözleşmeyi kutlayabileceğimizi düşündüm," dedi şişeyi bana uzata-

rak. İhtarnameden bahsetmemesine minnettardım. Ufukta para göründüğü için artık o kadar da korkunç değildi. O zamana kadar ne yapacağıma gelince... emin değildim. Bir otelde birkaç gün kalmaya yetecek param olabilirdi.

Annemin eşyalarından kalanları rehin verebilirdim.

Corey ceketini çoktan çıkarmış, kravatını gevşetiyordu. Bu eskiden, annem taşınmadan önce, bizim rutinimizdi. Aniden çıkagelir ve kıyafetlerini teker teker çıkarmaya başlardı, ta ki biz yatağımda örtülerin altına girene kadar.

Sosyal medya aracılığıyla onun Rebecca adında bir kızla birkaç kez buluştuğunu keşfedince bu aniden son bulmuştu. Cinsel ilişkimizi kıskançlık yüzünden sonlandırmamıştım – bunun farkında olmayan kıza olan saygımdan sonlandırmıştım.

"Becca nasıl?" diye sordum, dolabı açıp iki kadeh çıkarırken. Aşk hayatında olup bitenlerin farkında olmama şaşırmış gibi Corey'nin elleri kravatında durdu. "Ben gerilim romanları yazıyorum, Corey. Kız arkadaşın hakkındakileri bilmeme bu kadar şaşırma."

Tepkisini izlemedim. Şampanya şişesini açıp iki kadehe doldurdum. Birini Corey'ye vermeye gittiğimde, bar masasına oturmuştu. Karşısında durdum ve kadehlerimizi kaldırdık. O kadeh tokuşturmadan önce kadehimi indirdim. Şampanya kadehime bakarken para dışında kadeh tokuşturacak bir şey bulamadım.

"Bu benim serim değil," dedim. "Onlar benim karakterlerim değil. Bu kitapların başarısından sorumlu olan yazar yaralanmış. Buna kadeh tokuşturmak yanlış geliyor."

Corey'nin kadehi hâlâ havada duruyordu. Omuz silkti ve kadehi kafasına dikip bana verdi. "Oyuna neden girdiğine odaklanma. Sadece bitiş çizgisine odaklan."

Boş kadehini lavaboya koyarken gözlerimi devirdim.

"Onun kitaplarından birini okudun mu hiç?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp suyu açtım. Muhtemelen bulaşıkları yıkamalıydım. Bu daireden çıkmak için kırk sekiz saatim vardı ve tabaklarımı giderken yanıma almayı tercih ederdim. "Hayır. Sen?" Suya bulaşık deterjanı döküp bir süngер aldım.

Corey güldü. "Hayır. Benim tarzım değil."

Başımı kaldırıp ona baktım, sözlerinin benim yazdıklarıma da hakaret niteliği taşıdığını tam o sırada fark etti, ne de olsa Verity'nin kocasına göre, bu işi, yazma tarzlarımız benzer olduğu için almıştım.

"Öyle demek istemedim," dedi. Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı ve lavabonun başında yanımda durdu. Bir tabağı ovalamayı bitirmemi bekledi, sonra elimden alıp durulamaya başladı. "Eşyalarını toplamaya başlamamışsın gibi görünüyor. Yeni bir daire bulabildin mi?"

"Bir depo buldum ve yarın bunların çoğunu göndermeyi planlıyorum. Brooklyn'de bir siteye başvuru yaptım ama iki haftaya kadar boş yerleri yok."

"Tahliye ihtarnamesinde boşaltmak için iki günün olduğu yazıyor."

"Bunun farkındayım."

"Peki nereye gideceksin? Otele mi?"

"Eninde sonunda. Pazar günü Verity Crawford'ın evine gitmek üzere yola çıkıyorum. Kocası, ben seriye başlamadan önce bir iki gün çalışma odasındakileri incelemem gerekeceğini söyledi."

Bu sabah sözleşmeyi imzalamamızın hemen ardından Jeremy'den evlerinin yol tarifini içeren bir e-posta almıştım. Pazar günü gitmek istedim ve neyse ki o da kabul etti.

Corey benden bir tabağı daha aldı. Bana baktığını hissedebiliyordum. "Onların *evinde* mi kalacaksın?"

"Seri için gereken notları başka türlü nasıl alayım?"

"Sana e-postayla göndersin."

"On yılı aşkın süredir tuttuğu notlar ve taslaklar var. Jeremy nereden başlayacağını bilmediğini söyledi ve kendim incelesem daha kolay olur."

Corey bir şey demedi, ama dilini ısırdığını hissedebiliyordum. Süngeri elimdeki bıçak boyunca kaydırdıktan sonra ona uzattım.

"Neden söylemiyorsun?" diye sordum.

Sessizlik içinde bıçağı durulayıp bulaşık sepetine koydu, sonra lavabonun kenarını kavrayıp başını bana çevirdi. "Adam iki kızını kaybetmiş. Ardından karısı araba kazasında yaralanmış. Onun evinde kalman konusunda çok rahat olduğumu söyleyemem."

Su aniden bana çok soğuk geldi. İki kolum da ürperdi. Suyu kapatıp ellerimi yıkadım ve lavaboya yaslandım. "Bunlarla bir alakası olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Corey omuz silkti. "Olanlar konusunda *herhangi bir şey* iddia edecek kadar bilgim yok. Ama bu aklından hiç geçmedi mi? Bu belki de yapılacak en güvenli şey değildir? Onları tanımıyorsun bile."

Çok bilgisiz sayılmazdım. İnternette onlar hakkında bulabildiğim her şeyi kurcalamıştım. İlk çocukları evden yirmi beş kilometre uzakta bir arkadaşında kalmış ve alerjik reaksiyon göstermişti. Olay gerçekleştiği sırada ne Jeremy ne Verity oradaydı. İkinci kızları evlerinin arkasındaki gölde boğulmuştu, ama kızın cesedini arama işlemleri başlayana kadar Jeremy eve gelememişti. İkisinin de kaza olduğuna karar verilmişti. Corey'nin neden endişelendiğini anlayabiliyordum, çünkü açıkçası ben de endişelenmiştim. Ama kurcaladıkça daha az endişelenecek şey bulmuştum. İki tane trajik, alakasız kaza.

"Peki ya Verity'nin araba kazası?"

"Bir kazaydı," dedim. "Bir ağaca çarpmış."

Corey'nin ifadesi ikna olmadığını söylüyordu. "Hiç fren izi olmadığını okudum. Bu da ya uyuyakalmış ya da bilerek yapmış demek."

"Onu suçlayabilir misin?" Temelsiz suçlamalarda bulunmasına kızmıştım. Bulaşıkları yıkamayı bitirmek için döndüm. "İki kızını da kaybetmiş. Böyle bir şey tecrübe ederek acı çeken biri bir çıkış noktası arar."

Corey mutfak havlusuyla ellerini kurulayıp tabureden ceketini aldı. "Kaza veya değil, ailenin belli ki şansı bok gibi ve yığınla duygusal hasar almışlar, yani dikkatli olman lazım. Oraya git, ihtiyacın olanı al ve çık."

"Sözleşmenin detayları hakkında endişelensen nasıl olur, Corey? Ben araştırma ve yazma kısmından endişeliyim."

Ceketini giydi. "Sadece seni kolluyorum."

Beni mi kolluyor? Annemin ölmekte olduğunu biliyordu ama beni aylarca arayıp sormamıştı. Beni kollamıyordu. Bu gece seks yapacağını düşünen eski bir erkek arkadaştı ama umduğunun aksine sessizce reddedilmiş ve hemen ardından başka bir adamın evinde kalacağını öğrenmişti. Kıskançlığını endişe olarak gösteriyordu.

Onu kapıya kadar geçirdim, bu kadar çabuk gitmesi beni rahatlatmıştı. Kaçmak istediği için onu suçlamıyordum. Annem taşındığından beri bu dairenin tuhaf bir enerjisi vardı. Kira için mücadele etmeye çalışmamamın veya ev sahibine iki haftaya elime para geçeceğini bildirmememin nedeni buydu. Bu daireden ayrılmayı, Corey'nin şu an istediğinden daha çok istiyordum.

"Ne olursa olsun," dedi, "tebrikler. Bu seriyi sen yaratmış ol veya olma, yazdıkların seni buraya getirdi. Bundan gurur duymalısın."

Sinirim tepemdeyken bana güzel şeyler söylemesinden nefret ediyorum. "Teşekkür ederim."

"Pazar günü oraya varır varmaz bana mesaj at."

"Atarım."

"Taşınırken yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

"Vermem."

Hafifçe güldü. "Tamam, o zaman." Giderken bana sarılmadı. Geri geri çıkarken beni selamladı, hiç bu kadar tuhaf vedalaşmamıştık. İlişkimizin nihayet olması gerektiği şekline büründüğüne dair bir his vardı içimde: temsilci ve yazar. Ötesi yok.

4

Bu altı saatlik araba yolculuğunda yapacak başka bir şey seçebilirdim. Altmıştan fazla kez "Bohemian Rhapsody" dinleyebilirdim. Eski arkadaşım Natalie'yi arayıp arayı kapatabilirdik, özellikle de altı aydır onunla konuşmadığımız göz önüne alınırsa. Arada bir mesajlaşıyorduk ama sesini duymak iyi olurdu. Ya da belki evindeyken Jeremy Crawford'dan uzak durmam gerektiğinin nedenlerine zihinsel olarak kendimi hazırlayabilirdim.

Ama bunlardan herhangi birini yapmak yerine, Verity Crawford'ın serisindeki ilk kitabı sesli olarak dinlemeyi seçmiştim.

Yeni bitmişti. Direksiyonu sımsıkı kavramaktan eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Bu esnada su içmeyi unuttuğum için ağzım kurumuştu. Kendime duyduğum saygı Albany civarında bir yerde beni terk etmişti.

Kadın iyiydi. Gerçekten iyiydi.

Sözleşmeyi imzaladığıma çok pişmandım şimdi. Bu seviyeye ulaşabileceğimden emin değildim. Ve düşününce bu romanların altı tanesini çoktan yazmıştı, hepsi de caninin bakış açısındandı. *Bir beyin nasıl bu kadar yaratıcılık barındırabilir?*

Belki diğer beşi boktandı. Bu yönde umutlanabilirdim. Böylece son üç kitapla ilgili çok beklentiye girilmezdi.

Kimi kandırıyordum ki? Verity'nin ne zaman piyasaya bir kitabı çıksa *Times*'ta bir numara oluyordu.

Manhattan'dan ayrılırken olduğumdan iki kat daha gergindim.

Yolculuğun geri kalanında kuyruğumu kıstırıp New York'a dönmeye hazır hâldeydim, ama dayandım çünkü yeterince iyi olmadığımı düşünmek yazma sürecinin bir parçasıydı. Benimkinin de bir parçasıydı. Benim için kitaplarımın her birini tamamlamanın üç adımı vardı:

1) Kitaba başlamak ve yazdığım her şeyden nefret etmek.

2) Yazdığım her şeyden nefret etmeme rağmen kitabı yazmaya devam etmek.

3) Kitabı bitirmek ve bundan memnunmuş gibi davranmak.

Yazma sürecim boyunca başarmak için başladığım şeyi başardığımı veya herkesin okuması gereken bir şey yazdığımı hissettiğim tek bir an yoktu. Çoğu zaman duşta ağlar ve zombi gibi bilgisayar ekranına bakarak bir sürü başka yazarın kitaplarını özgüvenle nasıl tanıtabildiklerini merak ederdim. *"Bu yazdığım son kitaptan sonra yazdığım en iyi şey! Mutlaka okumalısınız!"*

Ben sadece kitabının resmini atıp, "İyi bir kitap. İçinde kelimeler var. İsterseniz bir okuyun," diyen garip bir yazardım.

Bu istinai yazma deneyiminin hayal ettiğimden de kötü olacağından korkuyordum. Kitaplarımı pek kimse okumuyordu, bu yüzden çok fazla olumsuz yoruma katlanmak zorunda kalmıyordum. Ama yazdıklarım bir kez Verity'nin adıyla beraber çıkınca, bu seri için yerleşmiş beklentileri olan yüzbinlerce kişi tarafından okunacaktı. Ve eğer başarısız olursam Corey benim başarısız olduğumu bilecekti.

Yayıncılar benim başarısız olduğumu bilecekti. Jeremy benim başarısız olduğumu bilecekti. Ve... zihinsel durumuna bağlı olarak... *Verity* benim başarısız olduğumu bilecekti.

Toplantıdayken Jeremy, Verity'nin sakatlığının boyutlarını netleştirmemişti, yani iletişime geçilemeyecek kadar kötü durumda olup olmadığını bilmiyordum. Geçirdiği araba kazasıyla ilgili muğlak birkaç yazının dışında internette pek bir şey yoktu. Yayınevi kazadan kısa bir süre sonra, Verity'nin hayati önem taşımayan yaralar aldığını ifade eden bir bildiri yayımlamıştı. İki hafta önce, evde huzurla iyileşme sürecinde olduğuna dair başka bir bildiri daha yayımlamışlardı. Ama editörü Amanda, sakatlığının boyutlarını medyadan gizli tutmak istediklerini söylemişti. Dolayısıyla kazayı önemsiz göstermiş olma ihtimalleri vardı.

Ya da belki de geçen iki yılda tecrübe ettiği tüm o kayıplardan sonra tekrar yazmak istemiyordu.

Sanırım serinin tamamlanmasını sağlamaya ihtiyaç duymaları anlaşılır bir durumdu. Yayıncılar en büyük gelir kaynaklarının sakatlanıp yarış dışı kalmasını görmek istemezlerdi. Ve benden tamamlamamı istemeleriyle gururlanmış olsam da bu tür bir spot ışığı altına itilmek istemiyordum. Yazmaya başladığımda amacım ünlü olmak değildi. Faturalarımı ödememe yetecek kadar kişinin kitaplarımı satın aldığı bir hayat hayal ediyordum, zenginlik ve şöhretin olduğu bir hayat sürmeyi asla istemedim. Çok az yazar böyle bir başarı seviyesine ulaşırdı, yani benim başıma gelmesi söz konusu bile değildi.

Adımı bu seriye yazdırmanın eski kitaplarımın satışını patlatacağının ve gelecekte bana daha çok fırsat sağlayacağının farkındaydım, ama Verity aşırı başarılıydı. Devraldığım bu seride olduğu gibi. Gerçek adımı onun serisine yazdırarak hayatımın büyük bölümünde bana yöneltilmesinden korktuğum türden bir ilgiyi üzerime çekerdim.

On beş dakikalık şöhretin peşinde değildim, ödememin peşindeydim.

Bu para için uzun süre beklemem gerekecekti. Paramın geri kalanının büyük kısmını bu arabayı kiralamaya ve eşyalarımı depoya kaldırmaya harcamıştım. Bir daire için depozito ödemiştim ama önümüzdeki haftaya kadar, hatta belki bir sonraki haftaya kadar müsait değildi, bu da Crawfordların evinden ayrılır ayrılmaz otele yerleşmek için elimde kalan azıcık paraya ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Bu benim hayatımdı. Bir tür evsizdim, ailemdeki son yakınım öldükten birkaç gün sonra tek bir bavulla yaşıyordum. Daha kötü olabilir miydi?

Şu an Amos'la evli olabilirdim, yani hayat *her zaman* daha kötü olabilirdi.

"Tanrım, Lowen." Kaç tane yazarın bu fırsatı yakalamak için cinayet bile işleyebileceğini fark edemiyor oluşum karşısında gözlerimi devirdim, ben burada hayatımın dibe vurduğunu düşünüyordum bir de.

Nankör, ne aptalsın.

Hayatıma annemin gözlerinden bakmaya bir son vermeliydim. Bu kitaplardan paramı alınca her şey düzelmeye başlayacaktı. Artık evden eve dolaşmayacaktım.

Crawfordların evi için birkaç kilometre erken saptım. GPS beni uzun, virajlı bir yola yönlendiriyordu, kenarlarında çiçek açmış kızılcık ağaçları ile giderek büyüyen ve seyrekleşen evler vardı.

Nihayet son dönemece vardığımda kiralık arabayı durdurdum ve hayranlıkla girişe baktım. Eve giden yolun her iki tarafında iki uzun tuğla sütun görünüyordu – yol da uçsuz bucaksız gibiydi. Uzunluğunu görmek için boynumu uzattım ama koyu renk asfalt, ağaçların arasından kıvrılıyordu. İleride bir yerde ev vardı ve bu evin içinde bir yerde

Verity Crawford yatıyordu. Geldiğimi biliyor mudur diye merak ettim. Ellerim terlemeye başlamıştı. Ellerimi direksiyondan çekip kurusunlar diye arabanın klimasına tuttum.

Güvenlik kapısı kayarak açıldı, arabayla yola girdim ve sağlam işlenmiş demir kapıların arasından ağır ağır geçtim. Demir kapının üzerindeki tekrar eden motif örümcek ağını andırıyor olsa da kendi kendime delirmemem gerektiğini söyledim. Bir virajı dönerken ürperdim, ağaçlar giderek yoğunlaşıyor ve uzuyordu, sonra ev görüş alanıma girdi. Tepeyi tırmanırken önce çatıyı gördüm: Bir fırtına bulutu gibi barut rengiydi. Saniyeler sonra geri kalanı göründü ve nefesim boğazımda tıkandı. Evin ön tarafı boydan boya kara taş işçiliğiydi, sadece kan kırmızı kapıda kesintiye uğruyordu ve gri denizinde tek farklı renk buydu. Evin yan tarafını sarmaşıklar kaplamıştı, ama hoş değil tehditkâr görünüyordu – ağır ilerleyen bir kanser gibi.

Geride bıraktığım daireyi düşündüm: boyası solmuş duvarlar ve 1970'lerden kalma zeytin yeşili bir buzdolabıyla minicik bir mutfak. Benim dairemin tamamı muhtemelen bu canavarın giriş holüne sığardı. Annem evlerin ruhu olduğunu söylerdi ve eğer bu doğruysa Verity Crawford'ın evinin ruhu onların geldiği nokta kadar karanlıktı.

İnternetteki uydu görüntüleri bu mülkün hakkını vermiyordu. *Gelmeden önce evi araştırdım.* Bir emlakçının internet sitesine göre, bu evi beş yıl önce iki buçuk milyon dolara satın almışlardı. Şimdiki değeri üç milyondan fazlaydı.

Boğucu, devasa ve tecrit edilmişti, ama bu mertebedeki *evlerin tipik resmi* enerjisine sahip değildi. Duvarlarına tutunan bir üstünlük havası yoktu.

Nereye park etmem gerektiğini merak ederek arabamı yolun kenarına çektim. Çimenlik alan gür ve düzenliydi ve en az on iki dönüm derinliğindeydi. Evin arkasındaki

göl, arazinin bir ucundan diğerine kadar uzanıyordu. Yeşil dağlar o kadar güzel ve canlı bir arka plan çiziyordu ki buranın sahiplerinin berbat bir trajedi yaşadığına inanmak zordu.

Garajın yanında belirlenmiş bir park yeri görünce rahatlayarak iç çektim. Arabamı park edip motoru durdurdum.

Arabam bu eve hiç uymuyordu. Kiralayabildiğim en ucuz arabayı kiraladığım için kendimi tekmeleyecektim. *Günlüğü otuz papeldi.* Verity'nin hayatında hiç Kia Soul'a binip binmediğini merak ettim. Kaza haberini okuduğum makalede bir Range Rover sürüyordu.

Ulaştığımı Corey'ye mesaj atabileyim diye telefonumu almak için yandaki yolcu koltuğuna uzandım. Elimi şoför tarafındaki kapı koluna uzattığımda, kaskatı kesilerek koltuğumda geriye sıçradım. Dönüp camdan dışarı baktım.

"Siktir."

Bu da ne?

Kalbimin atmaya devam ettiğinden emin olmak için elimi göğsüme koyarken arabamın camından bana bakan yüze bakakaldım. Sonra kapımdaki figürün sadece bir çocuk olduğunu fark edince elimle ağzımı kapattım, ardı ardına sıraladığım küfürleri duymadığını umuyordum. Gülmüyordu. Sadece bakıyordu ki bu beni bilerek korkutmuş olma ihtimalinden daha ürkütücüydü.

Jeremy'nin minyatürüydü. Aynı ağız, aynı yeşil gözler. Makalelerden birinde Verity ve Jeremy'nin üç çocukları olduğunu okumuştum. Bu küçük oğulları olmalıydı.

Kapıyı açtım ve çocuk ben inerken bir adım geri çekildi.

"Selam." Çocuk karşılık vermedi. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

Arkasındaki eve baktım, bir çocuğun böyle bir evde yaşaması nasıldır acaba diye düşündüm. "Güzel olmalı," diye mırıldandım.

"Eskiden öyleydi." Dönüp yürüyerek ön kapıya ilerledi. O an onun için üzüldüm. Ailenin içinde bulunduğu duruma fazla kafa yorduğumdan emin değildim. Beş yaşından büyük olmayan bu küçük çocuk iki ablasını da kaybetmişti. Ve bu tür bir kederin annesine ne yaptığını kim bilebilirdi? Jeremy'de açıkça görüldüğünü biliyordum.

Bavulumu sonra almak üzere bırakarak kapımı kapattım ve küçük çocuğu takip ettim. Ondan sadece birkaç adım gerideyken ön kapıyı açıp eve girdi ve ardından kapıyı suratıma kapattı.

Bir süre bekledim, belki de şaka yapıyordur diye düşünüyordum. Ama ön kapının buzlu camından görebildiğim kadarıyla evde ilerlemeye devam ediyordu ve beni içeri almak için dönmeyecekti.

Ona pislik demek istemiyordum. Küçük bir çocuktu ve çok şey yaşamıştı. *Ama pisliğin teki olabileceğini düşünüyordum.*

Kapı zilini çalıp bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Kapıyı tekrar çaldım ama yanıt yoktu. Jeremy bana yolladığı e-postaya iletişim bilgilerini eklemişti, ben de numarasını bulup mesaj yazdım. *"Ben Lowen. Ön kapındayım."*

Mesajı gönderip bekledim.

Birkaç saniye sonra merdivenden gelen ayak seslerini duydum. Jeremy kapıya yaklaşırken kapının buzlu camında giderek büyüyen gölgesini görebiliyordum. Kapıyı açmadan hemen önce, derin bir nefes alıyormuş gibi duraksadığını gördüm. Neden bilmem ama bu duraksama, içinde bulunduğumuz durum için gerilen tek kişinin ben olmayabileceğime dair bana güven verdi.

Onun potansiyel rahatsızlığının beni rahatlatması tuhaftı. Sanırım böyle olmaması gerekiyordu.

Kapıyı açtı ve birkaç gün önce tanıştığım adam olmasına rağmen, o... farklıydı. Takım elbise yok, kravat yok, onunla ilgili gizemli bir hava yok. Üzerinde eşofman altı ve mavi bir Bananafish tişörtü vardı. Çorap veya ayakkabı yoktu. "Selam."

Tam şu an beni saran ani uğultudan hoşlanmadım. Bunu yok sayarak ona gülümsedim. "Merhaba."

Bir an bana baktıktan sonra geri çekilerek kapıyı sonuna kadar açtı, kolunu sallayarak içeri girmemi işaret etti. "Kusura bakma, üst kattaydım. Crew'a kapıyı açmasını söyledim. Sanırım beni duymadı."

Girişe adım attım.

"Bavulun var mı?" diye sordu Jeremy.

Dönüp ona baktım. "Evet, arka koltukta, ama sonra alabilirim."

"Arabanın kilidi açık mı?"

Başımla onayladım.

"Hemen dönerim." Kapının yanından bir çift ayakkabıyı ayağına geçirip dışarı çıktı. Ağır ağır çember çizerek etrafımdakilere göz gezdirdim. Evin internette gördüğüm resimlerinden çok bir farkı yoktu. Tuhaf geliyordu, çünkü emlak sitesi sağ olsun, evin tüm odalarını görmüştüm zaten. Çoktan evin içini bildiğimi hissediyordum ve evde sadece bir buçuk metre ilerlemiştim.

Sağda bir mutfak, solda da bir oturma odası vardı. İkinci kata çıkan merdivenlerin bulunduğu bir giriş koridoruyla ayrılıyorlardı. Resimlerdeki mutfak, koyu renk kiraz dolaplarla bezeliydi, ama değiştirilmiş ve tüm eski dolaplar sökülmüş, yerlerine çoğunlukla raflar ve tezgâh üstü birkaç dolap takılmıştı.

İki fırın ve cam kapılı bir buzdolabı vardı. Ben birkaç metre öteden buzdolabına bakarken küçük çocuk zıplaya zıplaya merdivenlerden indi. Koşarak yanımdan geçip

buzdolabını açtı ve bir gazoz şişesi aldı. Kapağı açmaya debelenirken onu izledim.

"Senin için açmamı ister misin?" diye sordum.

"Evet, lütfen," dedi, başını kaldırıp kocaman yeşil gözleriyle bana bakarak. *Onun pisliğin teki olduğunu düşündüğüme inanamıyorum.* Sesi nasıl da tatlıydı. Elleri o kadar minicikti ki, henüz bir gazozun kapağını açamıyordu. Şişeyi ondan alıp kapağı kolayca çevirerek açtım. Ben gazozu Crew'a verirken ön kapı açıldı.

Jeremy, Crew'a gözlerini kısarak baktı. "Az önce sana gazoz içmek yok dedim." Bavulumu duvara yasladı ve Crew'a doğru yürüyüp gazozu elinden aldı. "Gidip banyo için hazırlan. Birazdan geliyorum."

Crew başını çevirerek üst kata çıktı.

Jeremy tek kaşını kaldırdı. "Bu çocuğa asla güvenme. İkimizin toplamından daha zeki." Gazozdan bir yudum aldıktan sonra dolaba geri koydu. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim."

Jeremy bavulumu alıp koridorda taşımaya başladı. "Umarım tuhaf kaçmaz, ama sana ana yatak odasını veriyorum. Hepimiz artık üst katta uyuyoruz ve bunun daha kolay olacağını düşündüm, çünkü çalışma odasına en yakın oda orası."

"Gece kalacağımdan bile emin değilim," dedim, peşinden giderken. Bu yerden tekinsiz bir enerji alıyordum, bu yüzden ihtiyacım olanı alıp bir otel bulabilirsem çok iyi olacaktı. "Çalışma odasını inceleyip durumu değerlendirmeyi planlıyorum."

Gülerek yatak odasının kapısını açtı. "Güven bana. En az iki güne ihtiyacın olacak. Belki daha fazla." Bavulu yatağın ayak ucunda duran bir sandığın üzerine yerleştirdi, sonra dolabı açıp boş alanı gösterdi. "Asman gereken

şeyler olur diye sana biraz yer açtım." Banyoyu işaret etti. "Banyo tamamen senin. Orada tuvalet malzemeleri olup olmadığından emin değilim, o yüzden bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle. Eminim evde vardır."

"Teşekkürler." Odaya bakındım, bu biraz tuhaf hissettiriyordu. Özellikle de yataklarında uyuyacağım için. Gözlerim yatak başlığına doğru kaydı – özellikle de başlığın yatağın ortasına denk gelen kısmındaki diş izlerine. Jeremy baktığımı fark etmeden önce, gözlerimi oradan uzaklaştırdım. Seks sırasında sessiz olmak için yatak başlığını hangisinin ısırdığını merak ettiğimi yüzüme bakar bakmaz anlardı muhtemelen. *Hiç bu kadar yoğun bir seks yaptım mı?*

"Burada biraz zamana ihtiyacın var mı, yoksa devam edip evin geri kalanını görmek ister misin?" diye sordu Jeremy.

"Ben iyiyim," dedim, peşine takılarak. Koridora çıktı, ama ben durarak yatak odasının kapısına baktım. "Bu kapı kilitleniyor mu?"

Geriye doğru bir adım atarak tekrar odaya girdi. "Daha önce hiç kilitledik mi bilmiyorum." Kapı kolunu salladı. "Eğer senin için önemliyse bir kilit bulabilirim."

On yaşından beri kapısı kilitlenmeyen bir odada uyumamıştım. Bir anahtar bulması için ona *yalvarmak* istiyordum, ama daha fazla zahmet vermek de istemiyordum.

"Hayır, sorun değil."

Kapıyı bıraktı, ama koridora tekrar çıkmadan önce, "Seni üst kata çıkarmadan sorayım, bu seriyi hangi ismi kullanarak yazacağını biliyor musun?"

Jeremy'nin talep etmemi söylediklerini Pantem'in kabul ettiğini öğrendiğimden beri bunu düşünmemiştim.

Omuz silktim. "Gerçekten düşünmedim."

"Kimsenin seni seriyle ilişkilendirmesini istemezsin diye, seni Verity'nin hemşiresine takma adınla tanıştırmak istiyorum."

Sakatlığı hemşire gerektirecek kadar kötü müydü?

"Tamam. Sanırım..." Hangi adı kullanacağıma dair en ufak fikrim yoktu.

"Büyüdüğün sokağın adı neydi?" diye sordu Jeremy.

"Laura Sokağı."

"İlk evcil hayvanının adı neydi?"

"Chase. Yorkshire teriyeriydi."

"Laura Chase," dedi. "Hoşuma gitti."

Başımı yana eğdim, Facebook testlerindeki soru modelini tanımıştım. "Bu, insanların porno yıldızı isimlerini bulma yolu değil miydi?"

Güldü. "Takma isim, porno yıldızı ismi. Genel olarak işe yarar." Onu takip etmemi işaret etti. "Önce gel Verity'yle tanış, sonra seni onun çalışma odasına götüreyim."

Jeremy merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Mutfağın hemen yanında, yeni monte edildiği belli olan bir asansör vardı. Verity tekerlekli sandalyede olmalıydı. *Tanrım, zavallı kadın.*

En üst basamağa ulaştığımda Jeremy orada beni bekliyordu. Koridor ikiye ayrılıyordu, bir tarafta üç, diğerinde iki kapı vardı. Sola döndü.

"Bu, Crew'un odası," dedi, ilk odayı işaret ederek. "Ben bu odada kalıyorum." Crew'unkinin yanındaki kapıyı gösterdi.

Bu iki odanın karşı tarafında başka bir oda vardı. Kapı kapalıydı, bu yüzden hafifçe tıklattıktan sonra kapıyı iterek açtı.

Ne beklediğimden emin değildim, ama kesinlikle bunu beklemiyordum.

Verity yatakta sırtüstü yatmış, tavana bakıyordu, sarı saçları yastığına yayılmıştı. Mavi üniformalı bir hemşire yatağın ucunda durmuş ona çorabını giydiriyordu. Crew, Verity'nin yanına uzanmıştı, elinde bir iPad vardı. Verity'nin gözleri boş bakıyordu ve etrafına karşı ilgisizdi. Hemşirenin

farkında değildi. Benim farkımda değildi. Crew'un farkında değildi. Jeremy eğilip alnındaki saçlarını geriye iterken onun da farkında değildi. Gözlerini kırpıştırdı, ama başka bir şey yoktu. Üç çocuğunun babasının ona ilgi gösterdiğini fark ettiğine dair bir iz yoktu. Kollarımdaki tüylerin ürperdiğini saklamaya çalıştım.

Hemşire Jeremy'yle konuştu. "Yorgun görünüyordu, bu yüzden bugün onu erken yatırayım diye düşündüm." Verity'nin üzerine bir battaniye örttü.

Jeremy pencereye doğru ilerleyip perdeleri kapattı. "Akşam ilaçlarını aldı mı?"

Hemşire, Verity'nin ayaklarını kaldırıp battaniyeyi altına sıkıştırdı. "Evet, gece yarısına kadar sıkıntı yok."

Hemşire, Jeremy'den büyüktü, muhtemelen ellilerinin ortasında, kısa kızıl saçları bir kadındı. Bana baktıktan sonra Jeremy'ye döndü, tanıştırılmayı bekliyordu.

Jeremy sanki orada olduğumu unutmuş gibi başını salladı. Hemşireye bakarak eliyle beni işaret etti. "Bu Laura Chase, sana bahsettiğim yazar. Laura, bu April, Verity'nin hemşiresi."

April'ın elini sıktım, ama beni baştan aşağı süzerken gözlerindeki yargılamayı hissettim. "Daha yaşlı olacağını düşünmüştüm," dedi.

Buna nasıl cevap verebilirim ki? Bana bakış şekliyle bir araya gelince yorumu bir iğneleme gibiydi. Ya da bir suçlama. Görmezden gelerek gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum, April."

"Ben de." Şifoniyerin üstünden çantasını alıp dikkatini Jeremy'ye verdi. "Sabah görüşürüz. Kolay bir gece olacaktır." Uzanıp Crew'un bacağını çimdikledi. Çocuk kıkırdayarak ondan uzağa kaydı. April odadan çıkarken ben de kenara çekildim.

Yatağa doğru bir bakış attım. Verity'nin gözleri hâlâ açıktı ve hiçbir şeyle bağlantı kurmuyordu. Hemşiresinin gittiğini bildiğinden bile emin değildim. *Herhangi bir şeyin farkında mı?* Crew için üzüldüm. Jeremy için de. Verity için de.

Bu şekilde yaşamak ister miydim bilmiyorum. Ve şimdi Jeremy'nin bu hayata bağlı olduğunu bilmek... Her şey çok üzücüydü. Bu ev, bu ailenin geçmişindeki trajediler, şu anki sorunları...

"Crew, beni oraya getirme. Sana banyo dedim."

Crew başını kaldırıp Jeremy'ye baktı ve gülümsedi, ama yataktan inmedi.

"Üçe kadar sayacağım."

Crew iPad'ini yanma koydu ama Jeremy'ye direnmeyi sürdürdü.

"Üç... iki..." Ve sonra bire geldiğinde, Jeremy Crew'a saldırdı, onu ayak bileklerinden yakalayarak havaya kaldırdı. "Baş aşağı bir gece olacak o zaman!"

Crew kahkahalar atıyor ve kıvranıyordu. "Yine olmaz!"

Jeremy bana baktı. "Laura, bir çocuk, beyni ters dönüp de tersten konuşmaya başlamadan kaç saniye baş aşağı durabilir?"

Aralarındaki muhabbete güldüm. "Ben yirmi saniye diye duydum. Ama on beş de olabilir."

Crew, "Hayır, baba, banyoya gideceğim!" dedi. "Beynimin altüst olmasını istemiyorum!"

"Ve kulaklarını da temizleyecek misin? Çünkü ben sana banyo yapmanı söylediğimde kesinlikle duymuyorlardı."

"Yemin ederim!"

Jeremy onu omzuna attı ve döndürerek ayaklarının üzerinde yere indirdi. Saçını karıştırdı. "Hadi."

Crew'un koşarak kapıdan çıkıp koridordan odasına gidişini izledim. Jeremy'nin Crew'la etkileşimini izlemek evi biraz daha samimi kılmıştı. "Çok tatlı. Kaç yaşında?"

"Beş," dedi Jeremy. Verity'nin hastane yatağının yanına doğru eğilip yatağı biraz kaldırdı. Yatağının yanındaki masadan kumandayı alıp televizyonu açtı.

İkimiz de odadan çıkınca kapıyı sessizce kapattı. Bana döndüğünde koridorun ortasında duruyordum. Ellerini gri eşofman altının ceplerine soktu. Sanki söylemek istediği şeyler var gibi davranıyordu – açıklamak istediği şeyler. Ama yapmadı. İç çekerek Verity'nin odasına doğru baktı.

"Crew burada tek başına uyumaya korkuyordu. Çok cesurdur, ama geceler onun için zor. Annesine yakın olmak istiyordu, ne var ki alt katta uyumaktan hoşlanmadı. Ben de onun için daha kolay olsun diye ikimizi de üst kata taşıdım." Jeremy koridorda ilerlemeye başladı. "Bu da geceleri alt kat tamamen senindir demek oluyor." Koridorun ışığını yaktı. "Çalışma odasını görmek ister misin?"

"Elbette."

Onun peşinden alt kata indim, merdiven boşluğunun yanındaki çift kanatlı kapıya geldik. Tek kanadı iterek açtı ve karısının en özel alanını ortaya çıkardı.

Çalışma odası.

İçeri adım attığımda, sanki kadının iç çamaşırı çekmecesini karıştırıyormuşum gibi hissettim. Yerden tavana kadar uzanan kitap rafları vardı ve her boşluğa kitap sıkıştırılmıştı. Kâğıt dolu kutular duvarlara yaslıydı. Masa... *Tanrım,* masası. Arka bahçenin tamamına tepeden bakan kocaman pencerelerin sıralandığı bir duvar boyunca odanın bir ucundan diğerine uzanıyordu. Dosyalar veya kâğıtlarla kaplı olmayan tek bir santimi yoktu.

"Çok düzenli bir insan sayılmazdı," dedi Jeremy.

Gülümsedim, Verity'yle bir benzerlik bulmuştum. "Çoğu yazar öyledir."

"Zaman alacak. Kendim düzenlemeye çalıştım, ama bana Çince gibi geldi."

En yakınımdaki raflardan birine ilerledim ve bazı kitapların üzerinde elimi gezdirdim. Çalışmalarının yabancı baskılarıydı. Raftan Almanca bir kitap alıp inceledim.

"Dizüstü ve masaüstü bilgisayarı var," dedi Jeremy. "Şifrelerini senin için yapışkanlı kâğıtlara yazdım." Bilgisayarın yanındaki bir defteri kaldırdı. "Sürekli notlar alırdı. Düşüncelerini yazardı. Fikirlerini peçetelere yazardı. Duşta su geçirmez bir not defteriyle diyalog hâlindeydi." Jeremy not defterini masanın üzerine geri koydu. "Bir keresinde Crew'un bezinin üzerine keçeli kalemle karakter isimleri yazmıştı. Hayvanat bahçesindeydik ve yanında not defteri yoktu."

Ağır ağır kendi etrafında dönerek çalışma odasında etrafına bakınıyordu, sanki buraya son gelişinin üzerinden biraz zaman geçmiş gibiydi. "Dünya onun taslağıydı. Hiçbir yüzey güvende değildi."

Onun yaratıcı yöntemlerini takdir ediş şekli içimi ısıttı. Ben de etrafımda dönerek her şeye baktım. "Kendimi neye bulaştırdığım konusunda hiçbir fikrim yoktu."

"Gece kalmanın gerekmeyebileceğini söylediğinde gülmek istemedim. Ama tamamen dürüst olmam gerekirse; iki günden uzun sürebilir. Eğer öyle olursa, ne kadar ihtiyacın olursa o kadar burada kalabilirsin. New York'a dönüp bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmemendense, acele etmeden ihtiyacın olan her şeyi aldığından emin olmanı tercih ederim."

Devraldığım serinin olduğu rafa baktım. Seride toplam dokuz kitap olacaktı. Altı tanesi basılmıştı ve üç tanesi hâlâ teslim edilmeyi bekliyordu. Serinin adı *Soylu Erdemler*'di ve her kitap farklı bir erdemdi. Bana bırakılanlar Cesaret, Dürüstlük ve Onur'du.

Altı kitabın hepsi raftaydı ve birden fazla kopya olduğunu görmek içimi rahatlattı. İkinci kitabı raftan alıp göz gezdirdim.

"Seriyi okudun mu?" diye sordu Jeremy.

Başımı iki yana salladım, sesli kitabı dinlediğimi açık etmek istemiyordum. Hakkında sorular sorabilirdi. "Henüz okumadım. Sözleşmeyi imzaladıktan sonra buraya gelene kadar vakit bulamadım." Kitabı rafa geri koydum. "En sevdiğin hangisi?"

"Henüz hiçbirini okumadım. İlk kitabından beri."

Dönüp ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Kafasının içinde olmaktan hoşlanmıyordum."

Gülümsememi bastırdım ama şimdi biraz Corey gibi konuşuyordu. Karısının yarattığı dünya ile içinde yaşadığı dünyayı ayıramıyordu. En azından Jeremy kendini, Corey'den biraz daha iyi tanıyormuş gibiydi.

Odada göz gezdirdim, hafiften gözüm korkmuştu ama bunun nedeninin Jeremy'nin burada dikiliyor olması mı yoksa didiklemek zorunda kalacağım kaos mu olduğundan emin değildim. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Evet, işini yapman için seni yalnız bırakayım." Jeremy çalışma odasının kapısını işaret etti. "Crew'u kontrol etsem iyi olur. Kendini evinde hisset. Yiyecek... içecek... ev senin."

"Teşekkürler."

Jeremy kapıyı kapattı ve Verity'nin masasına yerleştim. Sırf ofis sandalyesi bile, dairemin bir aylık kirasından fazlaydı. Yazarken her zaman elimde olmasını istediğim şeylere gömecek parası olan biri için yazmanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Konforlu mobilyalar, hazırda bir masözü olacak kadar para, birden fazla bilgisayar. Sanırım yazma sürecini çok daha kolay ve daha az stresli hâle getirirdi. Benim eksik tuşu olan bir dizüstü bilgisayarım ve ancak bir komşu şifre koymayı unuttuğunda kablosuz internet bağlantım vardı. Eski bir yemek masası sandalyesine oturur, Amazon'dan yirmi beş dolara aldığım katlanır bir masayı çalışma masası olarak kullanırdım.

Çoğu zaman yazıcının kartuşu ve kâğıdına yetecek param olmazdı.

Sanırım birkaç gün onun çalışma odasında olmak teorimi test etmemin bir yolu olacaktı. Ne kadar zenginsen o kadar yaratıcı olabilirsin.

Serinin ikinci kitabını raftan aldım. Açarken sadece göz atmak niyetindeydim. Birinci kitabın devamını nasıl getirdiğini görmek istiyordum.

Aralıksız üç saat okudum.

Bir kez bile yerimden kıpırdamamıştım. Bölümler dolusu entrika ve boku yemiş karakter. *Gerçekten* boku yemiş karakterler. Yazarken bu zihniyete girmem zaman alacaktı. Jeremy'nin onun çalışmalarını okumak istememesine şaşmamak gerekirdi. Bütün kitapları caninin gözündendi, bu benim için çok yeniydi. Gelmeden önce bu kitapların hepsini okumalıydım gerçekten.

Ayağa kalkıp sırtımı esnettim, ama gerçekten ağrımıyordu; oturduğum ofis sandalyesi bu zamana kadar popomu koyduğum en rahat mobilyaydı.

Etrafıma bakınarak bilgisayardaki dosyaları veya çıktısı alınmış sayfaları incelemem gerekip gerekmediğini düşündüm.

Dizüstü bilgisayarına bakmaya karar verdim. Microsoft Word'de birçok dosyayı arattım, tercih ettiği program buymuş gibiydi. Bulduğum tüm dosyalar önceden yazdığı kitaplarla alakalıydı. Dizüstü bilgisayarındaki dosyaların çoğu masaüstü bilgisayarındaki dosyalarla aynıydı.

Belki de Verity, el yazısıyla taslak yazan türden bir yazardı. Dikkatimi arka duvarda, bir dolabın yanındaki kutu yığınına çevirdim. Üstlerinde ince bir toz tabakası vardı. Birkaç kutuyu inceledim, yazma sürecinin çeşitli aşamalarından taslak versiyonları buldum, ama hepsi çoktan yazmış olduğu serilerdeki kitapların versiyonlarıydı. Bir sonrakinde ne yazmayı planladığına dair bir ipucu yoktu.

Altıncı kutunun içindekileri didiklerken bilinmedik başlığı olan bir şey buldum. Adı *Öyle Olsun*'du.

İlk birkaç sayfaya hızla göz gezdirirken şansımın yaver gittiğini ve serinin yedinci kitabıyla ilgili bir taslak bulduğumu umuyordum. Neredeyse anında, öyle olmadığını anladım. Bu... ***kişisel*** bir şeye benziyordu. Birinci bölümün ilk sayfasına dönüp ilk satırı okudum.

Bazen Jeremy'yle tanıştığımız geceyi düşünüp merak ediyorum; göz göze gelmeseydik hayatım yine aynı şekilde mi biterdi?

Jeremy'nin adının geçtiğini görür görmez, sayfanın daha çok kısmını taradım. *Bu bir otobiyografi.*

Aradığım şey kesinlikle bu değildi. Yayıncılar bana bir otobiyografi teslim etmem için para ödemiyorlardı, yani devam etmeliydim. Ama kapının kapalı olduğundan emin olmak için dönüp omzumun üzerinden arkaya baktım, çünkü meraklanmıştım. Üstelik bunun bir kısmını okumak araştırma yapmak demekti. Verity'yi bir yazar olarak anlamak için zihninin nasıl çalıştığını görmem gerekiyordu. *Her neyse, bahanem bu işte.*

Taslağı kanepeye götürdüm, iyice yerleştim ve okumaya başladım.

Öyle Olsun

Yazan
Verity Crawford

Yazarın Notu:

Otobiyografilerle ilgili en tiksindiğim şey, her cümleden sahte düşüncelerin akmasıdır. Bir yazar, ruhu ve kitabı arasındaki her koruma katmanını ayırmaya istekli olmadıkça asla kendisi hakkında yazma cüretini göstermemelidir. Kelimeler doğrudan yürekten gelmeli, özgür kalırken etle kemiği parçalamalıdır. Çirkin, dürüst, kanlı ve biraz dehşet verici ama tamamen ortada. Okuru yazardan hoşlanması için teşvik eden bir otobiyografi, gerçek bir otobiyografi değildir. Kimse içten dışa sevilesi değildir. Birisi bir otobiyografiyi bitirdiğinde, en iyi ihtimalle, yazara karşı rahatsız edici bir tiksinti duyuyor olmalıdır.

Ben bunu yapacağım.

Okuyacağınız şey zaman zaman o kadar kötü bir tat bırakacak ki tükürmek isteyecek ama bu kelimeleri yutacaksınız, okuduklarınız bir parçanız hâline gelecek, içinize işleyecek ve onlar yüzünden acı çekeceksiniz.

Ancak... benim sert uyarımla beraber... kelimelerimi yutmaya devam edeceksiniz çünkü buradasınız.

İnsan.

Meraklı.

Devam edin.

Birinci Bölüm

"Sevdiğin şeyi bul ve seni öldürmesine izin ver."
–Charles Bukowski

Bazen Jeremy'yle tanıştığımız geceyi düşünüp merak ediyorum; göz göze gelmeseydik hayatım yine aynı şekilde mi biterdi? Böyle trajik bir sona katlanmak başından beri benim kaderim miydi? Yoksa trajik sonum kaderden çok, kötü tercihlerin bir sonucu muydu?

Elbette henüz trajik sonla karşılaşmadım, yoksa ona neyin yol açtığını anlatacak durumda olmazdım. Buna rağmen geliyor. Tıpkı Chastin'in ölümünü hissedebildiğim gibi hissedebiliyorum. Ve tıpkı onun kaderini kabullendiğim gibi kendiminkini de kabulleniyorum.

Jeremy'yle tanıştığımız geceden önce kaybolduğumu söylemezdim, ama salonun karşısında bana gözlerini diktiği âna kadar asla gerçekten bulunmamıştım.

Daha önce erkek arkadaşlarım olmuştu. Tek gecelik ilişkilerim de. Ama o âna kadar başka biriyle ömür geçirmeyi hayal etmenin yakınından bile geçmemiştim. Onu gördüğümde, beraber ilk gecemizi, düğünümüzü, balayımızı, çocuklarımızı zihnimde canlandırdım.

O âna kadar aşk fikri bana her zaman uydurulmuş bir şey gibi görünmüştü. Bir medya aldatmacası. Kartpostal şirketlerinin pazarlama komplosu. Aşka karşı hiç ilgim yoktu. O gece tek amacım bedava içkiyle sarhoş olmak ve yatacak zengin bir yatırımcı bulmaktı. Üç tane Moskova Katırı kokteylini yuvarlamış ve neredeyse yolu yarılamıştım. Jeremy Crawford'ın bakışlarına bakılırsa buradan aşırı başarılı biriyle çıkacaktım. Zengin görünüyordu, ne de

olsa bu bir bağış etkinliğiydi. Yoksul insanlar eğer zenginlere *hizmet etmiyorlarsa* bağış etkinliklerinde olmazlardı.

Sözüm meclisten dışarı.

Birkaç adamla sohbet ediyordu ama bana doğru her baktığında ortamda sadece ikimiz varmışız gibi hissettim. Arada bir bana gülümsedi. Tabii gülümseyecekti. O gece Macy's'den çaldığım kırmızı elbise üzerimdeydi. *Beni yargılamayın. Beş parasız bir sanatçıydım ve elbise saçmalık derecesinde pahalıydı.* Param olduğunda hırsızlığı telafi etmek niyetindeydim. Bir yere bağış yapacaktım ya da bir bebeği filan kurtaracaktım. Günahların iyi tarafı, onları hemen telafi etmenizin gerekmemesidir ve kırmızı elbise pas geçemeyeceğim kadar mükemmeldi.

Seksi bir elbiseydi. Bir adam bacaklarınızın arasına girmek istediğinde yoluna çıkmayacak türden bir elbise. Benim o an bulunduğum gibi etkinliklere elbise seçerken kadınların yaptığı hata, erkeklerin gözünden düşünmemektir. Bir kadın göğüsleri güzel görünsün, elbise vücudunu sarsın ister. Bu, rahatlıktan feragat etmek ve çıkarılması imkânsız bir şey giymek anlamına gelse de. Ama *erkekler* elbiseye baktığında kalçaları nasıl sardığına, bele nasıl sımsıkı oturduğuna veya arkasındaki süslü bağa hayran olmazlar. Ne kadar kolay çıkarıldığını tartarlar. Masada yan yana oturduklarında elini kadının bacağına kaydırabilecek mi? Tuhaf bir fermuar veya iç çamaşırı karmaşası olmadan arabada kadını becerebilecek mi? Elbisesini tamamen çıkarmadan kadını tuvalette becerebilecek mi?

Benim çalıntı kırmızı elbisem için cevaplar evet, evet ve *kesinlikle* evetti.

Fark ettim ki bu elbise üzerimdeyken bana yaklaşmadan partiden ayrılmasının imkânı yoktu. Dikkatimi ona vermeyi bıraktım. Bu beni çaresiz gösterirdi. Ben fare değildim, peynirdim. O bana gelene kadar burada duracaktım.

Nihayetinde geldi. Barda sırtım ona dönük duruyordum, elini omzuma koyup öne eğildi ve barmene işaret etti. O an Jeremy bana bakmadı. Sadece elini omzumda tuttu, sanki üzerimde hak iddia ediyor gibiydi. Barmen gelirken onu büyülenerek izledim. Jeremy başını bana doğru eğerek, "Gecenin geri kalanında ona sadece su verdiğinden emin ol," dedi.

Bunu beklemiyordum. Barın üzerine bir kolumu koyarak döndüm ve ona baktım. Elini omzumdan çekti, ama bunu yaparken parmaklarını dirseğime kadar tüm kolumda kaydırmıştı. Öfkeyle karışık bir elektriklenme tüm vücudumda dolaştı.

"Ne zaman yeterince içtiğime karar verme kapasitesine sahibim."

Jeremy bana sırıttı ve bu sırıtışın arkasındaki kibirden ne kadar nefret etsem de hoş görünüyordu. "Eminim öyledir."

"Tüm akşam sadece üç tane içtim."

"Güzel."

Doğrulup ayağa kalktım ve barmeni geri çağırdım. "Başka bir Moskova Katırı alayım, lütfen."

Barmen önce bana, sonra Jeremy'ye baktı. Sonra yeniden bana döndü. "Üzgünüm, hanımefendi. Size sadece su ikram etmem söylendi."

Gözlerimi devirdim. "Bana sadece su vermeni söylediğini *duydum,* tam burada duruyorum. Ama bu adamı tanımıyorum, o da beni tanımıyor ve ben başka bir tane Moskova Katırı istiyorum."

"Su alacak," dedi Jeremy.

Kesinlikle ondan etkilenmiştim, ama bu şovenist tavırla görünüşü etkisini yitiyordu. Barmen ellerini kaldırarak, "Bu her neyse, ben karışmak istemiyorum," dedi. "Eğer içki istiyorsanız oradaki bardan sipariş edin." Karşı uçtaki barı işaret etti. Çantamı kaptım, çenemi havaya dikerek

yürümeye başladım. Diğer bara ulaştığımda bir tabure buldum ve barmenin müşterisiyle ilgilenmesini bekledim. O sürede Jeremy yeniden ortaya çıktı, bu defa dirseğini bara yasladı.

"Neden su içmeni istediğimi açıklama fırsatı bile vermedin."

Başımı ona doğru çevirdim. "Üzgünüm, sana vaktimi borçlu olduğumu fark etmemiştim."

Güldü, yaklaşarak bara sırtını yasladı, başını yana eğip yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana baktı. "Kapıdan girdiğim andan beri seni izliyorum. Kırk beş dakikada üç tane içtin ve eğer bu hızla gidersen buradan benimle çıkmam teklif etme konusunda rahat hissedemem. Bu seçimi ayıkken yapmanı tercih ederim."

Sesi boğazında bal varmış gibi çıkıyordu. Gözlerimi gözlerine diktim, rol yapıp yapmadığını merak ediyordum. Bir adam bu kadar yakışıklı, muhtemelen zengin, üstelik düşünceli olabilir miydi? Kesinlikle çok hadsizce geliyordu, küstahlığı beni çekmişti.

Barmen kusursuz bir zamanlamayla geldi. "Size ne ikram edebilirim?"

Doğrularak Jeremy'yle göz temasını bozdum. Barmene döndüm. "Su alacağım."

"İki olsun," dedi Jeremy.

Ve işte buydu.

O gecenin üzerinden yıllar geçti ve her detayı hatırlamak zor, ama o ilk birkaç dakikada hayatımda hiçbir adama çekilmediğim kadar ona çekildiğimi hissetmiştim. Sesinin tınısından hoşlandım. Özgüveninden hoşlandım. Kusursuz ve beyaz dişlerinden hoşlandım. Çenesindeki kirli sakaldan hoşlandım. Bacaklarıma sürtünmek için doğru uzunluktaydı. Belki aşağıda çok zaman geçirirse orada iz bırakabilirdi bile.

Konuşurken bana dokunmaktan korkmamasından hoşlandım ve her dokunduğunda parmaklarının sürtünüşü beni ürpertiyordu.

İkimiz de sularımızı bitirdikten sonra Jeremy beni çıkışa yönlendirdi. Eli belimdeydi, parmakları elbisemi okşuyordu.

Limuzinine yürüdük ve bana arka kapıyı açtı, arabaya bindim. Yanıma değil de karşıma oturdu. Araba çiçek kokuyordu, ama parfüm olduğunu biliyordum. Başka bir kadının limuzinde bulunduğunu bilmeme rağmen kokuyu çok beğendim. Gözlerim yarısı boşalmış şampanya şişesine kaydı, yanında iki kadeh ve kadehlerden birinde kırmızı ruj izi vardı.

Kim o kadın? Ve neden partiden onunla değil de benimle ayrıldı?

Bu soruları yüksek sesle soracak kadar önemsemedim, çünkü benimle ayrılıyordu. Gerçekten önemi olan şey buydu.

Bir iki dakika boyunca beklentiyle birbirimize bakarak sessizce oturduk. O an beni elde ettiğini biliyordu, bu yüzden özgüvenle ileri uzanıp bacağımı kaldırdı ve yanındaki koltuğa uzattı. Eli ayak bileğimi okşarken, onun dokunuşu karşısında göğsümün yükselip alçalışını izledi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. Soru beni duraksattı, çünkü benden büyük görünüyordu, yirmilerin sonu, otuzların başı gibi. Gerçekle onu korkutmak istemediğimden yalan söyleyerek yirmi beş dedim.

"Daha genç gösteriyorsun."

Yalan söylediğimi biliyordu. Ayakkabımı ittirerek çıkardım ve ayak baş parmağımı bacağının dış kısmında gezdirdim. "Yirmi iki."

Jeremy gülerek, "Yalancısın demek, ha?" dedi.

"Doğruları gerekli gördüğümde esnetirim. Ben bir yazarım."

Eli baldırıma çıktı.

"*Sen* kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört," dedi, benim söylediğim kadar doğruydu bu da.

"Yani... yirmi sekiz mi?"

Gülümsedi. "Yirmi yedi."

Bu noktada eli dizime ulaşmıştı. Daha yukarı çıkmasını istiyordum. Uyluklarımda olmasını, bacaklarımın arasında, içimi araştırmasını istiyordum. Onu istiyordum, ama burada değil. Onunla *gitmek,* nerede yaşadığını görmek, yatağının konforunu ölçmek, çarşaflarını koklamak, tenini tatmak istiyordum.

"Şoförün nerede?" diye sordum.

Jeremy arkasına dönüp limuzinin önüne doğru baktı. "Bilmem," diye karşılık verdi, bana dönerek. "Bu benim limuzinim değil." Haylaz bir ifadesi vardı ve yalan söyleyip söylemediğini anlayamadım.

Bu adam beni gerçekten kendisine ait bile olmayan bir limuzine mi bindirdi diye merak ederek gözlerimi kıstım. "Kimin limuzini *bu*?"

Jeremy gözlerini benden ayırıp dizimde daireler çizen eline indirdi. "Bilmiyorum." Onun zengin *olmama* ihtimali karşısında arzumun sönmesini bekledim, ama onun yerine itirafı beni gülümsetti. "Giriş seviyesi bir çalışanım," dedi. "Buraya kendi arabamla geldim. Honda Civic. Kendim park ettim, çünkü valeye on papel vermeyecek kadar cimriyim."

Beni kendisinin olmayan bir limuzine getirmesine bu kadar bayılmam karşısında şaşkındım. Zengin değildi. Zengin değildi, *ama yine de onunla yatmak istiyordum.*

"Şehirdeki ofis binalarını temizliyorum," diye itiraf ettim. "Bu partinin davetiyesini bir çöp kutusundan çaldım. Burada olmamam gerekiyordu."

Gülümsedi, bu zamana kadar hiçbir sırıtışı tatmayı, şu an onun yüzüne yayılanı tatmak istediğim kadar istememiştim. "Varlıklı değil misin?" diye sordu. Eli dizimin arkasına kayarak beni kendine çekti. Koltuktan kayarak onun kucağına oturdum, çünkü benimki gibi bir elbisenin amacı buydu. Başparmağını alt dudağıma bastırırken bacaklarımın arasında sertleştiğini hissettim. Dilimi başparmağının ucunda gezdirdim ve iç geçirdi. İnleme değil. Homurtu değil. Sanki bu hissettiği en seksi şeymiş gibi *iç geçirdi.*

"Adın ne?" diye sordu.

"Verity."

"Verity." İki defa söyledi. "*Verity.* Gerçekten güzel isim." Bakışları ağzımdaydı ve eğilip beni öpmek üzereydi, ama geri çekildim.

"Seninki ne?"

Gözleri benimkileri buldu. "Jeremy." Hızlıca söylemişti, sanki bu bir zaman kaybı, öpücüğümüzün vakitsiz bir kesintisiymiş gibi. Kelime ağzından çıkar çıkmaz dudakları benimkine değdi ve değer değmez, arabanın iç lambası tepemizde yandı ve dudaklarımız birbirine dokunur hâlde kalakaldık, birisi limuzinin sürücü koltuğuna otururken ikimizin de bedeni kaskatı kesildi.

"Siktir," diye fısıldadı Jeremy ağzıma doğru. "Ne zamansız bir dönüş." Beni üzerinden indirip kapıyı açtı. Beni aceleyle arabadan indirdiği sırada şoför, arabada birilerinin olduğunu fark etti.

"Hey!" diye bağırdı arka koltuğa doğru.

Jeremy elimden tutup beni peşinden çekiştirmeye başladı, ama ayakkabılarımı çıkarmam gerekiyordu. Koluna asıldım ve ayakkabımı ayağımdan çıkarırken durdu. Şoför bize doğru gelmeye başlamıştı. "Hey! Arabamda ne halt ediyordunuz?"

Jeremy ayakkabılarımı bir eline aldı ve karanlıkta kahkahalar atarak caddeden aşağı koştuk, nihayet arabasına ulaştığımızda nefes nefeseydik. Bu konuda yalan söylememişti. Daha yeni bir model olsa da Honda Civic'ti ve bu da bir şeydi. Beni kapıya yasladı, ayakkabılarımı kaldırıma bıraktı ve bir elini saçımdan geçirdi.

Omzumun üzerinden yaslandığımız arabaya baktım. "*Bu* gerçekten senin araban mı?"

Gülümseyerek takımının cebinden uzaktan kumandalı bir anahtar çıkardı. Arabanın kendisine ait olduğunu kanıtlamak için kapıların kilidini açması beni güldürdü.

Bana baktı, dudaklarımız *birbirine değmek üzereydi* ve benimle hayatın nasıl olacağını çoktan hayal etmeye başladığına yemin edebilirdim. Onun bana baktığı şekilde kimseye bakamazsınız –tüm geçmişiyle– ayrıca geleceği de hayal etmeden.

Gözlerini kapatıp beni öptü. Öpücükte hem arzu hem saygı vardı – çoğu adamın bir arada olamayacağını sandığı iki şey.

Parmaklarının saçlarımda oluşu iyi hissettiriyordu, dilinin ağzımda olması iyi hissettiriyordu. Beni öpüş şeklinin ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam. O an birbirimiz hakkında çok az şey biliyorduk, ama böylesi sanki daha iyiydi. Bir yabancıyla bu kadar derin bir öpücük paylaşmak, *"Seni tanımıyorum, ama inanıyorum ki tanısam severdim,"* demek gibi bir şeydi.

Beni tanısa seveceğine inanması fikrinden hoşlandım. Neredeyse beni bile sevilesi olduğuma inandırıyordu.

Benden uzaklaşırken onunla gitmek istedim. Ağzım onun ağzını takip etmek, parmaklarım onunkilerle bir arada kalmak istedi. O arabayı sürerken öylece yan koltukta oturmak işkence gibiydi. Onun için yanıyordum. İçimde bir yangın başlatmıştı ve ben de sönmemesini sağlamaya kararlıydım.

Beni becermeden önce karnımı doyurdu.

Beni bir burgerciye götürdü, oturma bölümünün aynı tarafında oturup öpücüklerin arasında patates kızartması yedik ve çikolatalı milkshake içtik. Restoran genel olarak boştu, bu yüzden sessiz bir köşedeydik, Jeremy'nin eli bacağımdan yukarı çıkıp bacaklarımın arasında kaybolurken kimsenin göremeyeceği kadar uzaktaydık. İnlediğimi kimse duymadı. Elini geri çekip bana restoranda bir orgazm yaşatacağını fısıldamasını kimse umursamadı.

Benim için hiç sorun değildi.

"Beni yatağına götür o zaman," dedim.

Götürdü. Yatağı, Brooklyn'de bir stüdyo dairenin ortasındaydı. Jeremy zengin değildi. Bana aldığı burgeri anca karşılamıştı. Ama önemsemedim. Yatağında sırtüstü uzanmış onun soyunmasını izlerken ilk defa sevişeceğimi fark ettim. Daha önce seks yapmıştım ama asla vücudumdan daha fazlasını katmamıştım.

O an bedenimden çok daha fazlasını ortaya koyuyordum. Kalbim dopdoluydu – neyle, bilmem. Ama Jeremy'den önce gelen adamlar kalbimi boş hissettirmişti.

Bir insan, bedeninden daha fazlasını kullanınca seksin bu kadar farklı hissettirmesi inanılmazdı. Kalbimi, içgüdülerimi, aklımı ve umutlarımı dahil etmiştim. O an düştüm. Aşka değil. Sadece... *düştüm.*

Sanki tüm hayatım boyunca bir uçurumun kenarında oturmuştum ve nihayet, Jeremy'yle tanıştıktan sonra atlayacak kadar cesur hissediyordum. Çünkü –hayatımda ilk defa– yere inmeyeceğime güveniyordum. Uçmaya devam edecektim.

Geriye dönüp bakınca ona o kadar hızlı âşık olmanın ne kadar delice olduğunu fark ediyorum. Ama delice olmasının tek nedeni hiç durmamasıydı. Ertesi sabah uyanıp

dairesinden çıksaydım, eğlenceli bir tek gecelik ilişki olarak biterdi ve bunca yıl sonra bunların hiçbirini hatırlamazdım bile. Ama ertesi sabah gitmedim, o yüzden daha fazlası yaşandı. Geçen her günle, onunla yaşadığım ilk gece daha fazla doğrulandı. Ve ilk görüşte aşk böyledir. Başlangıçta ilk görüşte aşk değildir, ta ki ilk görüşte aşk *olması* için o kişiyle yeterince vakit geçirene kadar.

Üç gün dairesinden çıkmadık.

Çin yemeği söyledik. Seviştik. Pizza sipariş ettik. Seviştik. Televizyon izledik. Seviştik.

İkimiz de pazartesi günü hastayız diyerek işten izin aldık. Sah günü geldiğinde takıntılı hâle gelmiştim. Gülüşünü, penisini, ağzını, becerisini, hikâyelerini, ellerini, özgüvenini, nezaketini, yeni ve yoğun olarak hissettiğim onu memnun etme ihtiyacını takıntı yapmıştım.

Onu memnun etmeye *ihtiyacım* vardı.

Onu güldüren, nefes aldıran, sabahları uykudan uyandıran şey olmaya *ihtiyacım* vardı.

Bir süre için öyleydim de. Yaşamak için yegâne sebebi ben olmuştum.

Ta ki o, ona benden daha çok anlam ifade eden tek şeyi keşfedene dek.

5

Verity'nin iç çamaşırı çekmecesini açmayı geride bırakmışım da ipek ve dantellilerini kurcalıyor gibiydim artık. Bunu okumamam gerektiğinin gayet de farkındaydım. Buraya gelme nedenim bu değildi. Ama...

Taslağı kanepede yanıma koyup gözlerimi ona diktim. Verity hakkında çok fazla sorum vardı. Ona soramayacağım ve muhtemelen Jeremy'nin de cevaplamak istemeyeceği sorular. Zihninin nasıl işlediğini görmek için onu daha iyi tanımam gerekiyordu ve hiçbir kaynaktan bir otobiyografiden daha çok yanıt alamazdınız. Hem de acımasızca dürüst olan bir otobiyografiden.

Bununla asıl amacımdan saptığımı hissedebiliyordum ve kesinlikle böyle yapmamam gerekiyordu. İhtiyacım olanı alıp bu ailenin yakasından düşmek için buradaydım. Yeterince şey atlatmışlardı ve kirli çamaşırlarını irdeleyen bir yabancıya ihtiyaçları yoktu.

Zalim masaya doğru yürüyüp telefonumu aldım. Saat on biri geçmişti bile. Akşam yedi civarında gelmiştim ama bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Çalışma odasının dışından hiç ses duymamıştım. Ses geçirmezdi sanki.

Kahretsin, tabii ki öyleydi. Eğer ses geçirmez bir odada çalışmayı karşılayabilecek olsam ben de öyle yapardım.

Karnım acıktı.

Bilmediğiniz bir evde aç olmak tuhaf bir duyguydu. Jeremy'nin kendimi evimde hissetmemi söylediğini biliyordum, bu yüzden mutfağa gittim.

Çok uzaklaşamadım. Çalışma odasının kapısını açar açmaz durdum.

Oda kesinlikle ses geçirmezdi, yoksa bu gürültüyü duyardım. Üst kattan geliyordu ve tamamen odaklanmak için hareketsiz kalmam gerekti. Kulağa geldiği gibi olmaması için dua ettim.

Sessizce ve dikkatle merdivenlerin dibine ilerledim, ses kesinlikle Verity'nin odasının olduğu taraftan geliyordu. Bir yatak gıcırdamasıydı. Tıpkı bir adam bir kadının üstündeyken yatağın çıkardığı ses gibi, *tekrarlı* gıcırdama.

Aman Tanrım. Titreyen ellerle ağzımı kapattım. *Hayır, hayır, hayır!*

Bir keresinde bu konuda bir makale okumuştum. Bir kadın araba kazası geçirmişti ve komadaydı. Bir bakımevinde kalıyordu ve kocası onu her gün ziyarete geliyordu. Çalışanlar kadın komada olmasına rağmen adamın onunla seks yaptığından şüphelenerek gizli kamera yerleştirmişlerdi. Adam tecavüzden tutuklanmıştı, çünkü kadın rıza gösterecek bilinçte değildi.

Verity gibi.

Bir şey yapmalıydım. *Ama ne?*

"Gürültülü, biliyorum."

Nefesimi tutarak döndüm ve Jeremy'yle yüz yüze geldim.

"Seni rahatsız ediyorsa kapatabilirim," dedi.

"Beni korkuttun." Sesim nefes nefeseydi. Duyduğum her neyse, düşündüğüm şeyle alakası olmadığını öğrenerek rahat bir nefes verdim. Jeremy omzumun üzerinden sesin geldiği yere doğru baktı.

"Verity'nin hastane yatağı. Her iki saatte bir, yatağın farklı kısımlarını kaldırmaya ayarlı. Baskı noktalarından ağırlığı alıyor."

Utancın boğazımdan yukarı yükseldiğini hissedebiliyordum. Gürültünün ne olduğuna dair düşündüklerimi öğrenmemesi için Tanrı'ya dua ettim. Elimi göğsüme kapatarak orada olduğunu bildiğim kızarıklığı saklamaya çalıştım. Açık tenliydim ve ne zaman gerilsem veya utansam tenimde beliren koyu kırmızı lekeler beni ele verirdi. Bu yumuşak ve zengin-insan halısına karışıp yok olmayı diliyordum.

Boğazımı temizledim. "Böyle yataklar yapıyorlar mı?" Annem yatağa mahkûmken bunlardan bir tane alabilirdim. Onu kendi başıma hareket ettirmek kâbus gibiydi.

"Evet ve fena hâlde pahalı. Sıfırı binlerce dolar ediyor ve sigorta kapsamında değil."

Fiyat karşısında boğulur gibi oldum.

"Yemek ısıtıyordum," dedi. "Aç mısın?"

"Ben de mutfağa gidiyordum aslına bakarsan."

Jeremy geri geri yürüdü. "Pizza var."

"Harika." *Pizzadan nefret ederim.*

Jeremy oraya vardığında mikrodalga fırının saati çaldı. Bir tabak pizza çıkardı ve bana verdikten sonra kendisine de başka bir tabak hazırladı. "İşler nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim. Buzdolabından bir şişe su alıp masaya oturdum. "Haklıymışsın gerçi. Çok fazla şey var. Birkaç gün alacak."

Pizzasının hazır olmasını beklerken tezgâha yaslandı. "Geceleri daha mı iyi çalışırsın?"

"Aynen öyle. Gece geç saate kadar oturur, sabahın büyük bölümünde uyurum. Umarım sorun olmaz."

"Hiç sorun değil. Ben de aslında gece kuşuyumdur. Verity'nin hemşiresi akşamları gider ve sabah yedide gelir. Bu yüzden gece yarısına kadar oturur, Verity'nin gece

ilaçlarını veririm. Hemşire gelince devralır." Tabağını mikrodalgadan aldı ve masada karşıma oturdu.

Gözlerine bakamıyordum. Ona baktığımda düşünebildiğim tek şey Verity'nin taslağında okuduğum, restoranda elinin bacaklarının arasında olduğu kısımdı. *Tanrım, bunu okumamalıydım.* Artık ne zaman ondan tarafa baksam kızarıyordum. Elleri de gerçekten hoştu, bunun da duruma faydası dokunmuyordu.

Düşüncelerimin yönünü değiştirmem gerekiyordu.

Mesela şimdi.

"Yazdığı seriyle ilgili seninle konuştu mu hiç? Mesela karakterler için ne planladığını? Sonunu?"

"Konuştuysa bile hatırlamıyorum," dedi tabağına bakarak. Dalgın bir biçimde bir dilim pizzayı yemeye başladı. "Araba kazasının öncesinde, uzun zamandır bir şeyler yazmamıştı. Veya yazmak hakkında *konuşmamıştı.*"

"Kaza ne kadar önce oldu?" *Cevabı zaten biliyorum, ama ailesinin geçmişini internette arattığımı bilmesini istemiyorum.*

"Harper'ın ölümünden kısa bir süre sonra. Bir süre suni komaya yatırıldı, sonra birkaç hafta yoğun bakım rehabilitasyon merkezinde kaldı. Sadece birkaç haftadır evde." Bir ısırık daha aldı. Bu konuda konuştuğum için kötü hissediyordum ama konuyu geçiştirmeye çalışıyor gibi görünmüyordu.

"Annem ölmeden önce tek hastabakıcısı bendim. Kardeşim yok, yani kolay olmadığını biliyorum."

"Kolay *değil*," dedi bana katılarak. "Annen için, başın sağ olsun bu arada. Kafenin tuvaletinde bana anlattığında söylediğimden emin değilim."

Ona gülümsedim, ama başka bir şey söylemedim. Annemle ilgili soru sormasını istemiyordum. Onunla Verity'ye odaklanmaya devam etmek istiyordum.

Aklım taslağa kayıp duruyordu, çünkü karşımda oturan adam hakkında ne kadar az şey bilsem de onu epeydir tanıyormuşum gibi hissediyordum. En azından Verity'nin tarif ettiği kadarını tanıyordum.

Ne tür bir evlilikleri olduğunu ve neden ilk bölümü seçmiş olduğu o cümleyle bitirdiğini merak ediyordum. *"Ta ki o, ona benden daha çok anlam ifade eden tek şeyi keşfedene dek."*

Cümle kaygı vericiydi. Sanki bir sonraki bölümde bu adamla ilgili bazı korkunç, karanlık sırları açıklayacakmış gibiydi. Ya da belki bu bir yazma stratejisiydi ve onun bir aziz olduğunu, çocuklarının bu adama ondan daha fazla anlam ifade ettiğini söyleyerek devam edecekti.

Anlamı ne olursa olsun, şimdi ona bakarken bir sonraki bölümü okumaya can atıyordum. Şu an odaklanmam gereken çok fazla şey varken tek yapmak istediğimin bir yere kıvrılıp Jeremy ile Verity'nin evliliğini okumak olmasından nefret ediyordum. Kendimi biraz zavallı gibi hissetmeme neden oluyordu.

Büyük ihtimalle anlattıklarının onlarla alakası bile yoktu. Karakterine isim bulana kadar her taslakta kocasının adını kullandığını itiraf eden bir yazar tanıyordum. Belki Verity'nin de yaptığı buydu. Belki sadece başka bir kurguydu ve Jeremy'nin adı sadece geçici olarak vardı.

Sanırım okuduğum şeyin doğru olup olmadığını anlamanın tek bir yolu vardı.

"Verity'yle nasıl tanıştınız?"

Jeremy ağzına bir sucuk atarak sırıttı. "Bir partide," dedi, arkasına yaslanarak. Nihayet bir kez olsun hüzünlü görünmüyordu. "Üzerinde, o zamana kadar gördüğüm en harika elbise vardı. Kırmızıydı ve birazı yerde sürünecek kadar uzundu. *Tanrım,* çok güzeldi," dedi sesinde bir efkâr iziyle. "Partiden beraber ayrıldık. Dışarı çıktığımda öne

park edilmiş bir limuzin gördüm, kapıyı açtım ve bindik, biraz sohbet ettik. Sonra şoför geldi ve limuzinin benim olmadığını itiraf etmek zorunda kaldım."

Bunların hiçbirini bilmiyor olmam gerekiyordu, o yüzden kendimi gülmeye zorladım. "Senin değil miydi?"

"Hayır. Sadece onu etkilemek istemiştim. Bunun ardından kaçmamız gerekti, çünkü şoför epey sinirlenmişti." Hâlâ gülümsüyordu, sanki Verity ve seksi elbisesiyle o gecedeymiş gibiydi. "Ondan sonra hiç ayrılmadık."

Ona gülümsemek benim için zordu. *Onlara* gülümsemek. O zamanlar ne kadar mutlu olduklarını gördükten ve şimdi hayatlarının dönüştüğü şeyi izledikten sonra. Otobiyografisinin A noktasından B noktasına nasıl geldiklerini detaylı olarak açıklayıp açıklamadığını merak ettim. Başında Chastin'in ölümünden bahsediyordu. Bu da ilk büyük trajediden sonra yazdığı veya en azından o sırada *eklediği* anlamına geliyordu. Ne kadar zamandır onun üzerinde çalışıyordu acaba?

"Tanıştığınızda Verity yazar olmuş muydu?"

"Hayır, hâlâ yüksek lisansını yapıyordu. Daha sonra, ben birkaç ay Los Angeles'ta geçici bir pozisyona girmek zorunda kaldığım zaman ilk kitabını yazdı. Sanırım ben eve gelene kadar zaman geçirme yolu buydu. Başta birkaç yayıncıyı kaçırdı, ama ilk taslağını satar satmaz, her şey birdenbire... Hepsi çok hızlı oldu. Hayatlarımız âdeta bir gecede değişti."

"Şöhretle nasıl başa çıktı?"

"Sanırım ben ondan daha çok zorlandım."

"Görünmez olmak istediğin için mi?"

"O kadar belli mi?"

Omuz silktim. "Bir içine kapanık da burada."

Güldü. "Verity sizin tipik yazarlardan değildir. Spot ışıklarını sever. Süslü davetleri. Bunlar beni rahatsız eder.

Ben burada çocuklarla oturmayı severim." Kızlarından şimdiki zamanda bahsettiğini fark edince ifadesinde üstü kapalı bir değişim oldu. "*Crew'la yani,*" diyerek kendini düzeltti. Başını salladıktan sonra ellerini ensesinde birleştirip gerinir gibi geriye yaslandı. "Zor oluyor bazen – onların artık burada olmadıklarını hatırlamak." Sesi alçaktı ve bakışları beni aşarak hiçliğe yönelmişti. "Hâlâ kanepede saç tellerini buluyorum. Çorapları kurutucuda. Bazen onlara bir şey göstermek istediğimde bağırarak isimleriyle sesleniyorum, merdivenlerden koşarak gelmeyeceklerini unutuyorum."

Onu yakından izledim, çünkü tamamen ikna olmamıştım. Ben gerilim romanları yazardım. Şüpheli durumlar olduğunda, neredeyse her zaman şüpheli insanların bu durumun içinde olduğunu biliyordum. Kızlarına ne olduğu konusunda daha çok şey öğrenmeyi istemek ile buradan bir an önce gitmek arasında kalmıştım.

Ama şu anda sempati kazanmak için şov yapan bir adama bakmıyordum. Düşüncelerini ilk defa yüksek sesle paylaşan bir adama bakıyordum.

Bu bende aynı şeyi yapma isteği uyandırdı.

"Annem öleli çok olmadı, ama ne demek istediğini biliyorum. O ilk hafta her sabah kalkıp ona kahvaltı hazırladım, ama yemek için orada olmadığını sonradan hatırladım."

Jeremy kolunu masaya indirdi. "Ne kadar süreceğini merak ediyorum. Yoksa hep böyle mi olacak?"

"Bence zaman kesinlikle yardımcı olacaktır, ama muhtemelen taşınmayı düşünmenin de zararı dokunmaz. Onların hiç bulunmadığı bir evde olursan onları hatırlatan şeyler de azalır. Onların etrafta olmaması yeni normalin olur."

Elini çenesinde çıkmaya başlayan sakallarda gezdirdi. "Harper ve Chastin'den iz olmayan yerdeki bir normali istediğimden emin değilim."

"Evet," dedim katılarak. "Ben de emin olamazdım."

Gözleri benim üzerimde kaldı, ama ortam sessizleşti. Bazen iki insan arasındaki bakışma o kadar uzun sürer ki sizi sarsar. Bakışlarınızı kaçırmaya zorlar.

Ben de kaçırdım.

Tabağıma bakarak parmağımı oymalı kenarında gezdirdim. Bakışı gözlerimden geçip düşüncelerime ulaşmış gibiydi âdeta. Ve niyeti o olmasa da çok mahrem hissettirmişti. Jeremy'nin gözleri üzerimde olduğunda en derinlerimde bir inceleme yapıyor gibi hissettiriyordu.

"İşimin başına dönmeliyim," dedim, sesim bir fısıltıdan azıcık yüksekti.

Birkaç saniye hareket etmedi, ama sonra transtan yeni çıkmış gibi doğrularak sandalyesini geri ittirdi. "Evet," dedi ayağa kalkıp tabaklarımızı alarak. "Ben de Verity'nin ilaçlarını hazırlamalıyım." Tabaklarımızı lavaboya koydu ve ben mutfaktan çıkarken, "İyi geceler, Low," dedi.

Bana böyle seslendiğini duyunca söyleyeceğim *iyi geceler* boğazımda tıkandı. Titrek bir şekilde gülümsedikten sonra mutfaktan çıktım, Verity'nin çalışma odasına doğru aceleyle ilerledim.

Jeremy'nin yanında ne kadar vakit geçirirsem bu taslağa dalmak ve onu daha iyi tanımak için o kadar sabırsızlanıyordum.

Kanepeden taslağı aldım, Verity'nin çalışma odasının ışıklarını kapatıp taslağı yanımda odama götürdüm. Kapıda kilit yoktu, bu yüzden yatağın ayakucundaki sandığı kapıya kadar iterek girişi kapattım.

Tüm gün seyahat etmekten bitap düşmüştüm ve duş almaya ihtiyacım vardı, ama uyumadan önce bir bölüm daha okuyabilirdim.

Buna *mecburdum.*

İkinci Bölüm

Çıktığımız iki yılın tamamından bir roman yazabilirdim, ama satmazdı. Jeremy ile aramızda yeterince drama yoktu. Neredeyse hiç tartışmıyorduk. Yazacak bir trajedi yoktu. İkimizin arasında iki yıllık aşırı tatlı bir aşk ve hayranlık vardı sadece.

Onun. Tarafından. *Ele. Geçirildim.*

Ona *müptela* oldum.

Bunun sağlıklı olduğundan emin değildim – bu kadar bağımlı olmak. *Hâlâ* öyleyim aslında. Bir insan hayatındaki tüm olumsuzlukları yok eden birini bulduğunda o insandan beslenmemesi zordur. Ben de ruhumu canlı tutmak için Jeremy'den beslendim. Ruhum, onunla tanışmadan önce aç ve kurumuştu, ama onun yanında olmak beni besledi. Bazen eğer o olmasaydı hiç iş göremezmişim gibi hissediyordum.

Çıkmaya başlayalı neredeyse iki yıl olmuştu ki, geçici olarak Los Angeles'a transfer edildi. Adı konmasa da daha yeni beraber yaşamaya başlamıştık. Adı konmadı diyorum, çünkü bir noktada evime gitmeyi bırakmıştım. Faturaları ve kirayı ödemeyi bıraktım. Tamamen taşınmamın üzerinden iki ay geçene kadar Jeremy artık bir dairem olmadığını fark etmedi.

Bir gece seks sırasında yanına taşınmamı teklif etmişti. Bazen bunu yapar. Beni becerirken hayatımıza dair büyük kararlar alır.

"Yanıma taşın," dedi, ağır ağır içime girerken. Ağzını benimkine yaklaştırdı. "Kiralık evinden çık."

"Yapamam," diye fısıldadım.

Hareket etmeyi bırakıp bana bakabilmek için biraz geri çekildi. "Neden?"

Ellerimi poposuna indirip tekrar hareket etmesini sağladım. "Çünkü iki ay önce kiralık evden çıktım."

İçimde hareketsiz kaldı, bana o yoğun yeşil gözleriyle baktı, kirpikleri o kadar siyahtı ki, öpersem meyankökü tadı almayı bekliyordum. "Zaten birlikte mi *yaşıyoruz?*" diye sordu.

Başımı salladım ama vermesini umduğum tepkiyi vermediğinin farkındaydım. Gafil avlanmış gibiydi.

İşleri düzeltmem gerekiyordu – dikkatini dağıtıp aklını başka yöne çekmem gerekiyordu. Çok da önemli bir şey olmadığını fark ettirmeliydim. "Sana söylediğimi sanıyordum."

İçimden çıktı ve bu bir ceza gibiydi. "Birlikte yaşadığımızı bana *söylemedin.* Bu unutacağım bir şey değil."

Doğrulup pozisyonumu ayarladım; tam önünde, dizlerimin üzerindeydim ve onunla yüz yüzeydik. Tırnaklarımı çenesinin her iki yanında gezdirerek ağzımı onunkine yaklaştırdım. "Jeremy," diye fısıldadım. "Altı aydır senden ayrı bir gece geçirmedim. Bir süredir birlikte yaşıyoruz zaten." Omuzlarını kavrayıp onu sırtüstü ittim. Başı yastığa düştü, üzerine çıkıp onu öpmek istedim ama bana biraz kızmış gibiydi. Benim kapandığını düşündüğüm bu konuyu konuşmak istiyormuş gibiydi.

Artık konuşmak *istemiyordum.* Sadece beni boşaltmasını istiyordum.

Bu yüzden üzerine çıkıp kendimi diline doğru alçalttım. Ellerinin popomu avuçlayıp beni ağzına doğru yaklaştırdığını hissedince enfes bir an için başım geriye düştü. İşte bu yüzden yanına taşındım, Jeremy.

Öne doğru eğildim, yatak başlığını kavradıktan sonra tepesini ısırarak çığlıklarımı bastırdım.

Ve bu kadardı.

O transfer olana kadar hiç olmadığım kadar mutluydum. Tabii ki geçiciydi, ancak bir insanın hayatının tek anlamını elinden alıp da kendi başına iş görmesini bekleyemezsiniz.

Ben de tam olarak böyle hissediyordum – ruhum için tek besinim benden çekip alınmış gibi. Tabii, beni aradığında veya görüntülü konuşmalarımızda kısa süreli dolum yaşıyordum, ama yatağımızdaki yalnız geceler işkence gibiydi.

Bazen yastığımın üstüne oturup kendime dokunurken yatak başlığını ısırıyor ve altımda o varmış gibi yapıyordum. Ama boşaldıktan sonra, boş yatağa girip tavana bakarken, hayatımın onun olmadığı yıllarında nasıl hayatta kaldığımı merak ediyordum.

Bunlar ona itiraf edemeyeceğim düşüncelerdi, elbette. Ona takıntım olabilirdi, ama bir kadın, eğer bir adamı sonsuza kadar elinde tutmak istiyorsa, gözünü kırpmadan ondan kurtulabilirmiş gibi davranması gerektiğini bilir.

İşte bir yazar olduğum dönem budur.

Günlerim Jeremy düşünceleriyle doluydu ve onları o dönene kadar başka şeylerin düşüncesiyle nasıl dolduracağımı çözemezsem, onun yokluğunun beni nasıl tükettiğini saklayamayacağımdan korkuyordum. Kurgu bir Jeremy yaratıp ona Lane dedim. Jeremy'yi özlediğimde, Lane hakkında bir bölüm yazıyordum. Ondan sonraki birkaç ay boyunca hayatımda daha az Jeremy, daha çok karakterim oldu. Ki o da bir anlamda Jeremy'ydi zaten. Ama ne hissettiğime odaklanmaktansa bu konuda yazmak daha verimliydi.

Gittiği birkaç ayda bir roman yazdım. Sürpriz bir dönüş yaparak ön kapıda belirdiğinde son bölümü düzenlemeyi yeni tamamlamıştım.

Kısmet.

Bir oral seksle onu ödüllendirdim. Yuttuğum ilk seferdi. Onu gördüğüme o kadar sevinmiştim.

Yuttuktan sonra bir hanımefendi gibi davranarak başımı kaldırıp ona gülümsedim. Ön kapının yanında hâlâ ayakta, dizlerine indirdiği pantolonu hariç kıyafetleri üstünde duruyordu. Ayağa kalkıp onu yanağından öptüm, "Hemen dönerim," dedim.

Banyoya girince kapıyı kilitledim, lavaboda suyu açıp tuvalete kustum. Ağzıma boşalmasına izin verdiğimde bu kadar çok olacağını hiç düşünmemiştim. Ne kadar uzun süre yutmam gerekeceğini. Penisi boğazımda beni boğarken sakinliğimi korumak zor olmuştu.

Dişimi fırçalayıp banyodan çıktım ve onu çalışma masamda otururken buldum. Elinde taslağımın birkaç bölümü vardı.

"Bunu sen mi yazdın?" diye sordu, ofis sandalyemde bana doğru dönerek.

"Evet, ama okumanı istemiyorum." Ellerimin terlemeye başladığını hissedebiliyordum, karnıma sürterek kuruladım ve ona doğru yürüdüm. Sayfaları ondan almak için öne fırladığımda ayağa kalktı. Onları başının üstüne kaldırdı, ulaşamayacağım kadar yüksekti.

"Neden okuyamıyorum?"

Sayfalara ulaşabilmek için zıplayarak kolunu aşağı çekmeye çalıştım. "Üzerinde çalışılması gerek."

"Sorun değil," dedi, bir adım gerileyerek. "Ama yine de okumak istiyorum."

Taslağın geri kalanını toplayıp göğsüne yasladı. Bunu okuyacaktı ve tek düşünebildiğim onu durdurmaktı. İyi olup olmadığını bilmiyordum ve eğer kötü bir yazar olduğumu düşünürse beni daha az sever diye korkuyordum – *dehşete düşmüştüm.* Ona daha hızlı ulaşmak için yatağa doğru uçtum, ama o banyoya girip kapıyı kilitledi.

Kapıyı yumrukladım.

"Jeremy!" diye haykırdım.

Cevap yoktu.

Beni on dakika duymazdan geldi, bu sürede bir kredi kartıyla kapıyı açmaya çalıştım. Saç tokasıyla. Başka bir oral seks vaadiyle.

Sesini çıkarmadan önce on beş dakika geçti.

"Verity?"

Bu noktada yere çökmüş, sırtımı banyonun kapısına yaslamıştım. "Ne?"

"Gayet iyi."

Karşılık vermedim.

"Gerçekten iyi. Seninle gurur duyuyorum."

Gülümsedim.

Bir okuyucunun onlar için meydana getirdiğim şeyden keyif almasının nasıl hissettirdiğinin tadını ilk kez alıyordum. O tek yorum –o tatlı, basit yorum– tamamen okumasını istememe neden oldu. Bunun ardından onu rahat bıraktım. Yatağımıza gidip örtülerin altına kıvrıldım ve yüzümde bir gülümsemeyle uyuyakaldım.

İki saat sonra beni uyandırdı. Dudakları omzumda geziniyor, parmakları belimden kalçama doğru görünmez bir iz bırakıyordu. Arkamdaydı, bana sarılmıştı, bana göre şekil almıştı. Onu çok özlemiştim.

"Uyanık mısın?" diye sordu.

Uyandığımı belli edecek şekilde yumuşak bir sesle inledim.

Kulağımın altını öptükten sonra, "Lanet derecede zekisin," diye fısıldadı. Hiç o kadar kocaman gülümsediğimi sanmıyorum. Beni sırtüstü yuvarlayıp saçımı yüzümden çekti. "Umarım hazırsındır."

"Neye?" diye sordum.

"Şöhrete."

Güldüm, ama o gülmedi. Pantolonunu çıkardı, benim külotumu yoldan çekti. İçime girdikten sonra, "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" dedi. Beni öptü ve devam etti. "Yazdıkların seni üne kavuşturacak. Aklın inanılmaz. Yapabilsem, onu becerirdim."

Benimle sevişmeye devam ederken kahkaham inlemeye karıştı. "Buna inandığın için mi böyle söylüyorsun? Yoksa beni sevdiğin için mi?"

Hemen cevap vermedi. Hareketleri ağır ve temkinli bir hâl aldı. Bakışları yoğundu. "Evlen benimle, Verity."

Tepki vermedim, çünkü onu yanlış duyduğumu düşünüyordum. *Az önce onunla evlenmemi mi istedi gerçekten?* İfadesindeki yoğunluktan, o an bana daha önce hiç olmadığı kadar âşık olduğunu söyleyebilirdim. Anında evet demeliydim, çünkü kalbim bundan yanaydı. Ama onun yerine, "Neden?" dedim.

"Çünkü," dedi sırıtarak, "en büyük hayranınım."

Kahkaha attım, ama sonra gülümsemesi kayboldu ve beni becermeye başladı. Beni çıldırttığını bildiği sert, hızlı girişlerle. Yatak başlığı duvara çarpıyor, başımın altındaki yastık kayıyordu. "Evlen benimle," diye yalvardı tekrar, ardından dili ağzıma girdi ve aylardır paylaştığımız ilk gerçek öpücük buydu.

O an birbirimize o kadar fena hâlde ihtiyacımız vardı ki, bedenlerimiz ağızlarımızı aynı hizada tutmamızı zorlaştırıyordu. Bu yüzden öpücük dağınık ve acılıydı. "Tamam," diye fısıldadım.

"Teşekkür ederim," dedi bir iç çekişin ortasında, kelimeleri sesten çok nefes gibiydi. Beni, *nişanlısını,* ikimiz de ter içinde kalana kadar becermeye devam etti; ağzımda, dudağımı kazara ısırdığı yerde kan tadı hissettim. Ya da belki ben onunkini ısırmıştım. Emin değildim, ama önemi yoktu, çünkü artık onun kanı benim kanımdı.

Nihayet geldiğinde içime boşaldı, prezervatif yoktu, bu arada dili ağzımdaydı ve nefesi boğazımdan aşağı kayıyordu, sonsuzluğum onunkiyle iç içe geçti.

Bitirdiğinde yerdeki kotuna doğru uzandı. Tekrar üzerime çıkıp elimi kaldırdı ve sonra parmağıma bir yüzük taktı.

Başından beri teklif etmeyi planlıyormuş.

Yüzüğe bakmadım bile. Ellerimi başımın üzerine kaldırıp gözlerimi kapattım, çünkü eli bacaklarımın arasındaydı ve gelişimi izlemek istediğini biliyordum.

Ben de istediğini verdim.

İki ay boyunca nişanlandığımız o geceyi düşündük. İki ay boyunca yüzüğüme her bakışımda sırıttım. İki ay boyunca düğünümüzün nasıl olacağını her düşündüğümde gözlerim doldu. Düğün *gecemizin* nasıl olacağını.

Ama sonra *nişanlandığımız gece, bebek yaptığımız gece* oluverdi.

İşte gerçeğe döndüğü yer burası. Otobiyografimin içeriği. Diğer yazarların kendilerini bir röntgen cihazına atmaktansa daha iyi bir ışıkta resmettikleri nokta bu.

Ama gittiğimiz yerde ışık yok. Bu size son uyarım.

Önümüz karanlık.

6

Verity'nin ofisinin iyi yanı, bu pencerelerden görünen manzaraydı. Camlar yerden başlayıp tavana kadar yükseliyordu. Hiçbir kesinti yoktu. Sadece kocaman sağlam cam paneller vardı, dolayısıyla her şeyi görebiliyordum. *Bunları kim temizliyor?* Camlarda bir nokta, bir leke aradım – hiçbir şey yoktu.

Verity'nin ofisinin kötü yanı da *yine* bu pencerelerden görünen manzaraydı. Hemşire, Verity'nin tekerlekli sandalyesini arka verandaya çekmişti, çalışma odasının tam önüne. Yüzü arka verandanın batısına doğru dönmüşken tüm profilini görebiliyordum. Dışarıda güzel bir gün vardı, hemşire de Verity'nin önüne oturmuş ona bir kitap okuyordu. Verity boşluğa bakıyordu, herhangi bir şeyi algılıyor mu diye merak ettim. Algılıyorsa da ne kadarını?

İnce saçları, sanki bir hayaletin parmakları saç tutamlarıyla oynuyormuş gibi esintiyle savruldu.

Ona baktığımda onunla daha fazla empati kurdum. Bu yüzden ona bakmak istemiyordum, ama bu pencereler bunu imkânsız kılıyordu. Hemşirenin ona ne okuduğunu duyamıyordum, muhtemelen bu pencereler de odanın geri kalanı gibi ses geçirmez olduğu içindi. Ama

orada olduklarını biliyordum, hâliyle birkaç dakikada bir onlara bakarken işe odaklanmak zordu.

Şimdiye kadar seriyle ilgili herhangi bir not bulmakta sorun yaşamıştım, ama burada incelenecek daha çok eşya vardı. Bu sabah birinci ve ikinci kitaba göz gezdirerek her karakter hakkında notlar çıkarmanın vaktimi daha iyi değerlendirmek olacağına karar verdim. Kendim için bir dosyalama sistemi oluşturuyordum, çünkü bu karakterleri Verity'nin tanıdığı kadar tanımam gerekiyordu. Onları neyin motive ettiğini, neyin harekete geçirdiğini, neyin tetiklediğini bilmem gerekiyordu.

Pencerenin dışında bir hareketlenme gördüm. Başımı kaldırıp baktığımda, hemşire arka kapıya doğru yürüyerek uzaklaşıyordu. Bir an Verity'ye baktım, hemşire ona okumayı bıraktığı için tepki verip vermeyeceğini merak ediyordum. Hiç hareket yoktu. Elleri kucağında, başı yana eğikti, sanki beyni, boynu ağrımadan önce duruşunu düzeltmesi gerektiğine dair sinyal bile gönderemiyormuş gibiydi.

O zeki ve yetenekli Verity artık burada değildi. Kazadan sağ çıkan tek şey bedeni miydi? Sanki o bir yumurtaymış ve kırılıp dökülmüş, geriye sadece kalın bir kabuğun ufak parçaları kalmış gibiydi.

Başımı tekrar masaya eğip odaklanmaya çalıştım. Jeremy'nin bununla nasıl başa çıktığını düşünmeden edemiyordum. Dışarıdan bakınca sert bir kaya gibiydi, ama içten içe çökmüş olmalıydı. Artık hayatının böyle olduğunu bilmek moral bozucuydu. Sarısı olmayan bir yumurta kabuğuyla ilgilenmek.

Bu merhametsizce olmuştu.

Merhametsiz olmaya çalışmıyordum. Sadece... Bilmiyorum. Kazadan kurtulmamış olsa, herkes için daha iyi olacakmış gibi hissediyordum. Böyle düşündüğüm için ani bir suçluluk hissettim, ama bana anneme bakarak geçirdiğim

son birkaç ayı hatırlatmıştı. Annemin kanserin onu getirdiği o fazlasıyla aciz hâlde olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini biliyordum. Ama bu onun hayatının sadece birkaç ayında yaşanmıştı... benim hayatımın da. Bu durum ise Jeremy'nin *bütün* hayatıydı artık. Artık onun eşi olmayan bir eşe bakmak. Artık bir yuva olmayan bir yuvaya bağlı kalmak. Verity'nin onun böyle yaşamasını isteyeceğini sanmıyordum. Verity'nin *kendisinin* böyle yaşamayı isteyeceğini sanmıyordum. Kendi çocuğuyla oynayamıyor veya konuşamıyordu bile.

Orada olmaması için dua ettim, kendi iyiliği için. Bilinci hâlâ yerindeyse, ama beyin hasarı kendisini ifade etmenin herhangi bir yolunu mümkün kılmıyorsa, onu herhangi bir tepki verme, etkileşim kurma veya düşündüğünü sözel olarak ifade etme yeteneğinden mahrum bırakmışsa bunun ne kadar zor olduğunu hayal dahi edemiyordum.

Başımı tekrar kaldırdım.

Gözünü dikmiş doğruca bana bakıyordu.

Ben sıçrayınca ofis sandalyesi ahşap duvara doğru geriye gitti. Verity pencereden doğruca bana bakıyordu, başı bana doğru dönmüş, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Elimi ağzıma götürüp geriye bir adım attım; tehdit altında hissetmiştim.

Onun görüş alanından çıkmak isteyerek sol tarafıma, odanın kapısına doğru kaydım. Bir an için bakışlarından kurtulamadım. Mona Lisa gibiydi, odada hareket ederken beni izliyordu. Ama odanın kapısına ulaştığımda artık göz göze değildik.

Gözleri beni takip etmiyordu.

Elimi indirip duvara yaslanarak April'ın elinde bir havluyla tekrar dışarı çıkışını izledim. Verity'nin çenesini sildikten sonra onun kucağından küçük bir yastık alıp kafasını kaldırdı ve yastığı omzuyla yanağı arasına yerleştirdi. Başı düzeltildikten sonra, artık pencereye doğru bakmıyordu.

"Siktir," dedim kendi kendime.

Neredeyse hareket edemeyen ve konuşamayan bir kadından korkmuştum. Maksatlı olarak göz teması şöyle dursun, birine bakmak için isteyerek başını çeviremeyen bir kadından.

Su içmem gerek.

Çalışma odasının kapısını açtım, ama arkamdaki masanın üzerindeki cep telefonum çalmaya başlayınca sıçradım.

Kahretsin. Adrenalinden nefret ediyordum. Nabzım hızla atıyordu, ama telefona cevap verirken derin bir nefes vererek sakinleşmeye çalıştım. Bilinmeyen numaraydı.

"Alo?"

"Bayan Ashleigh?"

"Benim."

"Ben, Creekwood dairelerinden Donovan Baker. Birkaç gün önce bir başvuruda bulunmuşsunuz?"

Dikkatimi dağıtacak bir şeyin olmasıyla rahatladım. Tekrar pencereye doğru yürüdüm, ama hemşire Verity'nin sandalyesini çevirmişti, bu yüzden şimdi sadece başının arkasını görebiliyordum. "Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sizi aradım, çünkü başvurunuz bugün işleme alındı. Maalesef yakın zamanda adınıza çıkan bir tahliye kararınız bulunuyor, bu yüzden daire için onay veremiyoruz."

Şimdiden mi? Daha birkaç gün önce evimden çıkmıştım. "Ama başvurum tarafınızdan onaylanmıştı. Birkaç hafta içinde taşınmam gerekiyordu."

"Aslında, sadece ön-onay almıştınız. Başvurunuz bugüne kadar resmi olarak işleme alınmamıştı. Yakın zamanda tahliye kararı olan başvuruları onaylayamıyoruz. Umarım anlıyorsunuzdur."

Ensemi sıktım. İki haftadan önce paramı alamayacaktım. "Lütfen," dedim adama, sesimin şu an hissettiğim

kadar zavallı çıkmamasına gayret göstererek. "Şu âna dek hiç kiramı geciktirmedim. Yeni bir işe girdim ve eğer şimdi taşınmama müsaade ederseniz, iki hafta içinde size bütün *yılın* kirasını ödeyebilirim, yemin ederim."

"Karara her zaman itiraz edebilirsiniz," dedi. "Birkaç hafta sürer ama hafifletici sebepler dolayısıyla onay alan kararlar oldu."

"Birkaç haftam yok. Dairemden taşındım bile."

"Üzgünüm," dedi. "Kararımızı size e-posta olarak göndereceğim ve mektubun en altında temyiz için bir iletişim numarası var. İyi günler dilerim, Bayan Ashleigh."

Telefonu kapattı, ama hâlâ ensemi sıkarak telefonu kulağıma dayalı tutuyordum. Her an bu kâbustan uyanabilmeyi umdum. *Teşekkürler, anne.* Şimdi ne halt edecektim?

Çalışma odasının kapısı yumuşak bir şekilde çalındı. Tekrar irkilerek hızla döndüm. *Bugünün altından kalkamıyorum.* Jeremy odanın eşiğinde durmuş tam bir empati ifadesiyle bana bakıyordu.

Telefonum çaldığında kapıyı açık bırakmıştım. Muhtemelen tüm konuşmayı duymuştu. Bugünü anlatan sıfatlar listesine utancı da alabilirdim.

Telefonumu Verity'nin çalışma masasına koyduktan sonra ofis sandalyesine çöktüm. "Hayatım genellikle bu kadar karman çorman değildir."

Hafifçe gülerek odaya girdi. "Benimki de."

Bu yoruma minnettardım. Telefonuma baktım. "Sorun yok," dedim, telefonumu döndürerek. "Bir yolunu bulacağım."

"Paran temsilcin aracılığıyla ödenene kadar sana borç verebilirim. Ortak hesabımızdan çekmem gerekecek ama üç günde burada olur."

Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım ve onun da bunu görebildiğini biliyordum, çünkü neredeyse büzüşerek masanın üzerine eğilmiş ve yüzümü ellerime gömmüştüm.

"Çok tatlısın, ama senden borç almam."

Bir an sessiz kaldıktan sonra kanepede oturmayı seçti. Rahat bir tavırla oturarak öne eğildi, ellerini önünde birleştirmişti. "O zaman paran hesabına yatana kadar burada kal. Bir iki hafta sürecektir en fazla." Odada etrafına bakarak dün geldiğimden beri ne kadar ilerleme *kaydedemediğimi* gördü. "Biz sorun etmeyiz. Zaten ortalıkta değilsin."

Başımı iki yana salladım ama araya girdi.

"Lowen. Üstlendiğin bu iş kolay değil. New York'a dönüp de daha fazla kalman gerektiğini fark etmendense, burada çok zaman harcayarak hazırlanmanı tercih ederim."

Daha çok zamana ihtiyacım vardı. Ama *bu* evde iki hafta? Beni korkutan bir kadın, okumamam gereken bir taslak, hakkında gereğinden fazla mahrem detay bildiğim bir adamla?

İyi bir fikir değildi. Elle tutulur tarafı yoktu.

Tekrar başımı iki yana sallamaya başladım, ama elini kaldırdı. "Nazik davranmayı bırak. Utanmayı bırak. Sadece *pekâlâ* de."

Bakışlarım onu aşarak arkasındaki duvarlara yaslanmış bütün o kutulara kaydı. Henüz dokunmadığım şeyler. Ardından düşündüm de, eğer burada iki hafta kalırsam; onun çıkmış her kitabını okuyacak, her biri için notlar alacak ve muhtemelen üç yeni kitabın ana hatlarını belirleyecek zamanım olurdu.

Bir parça rahatlamayla beraber kabul etmek zorunda kalarak iç çektim. "Pekâlâ."

Hafifçe gülümsedikten sonra ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Jeremy dönüp bana baktı. Keşke kapıdan çıkmasına müsaade etseydim, çünkü yüzünde bir pişmanlık izi gördüğüme yemin edebilirdim. Ağzını açtı, "Rica ederim," ya da "Sorun değil," gibi bir şey söylemek ister gibiydi. Ama ağzını kapattı ve zoraki bir şekilde gülümsedi, sonra da odadan çıkarken kapıyı sertçe çekti.

Jeremy'nin gün içinde daha önce bana söylediğine göre, güneş dağların ardında kaybolmadan önce dışarı çıkmam gerekiyordu. *"Verity'nin neden çalışma odasından kesintisiz bir manzara görmek istediğini anlayacaksın."*

Arka verandaya çıkarken okumak için onun kitaplarından birini yanıma almıştım. Seçebileceğim yaklaşık on tane sandalye vardı, ben de bahçe masasındakilerden bir tanesine oturdum. Jeremy ile Crew, su kenarına inmiş, balıkçı iskelesinden eski tahta parçalarını koparıyorlardı. Crew'un Jeremy'nin ona uzattığı tahta parçalarını alışını izlemek çok şirindi. Onları büyük bir yığına götürüyor, sonra babasından bir tane daha alıyordu. Her seferinde Jeremy onu beklemek zorunda kalıyordu, çünkü Crew'un tahtayı düzenlemesi Jeremy'nin ahşap çerçeveden koparmasından daha uzun sürüyordu. Ne kadar sabırlı bir baba olduğunun kanıtıydı bu.

Bana biraz kendi babamı hatırlatıyordu. Ben dokuz yaşındayken ölmüştü, ama onu hiç kızgın görmediğime emindim. Annemin iğneleyici yorumlarına ve sık sık parlamasına rağmen anneme bile kızmazdı. Ona içerlemeye başlamıştım gerçi. Söz konusu annem olunca, bazen onun bu sabrını zayıflık olarak görüyordum.

İlk bölümü bitirme girişimlerim arasında Crew'la Jeremy'yi biraz daha izledim. Ama bir şey anlamak zorlaşmaya başladı, çünkü birkaç dakika önce Jeremy gömleğini çıkarmıştı ve onun daha önce de gömleğini

çıkardığını görmüş olmama rağmen onu hiç atletsiz görmemiştim. İskelede iki saati aşkın süredir çalıştığı için teni terle parlıyordu. Çekiciyle tahtaya vurduğunda sırtındaki kaslar gerildi ve anında aklıma Verity'nin yazdığı son bölüm geldi. Seks hayatlarına dair pek çok mahrem detay vardı ve okuduklarıma bakılırsa epey aktif bir seks hayatları olmuştu. Benim ilişkilerimden herhangi birinde hiç olmadığı kadar.

Şimdi ona bakıp da seks hakkında düşünmemek *zordu.* Onunla seks yapmak istediğimden değil. İstemediğimden de değil. Sadece durum buydu ve bir yazar olarak, onun Verity'nin kitaplarındaki birçok adama ilham kaynağı olduğunu biliyordum. Serinin geri kalanını devraldığıma göre, acaba onu ilham kaynağı olarak mı görmeliyim diye düşündüm. Yani... görsem o kadar da kötü olmazdı. Yazacağım yirmi dört ay boyunca Verity'nin yerini almak durumunda kalıp Jeremy'yi gözümde canlandırmak.

Arka kapı çarpılarak kapanınca gözlerimi Jeremy'den uzaklaştırdım. April verandada durmuş bana bakıyordu. Gözleri benimkilerin yönünü takip ettikten sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. Görmüştü. Yeni patronumu süzerken beni görmüştü. Zavallıca.

Ona diktiğim bakışlarımı ne kadar zamandır izliyordu? Yüzümü kitabın arkasına saklamak istedim ama onun yerine sanki yanlış bir şey yapmamışım gibi gülümsedim. Yani, *yapmıyordum da* zaten.

"Ben çıkıyorum," dedi April. "Verity'yi yatırdım ve televizyonunu açtım. Eğer sorarsa akşam yemeğini yedi, ilaçlarını aldı."

Bunu bana neden söylediğini bilmiyordum, sonuçta sorumluluk bende değildi. "Tamam. İyi geceler."

Bana karşılık olarak iyi geceler dilemedi. Yürüyerek tekrar eve girdi ve kapıyı bir kez daha çarptı. Bir dakika

sonra, motor uğultusu duydum, arabasını park yerinden çıkarıp ağaçların arasında gözden kayboldu. Tekrar Jeremy ile Crew'a doğru bir bakış attım, Jeremy bir başka tahta parçasını söküyordu.

Crew bana doğru bakıyordu, balıkçı iskelesinin sökülen parçalarından oluşan yığının yanındaydı. Gülümseyerek el salladı. Ben de sallamak için elimi kaldırdım, ama Crew'un bana el sallamadığını fark edince parmaklarım gevşek bir yumruk hâlini alacak şekilde kıvrıldı. Benim üst tarafıma, sağa doğru bakıyordu.

Verity'nin odasının penceresine bakıyordu.

Hızla dönerek yukarı baktım, tam o sırada odasının perdesi kapandı. Kitabını bahçe masasına koyarken su şişemi devirdim. Ayağa kalkıp üç adım geriye giderek pencereyi daha iyi bir açıdan görmeye çalıştım, ama kimsecikler yoktu. Ağzım açık kaldı. Tekrar Crew'a baktım ama Jeremy'den başka bir tahta parçası almak üzere iskeleye iniyordu.

Hayal görüyordum.

Ama o zaman Crew neden onun penceresine el salladı? Eğer o orada değilse neden el sallıyordu?

Hiç mantıklı değildi. Eğer o penceresinden dışarı bakıyor olsaydı, Crew daha büyük bir tepki gösterirdi. Ne de olsa kadın, kaza geçirdiğinden beri yürüyemiyor ve konuşamıyordu.

Ya da belki annesinin odanın penceresine yürümesinin bir mucize olacağını anlamıyordu. Çocuk sadece beş yaşındaydı.

Başımı eğip kitaba baktım, şimdi su içindeydi, kaldırıp suyunu akıtmaya çalıştım. Düzensiz nefesimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes vermeyi denedim, çünkü bütün gün diken üstünde hissetmiştim. Kesinlikle daha önce onun gözlerini bana diktiğini düşündüğüm için sarsılmış

hâldeydim ve perdenin hareket ettiğini düşünme sebebim de buydu.

Bir parçam bunu unutmak ve kendimi çalışma odasına kapatıp gecenin kalanında çalışmak istiyordu. Ama eğer onu kontrol etmezsem çalışamayacağımı da biliyordum. Gördüğümü sandığım şeyi görmediğimden emin olmalıydım.

Bahçe masasının üzerinde kitabı açık bir şekilde kurumaya bıraktım ve eve girip merdivenlere yöneldim. Sessizdim. Ona göz ucuyla bakacakken neden sessiz kalma ihtiyacı hissettiğimden emin değildim. Onun bir yere gitmesinin pek mümkün olmadığını biliyordum, o yüzden yaklaştığımı bilmesinin ne önemi vardı? Yine de merdivenlerden çıkıp koridorda ilerleyerek odasının kapısına gelirken sessizliğimi korudum.

Kapı hafif aralıktı ve arka bahçeye bakan pencereyi görebiliyordum. Avucumu kapıya bastırıp açmaya başladım. Alt dudağımı ısırarak kafamı uzattım.

Verity yatağında uzanmıştı, gözleri kapalı, elleri örtünün üzerinde iki yanındaydı.

Rahatlayarak sessiz bir nefes verdim, sonra kapıyı biraz daha araladığımda Verity'nin yatağıyla arkaya bakan pencere arasında hareket eden bir vantilatör görünce rahatlığım arttı. Vantilatör pencereye her döndüğünde perde hareket ediyordu.

Bu defa daha sesli bir şekilde iç çektim. *Lanet olası vantilatördenmiş. Kendine gel, Lowen.*

Vantilatörü kapattım, çünkü burası çalışmasını gerektirmeyecek kadar serindi. Zaten April'ın böyle bırakmasına şaşırmıştım. Gözlerimi tekrar Verity'ye çevirdim ama hâlâ uyuyordu. Kapıya vardığımda duraksadım. Şifoniyere –üzerinde duran kumandaya– baktım. Duvara monte edilmiş televizyona baktım.

Kapalıydı.

April çıkmadan önce televizyonu açık bıraktığını söylemişti, ama televizyon kapalıydı.

Verity'ye tekrar bakmadım bile. Kapıyı çektim ve aceleyle merdivenlerden indim.

Oraya bir daha çıkmayacaktım. Kendimi korkutuyordum. Bu evdeki en çaresiz insan benim en çok korktuğum kişiydi. Hiç mantıklı değildi. Çalışma odasının penceresinden bana *bakmıyordu.* Pencerenin önünde durup Crew'a *bakmıyordu.* Televizyonunu *kapatmamıştı.* Muhtemelen zamanlayıcı vardı veya April açma tuşuna yanlışlıkla iki kez basıp açtığını zannetmişti.

Tüm bunların sadece benim kafamda olduğunu düşünerek Verity'nin çalışma odasına yürüdüm, kapıyı kapattım ve otobiyografisinden bir bölüm daha açtım. Belki onun bakış açısından biraz daha okumak onun zararsız olduğuna ve *lanet* şekilde *sakinleşmem gerektiğine* dair bana güvence verirdi.

Üçüncü Bölüm

Hamile kaldığımı biliyordum, çünkü göğüslerim hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Vücuduma dair farkındalığım yüksektir; vücudumda neler olup bittiğini, onu nasıl besleyeceğimi, nasıl bronz tutacağımı bilirim. Annemin, tembelliği yüzünden genişleyen bel çevresini izleyerek büyüdüğümden her gün, bazen de günde iki defa spor yaparım.

Bir insanın sadece tek bir şeyden oluşmadığını çok erken öğrendim. Bizi bütün hâline getiren iki parçamız var.

Bilincimiz var; zihnimiz, ruhumuz ve tüm soyut parçalarımız buna dahil.

Bir de fiziksel benliğimiz var, bilincimizin hayatta kalmak için bel bağladığı makine.

Eğer makineye bulaşırsan ölürsün. Eğer bilincinin makinenin dışında yaşayabileceğini sanıyorsan yanıldığını öğrendikten kısa bir süre sonra ölürsün.

Gerçekten çok basit. Fiziksel benliğine iyi bak. Onu *ihtiyacı olan* şeyle besle, bilincinin sana onun istediğini söylediği şeyle değil. Zihnin, nihayetinde vücuda zarar verecek arzularına teslim olmak, çocuğuna teslim olan kötü bir ebeveyne benzer. *"Ah, kötü bir gün mü geçirdin? Bir kutu kurabiye ister misin? Tamam, tatlım. Ye hadi. Yerken de şu gazozu iç."*

Vücuduna bakmak, bir çocuğa bakmaktan farklı değildir. Bazen zordur, bazen berbat, bazen sadece teslim olmak istersin, ama eğer bunu yaparsan, on sekiz yıl sonra sonuçlarına sen katlanırsın.

Bu durum benim anneme de uyuyor. Bana da vücuduna baktığı kadar baktı. Çok az yani. Bazen hâlâ şişman mı diye merak ediyorum – hâlâ bu makineyi reddediyor mu? Bilmiyorum. Yıllardır onunla konuşmadım.

Ama benimle konuşmamayı seçen bir kadından bahsetmeyeceğim. Bebeğimin benden çaldığı ilk şeyden bahsetmek için buradayım.

Jeremy.

Başta fark etmedim.

Başta, *nişanlandığımız gecenin gebe kaldığımız gece* olduğunu öğrendikten sonra, gerçekten mutluydum. Mutluydum, çünkü Jeremy mutluydu. Ve bu noktada, göğüslerimin her zamankinden daha iyi görünmesinin dışında, hamileliğin korumak için çok sıkı çalıştığım bu makine için ne kadar zararlı olduğunu fark etmedim.

Üçüncü ay civarında, hamile olduğumu fark ettikten birkaç hafta sonra farkı hissetmeye başladım. Küçücük bir çıkıntıydı ama oradaydı. Duştan yeni çıkmıştım, aynanın önünde durmuş profilime bakıyordum. Elim karnımın üzerindeydi ve yabancı bir şey hissettim, göbeğim hafifçe çıkmıştı.

Tiksinmiştim. Günde üç kez spor yapmaya yemin ettim. Hamileliğin kadınlara neler yapabildiğini görmüştüm, ama asıl zararı son üç aylık dönemin verdiğini de biliyordum. Eğer bir şekilde erken doğum yapmanın bir yolunu bulabilirsem... belki otuz üç veya otuz dördüncü haftada, işte o zaman hamileliğin en zararlı döneminden kaçınabilirdim. Tıp epey gelişmişti, erken doğan bebekler neredeyse hiç sorun yaşamıyordu.

"Vay be."

Elimi indirip eşiğe doğru baktım. Jeremy kapı pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bana gülümsüyordu. "Belli olmaya başlamış."

"Başlamadı." Karnımı içime çektim.

Gülerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve arkadan kollarını bana doladı. İki elini de karnıma koyarak aynadan bana baktı. Omzumu öptü. "Hiç daha güzel görünmemiştin."

Daha iyi hissetmem için söylenmiş bir yalandı bu, ama minnettardım. Yalanları bile benim için anlamlıydı. Ellerini sıktım, o da beni kendine çevirdi ve öpmeye başladı, banyo tezgâhına ulaşana kadar beni geri geri yürüttü. Beni oraya çıkardıktan sonra bacaklarımın arasına yerleşti.

Tamamen giyinikti, işten yeni dönmüştü. Ben de duştan yeni çıkmıştım, çırılçıplaktım. Aramızdaki tek şey pantolonu ve hâlâ içime çekmeye çalıştığım göbeğimdi.

Beni oracıkta becermeye başladı, ama yatakta bitirdik.

Başı göğsümde, elleri karnımda daireler çizerken karnım gürültüyle guruldadı. Sesi saklamak için boğazımı temizledim ama güldü. "Birileri acıkmış."

Başımı iki yana sallamaya başladım ama bana bakmak için başını kaldırdı. "Ne arzu ederler acaba?"

"Hiçbir şey. Aç değilim."

Tekrar güldü. "Sen değil. O," dedi, karnıma dokunarak. "Hamile kadınların tuhaf şeyler aşermesi ve bebekler yüzünden sürekli yemesi gerekmez mi? Sen çok az yiyorsun. Ve karnın gurulduyor." Doğrulup yatakta oturdu. "Kızlarımı beslemem lazım."

Kızları.

"Henüz kız olduğunu bilmiyorsun bile."

Bana gülümsedi. "Kız. İçimde öyle bir his var."

Gözlerimi devirmek istedim, çünkü teknik olarak hiçbir şey değildi. Ne bir oğlan ne bir kız. Bir damlacıktı. Henüz o kadar ileride değildim, yani içimde büyüyen şeyin gerçekten aç olduğunu veya herhangi bir yiyecek istediğini sanmak tuhaftı. Ama bu düşüncemi dile getirmem zordu,

çünkü Jeremy bebek yüzünden o kadar kendinden geçmiş hâldeydi ki, ona olduğundan daha fazlası gibi davranması umurumda değildi.

Bazen onun heyecanı beni heyecanlandırıyordu.

Sonraki birkaç hafta, onun heyecanı bunlarla başa çıkmama yardımcı oldu. Karnım büyüdükçe daha özenli davrandı. Geceleri yatakta birlikteyken onu daha çok öptü.

Sabahları ben kusarken saçlarımı tuttu. İşteyken bana olası bebek isimleri yolladı. Benim ona takıntılı olduğum kadar, hamileliğimi takıntı yaptı. İlk doktor randevuma benimle geldi.

İkinci randevuya da gelmiş olmasına minnettardım, çünkü o gün dünyamın yerinden oynadığı gündü.

İkizler.

İki tane.

O gün doktorun muayenehanesinden ayrılırken sessizdim. Tek bir bebeğin annesi olmak bile beni korkutmuştu zaten. Jeremy'nin benden daha çok sevdiği bir şeyi sevmeye zorlanmak. Ama onlardan iki tane olduğunu ve cinsiyetlerinin kız *olduğunu* öğrendiğimde, Jeremy'nin hayatında en önemli üçüncü şey olmak aniden benim için sorun oldu.

O onlardan bahsederken kendimi gülümsemeye zorladım. Karnımı okşadığında bu beni neşelendiriyormuş gibi rol yaptım, ama beni iğrendiriyordu, çünkü bunu sadece onlar orada olduğu için yaptığını biliyordum. Erken doğursam da fark etmezdi. Artık iki tane olduklarına göre, vücudum daha çok zarar görecekti. Onların içimde büyüdüğünü, tenimi gerdiklerini, göğüslerimi, karnımı ve Tanrı esirgesin, Jeremy'nin her gece tapındığı bacaklarımın arasındaki tapınağı mahvettiklerini düşünmek her gün beni ürpertiyordu.

Bunun ardından Jeremy beni nasıl isteyebilirdi ki?

Hamileliğimin dördüncü ayında düşük yapmayı umut etmeye başladım. Tuvalete gittiğimde kan görmek için dua ettim. İkizleri kaybettikten sonra Jeremy'nin beni nasıl tekrar önceliği yapacağını hayal ettim. Üzerime titreyecek, bana tapacak, benimle ilgilenecek, benim için endişelenecekti ve bunun nedeni içimde büyüyen şey olmayacaktı.

O görmüyorken uyku hapları içtim. O yokken şarap içtim. Onu benden uzaklaştıracak bu şeyleri yok etmek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama hiçbiri işe yaramadı. Büyümeye devam ettiler. Karnım gerilmeye devam etti.

Beşinci ayımda, yatakta yan yatmıştık. Jeremy beni arkadan beceriyordu. Sol eli göğsümü avuçladı, sağ eli de karnımdaydı. Seks sırasında karnıma dokunmasından hoşlanmıyordum. Bebekleri aklıma getiriyor ve zevkimin içine ediyordu.

Hareket etmeyi kestiğinde belki de orgazma ulaştı diye düşündüm, ama sonra *onların* hareket ettiğini hissettiği için durduğunu fark ettim. İçimden çıkıp beni sırtüstü çevirdi ve elini karnıma koydu.

"Bunu hissettin mi?" diye sordu. Gözleri heyecanla parlıyordu. Artık sert değildi. Benimle hiçbir alakası olmayan sebepler yüzünden heyecanlanmıştı. Kulağını karnıma yasladı ve ikisinden birinin tekrar hareket etmesini bekledi.

"Jeremy?" diye fısıldadım.

Karnımı öptükten sonra başını kaldırıp bana baktı.

Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Onları seviyor musun?"

Gülümsedi, çünkü evet demesini istediğimi sanıyordu. "Onları her şeyden çok seviyorum."

"Benden de mi çok?"

Gülümsemeyi kesti. Eli hâlâ karnımdaydı ama kenara kayarak bir kolunu boynumun altından geçirdi. "Senden farklı," dedi, yanağımı öperek.

"Farklı, evet. Ama daha çok? Onlara duyduğun sevgi, bana duyduğun sevgiden büyük mü?"

Gözleri benimkileri araştırdı. Gülmesini ve "Kesinlikle hayır," demesini umuyordum. Ama gülmedi. Bana tam bir dürüstlükle bakarak, "Evet," dedi.

Gerçekten mi? Cevabı beni yıktı. Nefessiz bıraktı. Öldürdü.

"Ama öyle olması gerekir," dedi. "Neden? Onları benden daha çok sevdiğin için suçluluk mu duyuyorsun?"

Cevap vermedim. Gerçekten onları *ondan* daha çok sevdiğimi mi sanıyordu? Onları *tanımıyordum* bile.

"Suçlu hissetme," dedi. "Onları benden daha çok sevmeni *istiyorum*. Birbirimize duyduğumuz sevgi koşullu. Onlara duyduğumuz sevgi ise değil."

"Benim sana olan sevgim koşulsuz," dedim.

Gülümsedi. "Hayır, değil. Beni asla affetmeyeceğin şeyler yapabilirim. Ama çocuklarını her zaman affedeceksin."

Yanılıyordu. Varlıkları için onları affetmedim. Onun beni üçüncü sıraya koymasına neden oldukları için onları affetmedim. *Nişanlandığımız geceyi* aldıkları için onları affetmedim.

Henüz doğmamışlardı bile, ama bir zamanlar bana ait olan şeyleri almaya başlamışlardı çoktan.

"Verity," diye fısıldadı Jeremy. Gözümden süzülen bir damla yaşı sildi. "İyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Onları şimdiden bu kadar çok sevdiğine inanamıyorum, daha doğmadılar bile."

"Biliyorum," dedi gülümseyerek.

Bunu iltifat olarak söylememiştim, ama o öyle aldı. Başını tekrar göğsüme yaslayarak yine karnıma dokundu. "Doğduklarında darmadağın olacağım."

Ağlayacak mıydı?

Benim için *hiç* ağlamamıştı. Benim yüzümden. Benim hâlime.

Belki de yeterince kavga etmiyorduk.

"Tuvalete gitmem lazım," diye fısıldadım. Gitmem gerekmiyordu, sadece ondan ve benden başka her yöne saçma eğiliminde olduğu sevgisinden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Beni öptü ve yataktan kalktığımda döndü, sırtı bana dönüktü ve seksi bitirmediğimiz aklından tamamen çıkmıştı.

O uyuyakaldığında ben banyoda tel bir askıyla kızlarını düşürmeye çalışıyordum. Yarım saat boyunca denedim, sonunda karnıma sancı girip bacağımdan aşağı kan akmaya başladı. Arkasının geleceğinden emindim.

Yatağa girip düşük yapmayı bekledim. Kollarım titriyordu. Çömelmekten bacaklarım uyuşmuştu. Karnım ağrıyordu ve kusmak istiyordum ama kıpırdamadım, çünkü bu olduğunda onunla yatakta olmak istiyordum. Çılgına dönmüş bir hâlde onu uyandırmak ve kanı göstermek istiyordum. Onun paniklemesini, endişelenmesini, benim için üzülmesini, benim için ağlamasını istiyordum.

Benim için ağlamasını.

7

Bölümün son sayfasını düşürdüm.

Salınarak cilalı ahşap zemine indi ve masanın altında gözden kayboldu, sanki benden kaçmak ister gibiydi. Anında dizlerimin üzerine çöküp aradım ve saklamaya kararlı olduğum sayfaların arasına tekrar yerleştirdim. Ben... Ben hiç...

Verity'nin çalışma odasının ortasında dizlerimin üzerindeyken gözyaşları akın etti. Akmadılar; derin nefesler alarak onları tuttum, düşüncelerimi uzaklaştırmak için dizlerimi aşındıran acıya odaklandım. Üzüntüden mi yoksa öfkeden mi olduğunu bile bilmiyordum. Tek bildiğim bunun çok rahatsız bir kadın tarafından yazıldığıydı – şu günlerde evinde kaldığım bir kadın. Başımı ağır ağır kaldırarak gözlerimi tavana diktim. Şu an oradaydı, ikinci katta uyuyor, yiyor ya da öylece boşluğa bakıyordu. Varlığımı gizliden gizliye onaylamadığını hissedebiliyordum.

Aniden hiç şüphesiz okuduklarımın gerçek olduğunu fark ettim.

Eğer gerçek olmasa bir anne kendisi için –kızları için– bunu yazmazdı. Bu duygulara veya düşüncelere sahip olmayan bir anne bunları hayal bile edemezdi. Verity'nin ne kadar iyi bir yazar olduğu umurumda değildi; eğer gerçekten tecrübe etmemiş olsa, böyle korkunç bir şey yazıp da bir anne olarak kendini kötülemezdi.

Endişe, hüzün ve korkuyla zihnim dönmeye başladı. Eğer bunu yaptıysa –anlık bir anne kıskançlığıyla onların canını almayı gerçekten denediyse– kimbilir daha neler yapabilirdi?

O kızlara gerçekte ne olmuştu?

Bir süre bunu düşündükten sonra, taslağı bir çekmeceye, bir sürü başka şeyden oluşan yığının altına koydum. Jeremy'nin bunu tesadüfen görmesini hiç istemezdim. Ve buradan gitmeden önce onu yok edecektim. Bunu okursa nasıl hissedeceğini düşünemiyordum bile. Hâlâ kızlarının yasını tutuyordu. Öz annelerinin ellerinde onların nelere katlandıklarını bildiğini düşünsenize.

Onlar doğduktan sonra Verity'nin daha iyi bir anneye dönüşmüş olması için dua ettim, ama açıkçası okumaya devam edemeyecek kadar sarsılmıştım. Daha fazla okumak istediğimden *bile* emin değildim.

Bir şey içmek istedim. Su, gazoz veya meyve suyu değil. Mutfağa gidip dolabı açtım ama şarap yoktu. Lavabonun altındaki dolapları açtım ama boştu. Tekrar buzdolabını açtım, ama tek gördüğüm Crew için alınmış küçük kutulardaki meyve suları ve bu histen kurtulmama yardım etmeyecek su şişeleriydi.

"Sen iyi misin?"

Hızla döndüm, Jeremy önünde kâğıtlarla yemek masasında oturuyordu. Benim için endişelenmiş gibiydi.

"Bu evde hiç alkollü bir şeyin var mı?" Parmaklarımın titrediğini saklamaya çalışmak için ellerimi sıkıca kalçalarıma bastırdım. *Onun gerçekte nasıl biri olduğuna dair hiçbir fikri yok.*

Jeremy bir an için beni inceledikten sonra kiler dolabına gitti. Üst rafta bir şişe viski vardı. "Otursana," dedi, ifadesi hâlâ endişeyle doluydu. Masada bir yere oturup başımı ellerimin arasına alırken beni izledi.

Bir kutu kolayı açtığını ve içkiyle karıştırdığını duydum. Birkaç dakika sonra önüme koydu. O kadar hızla dudaklarıma götürdüm ki masaya birkaç damla döküldü. Jeremy sandalyesine geri dönmüş, beni yakından izliyordu.

"Lowen," dedi, benim viski kolayı yutmaya çalışmamı sabit bir yüz ifadesiyle izliyordu. Yüzümü ekşittim, çünkü içecek yakmıştı. "Ne oldu?"

Ah, bir bakalım, Jeremy. Beyin-hasarlı karın benimle göz teması kurdu. Odasının penceresine yürüyüp oğluna el salladı. Sen yatağınızda uyurken bebeklerinizi düşürmeye çalıştı.

"Karın," dedim. "Kitapları. Ben sadece... korkunç bir kısım vardı ve beni ürküttü."

Bir an için ifadesiz bir şekilde beni izledi. Sonra güldü. "Cidden mi? Bunu sana bir kitap mı yaptı?"

Omuz silkip bir yudum daha aldım. "Çok iyi bir yazar," dedim, bardağı masaya koyarak. "Kolay ürküyorum sanırım."

"Yine de onunla aynı tarzda yazıyorsun."

"Kendi kitaplarım bile bazen bana bunu yapıyor," diye yalan söyledim.

"Belki de aşk romanına geçmen gerek."

"Bu sözleşme biter bitmez geçeceğim kesin."

Tekrar güldü, başını iki yana sallayarak önündeki kâğıtları toplamaya başladı. "Akşam yemeğini atladın. Eğer yemek istersen hâlâ sıcak."

"İsterim. Yemem gerek." Belki bu sakinleşmeme yardım ederdi. İçkimi alıp ocağa yöneldim, orada alüminyum folyoya sarılı tavuk güveç vardı. Kendime bir tabak hazırlayıp dolaptan su aldım ve tekrar masaya döndüm. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

Bir lokma aldım. "Gerçekten çok iyi," dedim ağzım doluyken.

"Teşekkürler." Hâlâ bana bakıyordu, ama artık endişeliden çok eğleniyor gibiydi. Keyfinin yerine gelmesine memnundum. Keşke ben de bunu eğlenceli bulsaydım, ama az önce okuduğum her şey Verity'yi sorgulamama neden oluyordu. Durumunu. Dürüstlüğünü.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Jeremy başıyla onayladı.

"Burnumu sokuyorsam söyle. Ama Verity'nin tamamen iyileşme şansı var mı?"

Başını iki yana salladı. "Doktor onun tekrar konuşacağına ya da yürüyeceğine ihtimal vermiyor, çünkü hiç bu yönde bir gelişim göstermedi."

"Felç mi geçirdi?"

"Hayır, omuriliğinde hasar var. Ama zihni... artık bir bebeğin zihni gibi. Temel refleksleri var. Yiyebiliyor, göz kırpıyor, biraz hareket ediyor. Ama hiçbiri istemli değil. Sürekli tedaviyle biraz ilerleme kaydedebileceğini umuyorum, ama–"

Jeremy, Crew'un merdivenlerden indiğini duyunca, bakışlarını benden uzaklaştırarak mutfak kapısına çevirdi. Crew, Örümcek Adam'lı tulum pijamasıyla köşeyi döndükten sonra Jeremy'nin kucağına zıpladı.

Crew. Okurken Crew'u unutmuştum. Eğer Verity o kızlar doğduktan sonra onlardan fetüsken olduğu kadar iğrenseydi, başka bir çocuk sahibi daha olmaya ikna olmasının imkânı yoktu.

Bu da onlarla bağ kurduğu anlamına geliyordu. Yazdığı şeyi yazma nedeni de buydu muhtemelen, çünkü nihayetinde onlara Jeremy gibi âşık olmuştu. Belki hamilelik sırasındaki düşüncelerini yazmak Verity'nin içini dökmesi gibi bir şeydi. Bir Katoliğin günah çıkarması gibi.

Jeremy'nin onun durumu ile ilgili açıklamasının üstüne bir de bu düşünce beni sakinleştirdi. Yeni doğan bir bebeğin fiziksel ve zihinsel kapasitesine sahipti. Bunu sadece kafamda büyütüyordum.

Crew başını Jeremy'nin omzuna yasladı. Onun elinde iPad'i vardı, Jeremy de telefonuna bakıyordu. Birlikte tatlı görünüyorlardı.

Bu ailenin başına gelmiş olumsuz şeylere o kadar odaklanmıştım ki, hâlâ var olan olumlu şeylere daha çok odaklanmayı hatırlamam gerekiyordu. Ve bu da kesinlikle Jeremy'nin oğluyla arasındaki bağdı. Crew onu seviyordu. Onun etrafındayken gülüyordu. Babasıyla rahattı. Jeremy de ona sevgisini göstermekten çekinmiyordu, daha az önce Crew'un başını öpmüştü.

"Dişlerini fırçaladın mı?" diye sordu Jeremy.

"Evet," dedi Crew.

Jeremy ayağa kalktı ve hiç çaba göstermeden Crew'u da kaldırdı. "O zaman yatma vakti." Crew'u omzuna attı. "Laura'ya iyi geceler dile."

Crew bana el sallarken Jeremy köşeyi döndü ve onunla beraber üst kata doğru gözden kayboldu.

Diğer insanların önünde bana kullandığım takma isimle seslendiği, ama biz bizeyken Lowen dediği dikkatimden kaçmamıştı. Ayrıca bunun ne kadar hoşuma gittiğini de fark etmiştim. Hoşuma gitmesini *istemiyordum.*

Jeremy Crew'la üst kattayken ben de yemeğimin geri kalanını yedim ve lavaboda bulaşıklarımı yıkadım. Bitirdiğimde bir şekilde daha iyi hissediyordum. Nedeninin alkol mü, yemek mi yoksa Verity'nin o korkunç bölümü muhtemelen arkasından daha iyisi geleceği için yazdığını fark etmem mi olduğundan emin değildim. O kızların, kendisi için bir lütuf olduğunu fark ettiği bir bölüm yazmış olmalıydı.

Mutfaktan çıktım, ama gözüm koridor duvarına asılı birkaç aile fotoğrafına takıldı. Onlara bakmak için durdum. Çoğunda çocuklar vardı ama birkaçında Verity ile Jeremy de görünüyordu. Kızlar anneleriyle çarpıcı bir benzerlik içindeyken, Crew Jeremy'ye benziyordu.

Çok güzel bir aileydiler. O kadar güzellerdi ki bu fotoğraflara bakmak insanı üzüyordu. Hepsini inceledim, kızları birbirinden ayırmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Bir tanesinin kocaman bir gülümsemesi ve yanağında ufak bir yara izi vardı. Diğeri nadiren gülümsüyordu.

Elimi kaldırıp yanağında yara olan kızın fotoğrafına dokundum ve yara izinin nasıl olduğunu merak ettim. Nereden geldiğini. Sıra sıra resimlerin önünde ilerleyerek kızların çok küçük olduğu çok eski bir fotoğrafa geldim. Güler yüzlü kızın o resimde bile yara izi vardı, demek ki çok küçükken olmuştu.

Ben fotoğraflara bakarken Jeremy merdivenlerden indi. Yanımda durdu. Yara izi olan ikizi gösterdim. "Bu hangisi?"

"Chastin," dedi. Diğerini gösterdi. "Bu da Harper."

"Verity'ye çok benziyorlar."

Ona bakmıyordum ama başını salladığını göz ucuyla gördüm.

"Chastin'in yara izi nasıl oldu?"

"Öyle doğdu," dedi Jeremy. "Doktor lifli dokunun sürtünmesinden olduğunu söyledi. Görülmedik bir şey değil, özellikle de ikizlerde, az alan olduğu için."

Bu defa ona baktım, Chastin'in yara izi gerçekten bu şekilde mi oluşmuştu diye düşünüyordum. Yoksa –bir şekilde– Verity'nin başarısız düşük girişiminin bir sonucu muydu?

"Kızların ikisinde de aynı alerji var mıydı?"

Soru ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlıkla elimi kaldırıp çenemi sıktım. Kızlardan birinin fıstık alerjisi olduğunu bilmemin tek yolu, onun ölümü hakkında bir şeyler okumuş olmamdı. Artık kızının ölümüyle ilgili haberleri okuduğumu biliyordu.

"Üzgünüm, Jeremy."

"Sorun değil," dedi sessizce. "Ve hayır, sadece Chastin'de vardı. Yer fıstığı."

Ayrıntıya girmedi, ama gözlerini bana diktiğini hissedebiliyordum. Başımı çevirince göz göze geldik. Bir an gözlerime baktıktan sonra bakışları elime indi. Nazik parmaklarla elimi kaldırıp çevirdi. "Bu nasıl oldu?" diye sordu, başparmağını avucumdaki yara izinde gezdirerek.

Elimi yumruk yaptım, saklamaya çalıştığımdan değil. İz solmuştu ve artık pek aklıma gelmiyordu. Onu düşünmemek üzere kendimi eğitmiştim. Dokunduğunda tenimin hissettirdikleri yüzünden elimi kapatmıştım, sanki parmağı yakarak elimde delik açacak gibiydi.

"Hatırlamıyorum," dedim aceleyle. "Yemek için teşekkürler. Ben gidip duş alacağım." Onun arkasındaki ana yatak odasını işaret ettim. Yolumdan çekildi. Odanın önüne gelince kapıyı hızla açıp aynı aceleyle kapattım, sırtımı kapıya yaslayarak kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Beni rahatsız hissettirmiyordu. Jeremy Crawford iyi bir adamdı. Belki de beni rahatsız eden o taslaktı, çünkü onun sevgisini üç çocuğuna ve karısına eşit olarak paylaştırdığından hiç şüphem yoktu. Şimdi bile içinde tutmuyordu. Karısı neredeyse kötürümken bile onu özveriyle seviyordu.

Verity gibi bir kadının kolaylıkla tutkunu olacağı türden bir adamdı, ama Verity'nin onu nasıl bu kadar takıntı yaptığını ve çıldırdığını, özellikle de bu durumun onunla yaptığı çocuğun bile içindeki kıskançlığı ateşler raddeye getirdiğini anlayabileceğimi sanmıyordum.

Ama ona duyduğu çekimi anlayabiliyordum. Anlamak istemediğim kadar iyi anlıyordum hem de.

Kapıdan uzaklaşayım derken bir şey saçımı çekti ve tekrar kapıya geriledim. Neydi bu böyle? Saçım bir şeye dolanmıştı. Saçımı kurtarana kadar çektim ve dönüp neye takıldığıma baktım.

Kapı kilidi.

Bugün takmış olmalıydı. Gerçekten düşünceli biriydi. Elimi uzatıp kapıyı kilitledim.

Jeremy bu odanın kapısına kilit isteme nedenimin bu evde kendimi güvende hissetmemem olduğunu mu sanmıştı? Öyle olmadığını umuyordum, çünkü kilit istememin bununla hiç alakası yoktu. Kilidi hepsi benden korunabilsin diye istemiştim.

Banyoya geçip ışığı açtım. Bakışlarımı elime indirip parmaklarımı yara izimde gezdirdim.

Annem beni uyurgezerlik hâlde yakaladığı ilk birkaç seferden sonra endişelenir olmuştu. Beni terapiye götürdü, bunun uyku ilaçlarından daha çok işe yaramasını umuyordu. Terapistim çevremdeki nesnelere yabancılaşmamın önemli olduğunu söyledi. Uykumda yürürken hareket etmemi zorlaştıracak engeller oluşturursam işe yarayabilirdi. Yatak odama takılacak bir kilit bu engellerden biriydi.

Gelgelelim, yıllar öncesinde, uyumadan kapıyı kilitlediğimden neredeyse emin olmama rağmen, ertesi sabah nasıl kırık bir bilek ve kan revan içinde uyandığımı açıklamıyordu bu.

8

Verity'nin taslağını daha fazla okumamaya karar vermiştim. Düşük yapma girişimini okuyalı iki gün olmuştu ve taslak hâlâ çalışma masasının en alt çekmecesinde, tarafımdan saklanmış ve dokunulmamış hâlde duruyordu. Varlığını hissedebiliyordum ama. Benimle beraber Verity'nin çalışma odasında, üzerine kapattığım yığının altında ağır ağır soluyordu. Onu okudukça tedirginleşiyordum. Odağımı daha çok kaybediyordum. Asla bitirmeyeceğimi iddia etmiyordum, ama buraya yapmaya geldiğim şeyde ilerleme kaydetmeden tekrar dikkatimin dağılmasına izin veremezdim.

Artık okumayı bıraktığım için, Verity'nin varlığının beni birkaç gün öncesindeki kadar huzursuz etmediğinin de farkındaydım. Aslında dün bütün gün çalışma odasına kapanıp çalıştıktan sonra hava almak için çıktığımda Verity ve hemşiresinin yemek masasında Crew ve Jeremy'yle beraber oturduğunu gördüm. Burada olduğum ilk birkaç gün onlar yemek yerken ben çalışma odasında olduğumdan, onu masaya getirip beraber yemek yediklerini bilmiyordum. Bölmek istemedim, o yüzden çalışmaya geri döndüm.

Bugün farklı bir hemşire vardı. Adı Myrna'ydı. April'dan biraz daha yaşlı, topluca ve neşeliydi, kırmızı yanakları onu

eski moda bir oyuncak bebek gibi gösteriyordu. Her şeyden önce, April'dan daha sevimliydi. Ve dürüst olmak gerekirse, April'ın sevimli *olmadığını* da sanmıyordum. Ama Jeremy'nin yanında bana güvenmediğine dair bir enerji alıyordum ondan. Ya da benim yanımda Jeremy'ye güvenmiyordu. Varlığımdan neden hoşlanmadığından emin değildim, ama hastasına karşı koruyucu olmanın, sakat hastasının evinde kalan diğer kadım yargılamayı da içerdiğini anlayabiliyordum. Eminim her akşam o evden çıktıktan sonra Jeremy'yle ana yatak odasına kapandığımızı sanıyordu. *Keşke haklı olsaydı.*

Myrna cuma ve cumartesileri çalışırken, April haftanın diğer günlerinde geliyordu. Bugün cumaydı ve tam da bugün kendi daireme taşınmayı bekliyor olmama rağmen, işlerin bu şekilde gelişmesi beni rahatlatmıştı. Buradan hazırlıksız ayrılmış olurdum. Bana verilen fazladan zaman bir cankurtaran gibiydi. Geçen iki günde serinin iki kitabını daha okumuştum ve aslında çok da keyifliydiler. Verity'nin nasıl her seferinde düşmanın bakış açısından yazdığını görmek büyüleyiciydi. Ve seride gitmem gereken yöne dair iyi bir fikrim oldu. Ama her ihtimale karşı, artık aslında ne aradığımı bildiğimden not bulma arayışıma da devam ediyordum.

Yerde bir kutuyu kurcalarken Corey bana mesaj attı.

Pantem, senin Verity'nin serisinde yeni ortak yazar olduğunu duyuran bir basın bülteni hazırladı bu sabah. Göz atmak istersen e-posta adresine bir link gönderdim.

E-postamı açmıştım ki odanın kapısı çalındı.
"Girin."

Jeremy kapıyı açıp başını uzattı. "Selam. Alışveriş için markete gidiyorum. Eğer bana bir liste yaparsan ihtiyaçlarını alabilirim."

İhtiyacım olan birkaç şey vardı. Tampon onlardan biriydi, reglime birkaç gün kalmıştı. Burada bu kadar uzun kalmayı beklemediğimden yanımda yeterince getirmemiştim. Jeremy'ye bunu söylemek istediğimden emin değildim ama. Ayağa kalkıp kotumu silkeledim. "Aslına bakarsan, seninle gelsem olur mu? Daha kolay olabilir."

Jeremy kapıyı biraz daha araladı. "Olur tabii. On dakika içinde çıkıyorum."

Jeremy yüksek tekerli ve çamurla kaplı, koyu gri bir Wrangler cip kullanıyordu. Garajda olduğu için daha önce görmemiştim, ama kullanmasını beklediğim araba bu değildi. Ben onun bir Cadillac CTX veya Audi A8 kullandığını varsaymıştım. Takım elbiseli bir adamın kullanacağı türden bir şey. Onu neden o gün tanıştığım profesyonel, jilet gibi giyinmiş iş adamı olarak düşündüğümü bilmiyordum. Adam her gün kot pantolon veya eşofman altı giyiyor, her zaman dışarıda çalışıyordu ve arka kapının önünde çıkardığı, dönüşümlü olarak değişen çamurlu botları vardı. Bir Wrangler cip, benim onu içinde düşündüğüm herhangi bir araçtan daha uygundu ona.

Araba yolundan çıktık, yolda bir kilometreye yakın ilerlemiştik ki radyoyu kapattı.

"Bugün Pantem'in basın bültenini gördün mü?" diye sordu.

Çantamdan telefonumu çıkardım. "Corey bana bir link yolladı ama okumayı unuttum."

"*Publishers Weekly*'de sadece bir cümle uzunluğunda," dedi Jeremy. "Kısa ve tatlı. Tıpkı istediğin gibi."

E-postayı açıp linki okudum. *Publishers Weekly*'nin linki değildi ama. Corey bana, Verity Crawford'ın yayın ekibi tarafından yönetilen sosyal medya sayfasındaki duyurunun linkini atmıştı.

Pantem Yayınevi, Verity Crawford'ın başarıyla yarattığı Erdem serisinin kalan romanlarının bundan sonra yazar Laura Chase ortak yazarlığında devam edeceğini bildirmekten mutluluk duyar. Verity, Laura'yı dahil ettiği için çok mutlu ve ikili, ortaklaşa çalışarak seriye unutulmaz bir son yazmayı dört gözle bekliyor.

Verity çok mu mutlu? Ha! En azından bir daha asla hiçbir yayın duyurusuna inanmamam gerektiğini biliyordum. Duyurunun altındaki yorumları okumaya başladım.

- Laura Chase de kimin nesi?
- VERITY NEDEN BEBEĞİNİ BAŞKA BİRİNE VERİYOR?
- Hayır. Hayır, hayır, hayır.
- Genelde işler böyle yürüyor, değil mi? Alelade bir yazar başarılı olur ve işini yapması için daha boktan bir yazarı işe alır?

Telefonumu kaldırdım ama yeterli değildi. Sesini kapatıp çantama koydum ve fermuarı hızlıca çektim. "İnsanlar çok acımasız," diye mırıldandım alçak sesle.

Jeremy güldü. "Asla yorumları okuma. Verity bunu bana yıllar önce öğretti."

Daha önce hiç yorumlarla uğraşmam gerekmemişti, çünkü daha önce kendimi ortaya atmamıştım. "Bildiğim iyi oldu."

Mağazaya vardığımızda, Jeremy cipten atlayıp dolanarak kapımı açtı. Bu beni tedirgin etti, çünkü bu tarz bir davranışa alışkın değildim ama sanırım kapımı kendim açmama müsaade etmek Jeremy için daha tedirgin edici olurdu. Tam da Verity'nin onu otobiyografisinde tarif ettiği türden bir adamdı.

İlk defa bir adam benim için arabanın kapısını açmıştı. *Kahretsin.* Ne kadar kötü bir şeydi bu?

Cipten inmeme yardım etmek için elimi tuttuğunda gerildim, çünkü dokunuşuna verdiğim tepkiye engel olamıyordum. Hiç istememem gerekirken daha fazlasını istiyordum.

O da benim yanımdayken aynı şekilde mi hissediyordu?

Seks konusu onun için bir süredir gündem dışıydı, bu onu da özleyip özlemediğini düşündürüyordu bana.

Zorlu bir alışma süreci olmalıydı. En başından beri seks etrafında dönen bir evliliğe sahip olup da bir gecede evlilikten seksin tamamen çekilip alınması.

Markete doğru yürürken neden onun seks hayatını düşünüyorum ben?

"Yemek yapmayı sever misin?" diye sordu Jeremy.

"*Sevmiyorum* diyemem. Sadece ben her zaman yalnız yaşadım, o yüzden çok sık yemek yapmam."

Bir alışveriş arabası aldı. Onun yanında sebze meyve reyonuna doğru ilerledim. "En sevdiğin yemek nedir?"

"Tako."

Güldü. "Yeterince basit." Tako yapmak için gereken tüm sebzeleri aldı. Bir gece onlara spagetti pişirmeyi teklif ettim. Dürüstçe iyi yaptığımı söyleyebileceğim tek şey oydu.

Meyve suyu reyonundayken ona gıda malzemeleri dışında ihtiyacım olan şeylerin olduğunu ve döneceğimi söyledim. Tampon aldım ama onunla beraber alışveriş

arabasına atabileceğim şampuan, çorap ve birkaç gömlek de ekledim, çünkü hiçbirini yanımda getirmemiştim.

Tampon almaktan neden bu kadar utandığımı bilmiyordum. Daha önce görmemiş değildi ya. Artık Jeremy'yi tanıyordum, muhtemelen Verity için de birkaç kez almışlığı vardı. Bunu ikinci kez düşünmeyecek bir kocaya benziyordu.

Jeremy'yi gıda reyonunda buldum ve ona doğru yürürken, onunla konuşmak için alışveriş arabalarını bir kenara bırakmış iki kadın tarafından kuşatıldığını fark ettim. Jeremy'nin sırtı dondurma dolabına yaslanmıştı ve oraya girip yok olmak ister gibi bir izlenim veriyordu. Yaklaşırken kadınların sadece kafalarının arkasını görüyordum ama Jeremy benimle göz göze gelince, çekici bir sarışın onun nereye baktığını görmek için döndü. Esmer olanı daha çok beğendim, ta ki bana bakana kadar. Bakışları anında fikrimi değiştirmeme neden oldu.

Alışveriş arabasına sanki o vahşi bir hayvanmış gibi dikkatle ve temkinle yaklaştım. Aldıklarımı arabaya koymalı mıydım, yoksa bu, durumu tuhaflaştırır mıydı? Eşyalarımı üstteki sepete koymaya karar verdim, kırmızı araba bölgesinde net bir çizgi: *Beraberiz ama birlikte değiliz.* İki kadın da aynı anda bana baktı ve sepete koyduğum her ürünle kaşları havaya kalkmaya devam etti. Jeremy'ye yakın duran sarışın kadın, gözlerini tamponlarıma dikti. Tekrar bana baktı ve başını yana eğdi.

"Siz kimsiniz?"

"Bu Laura Chase," diye cevapladı Jeremy. "Laura, bunlar da Patricia ve Caroline."

Sarışın az önce ballı dedikodu öğrenmiş gibi bakıyordu. "Biz Verity'nin arkadaşlarıyız," dedi Patricia. Bana aşırı bariz bir şekilde küçümseyen bir bakış attı. "Verity" dedim de, Verity şehirden gelen bir arkadaşını ağırlıyorsa,

daha iyi hissediyor olmalı." Daha çok açıklama bekleyerek Jeremy'ye baktı. "Yoksa Laura *senin* arkadaşın mı?"

"Laura New York'tan geldi. Verity ile çalışıyor."

Patricia bir *hıh* sesi çıkarırken aynı anda bana gülümsedi. "Biri bir yazarla tam olarak nasıl çalışabilir? Ben bunun daha çok tek başına yapılan bir iş olduğunu sanıyordum."

"Edebiyatın dışındaki insanlar genellikle öyle sanır," dedi Jeremy. Onları başıyla selamlayarak bizi bu sohbetten çıkardı. "İyi günler dilerim, hanımlar." Alışveriş arabasıyla ilerlemeye başladı, ama Patricia arabaya elini koydu.

"Verity'ye selam söyle, en kısa sürede iyileşmesini umuyoruz."

"Mesajı ileteceğim," dedi Jeremy, onun yanından geçerek. "Sherman'a selam söyle."

Patricia suratını astı. "Kocamın adı William."

Jeremy başını salladı. "Ah. Doğru. Onları karıştırıyorum."

Biz uzaklaşırken Patricia'nın homurdandığını duydum. Bir sonraki reyona geldiğimizde, "Hım. Sherman kim?" diye sordum.

"Kocasının arkasından yattığı adam."

Şoke olmuş hâlde ona baktım. Gülümsüyordu.

"Yok artık," dedim gülerek. Kasa sırasına geldiğimizde gülmemi durduramıyordum. Bu çeşit bir lafı gediğine oturtmayı daha önce bizzat gördüm mü hiç bilmiyordum.

Jeremy ürünleri kasanın kayar bandına yerleştirmeye başladı. "Muhtemelen onun seviyesine inmemeliydim, ama ikiyüzlülere hiç katlanamam."

"Evet ama ikiyüzlüler olmasaydı az önce şahit olduğum gibi efsanevi karmik anlar yaşanmazdı."

Jeremy geri kalan şeyleri arabadan aldı. Benimkileri ayırmaya çalıştım, ama onları benim ödememe izin vermedi.

Kredi kartıyla ödeme yaparken gözlerimi ondan alamadım. Bir şey hissettim. Ne olduğundan emin değildim. Hoşlantı mı? Bu kesinlikle mantıklıydı. Başka birini veya bir şeyi göremeyecek kadar kendini hasta karısına adamış bir adamdan hoşlanmaya *başlıyordum.* Bu adam kendi karısının kim olduğunu göremeyecek kadar kördü.

Lowen Ashleigh, kendininkinden bile çok yükü olan, erişilmez bir adama âşık *oluyor.*

İşte bu karmaydı.

9

Sadece birkaç gün önce gelmiştim, ama daha uzun zaman geçmiş gibiydi. Buradaki günler durgundu, oysa New York'ta her şey her dakika değişiyordu.

Myrna'nın Jeremy'ye, bu sabah Verity'nin ateşi olduğunu söylediğini duydum, bu yüzden akşam çıkana kadar tüm gün Verity'yi aşağı indirmemişti. Buna üzülmedim. Yanında bulunmayacağım veya onun bahçe gezileri sırasında çalışma odasının penceresinden onu görmeyeceğim anlamına geliyordu bu.

Gerçi şimdi de Jeremy'yi görüyordum. Arka verandada tek başına oturmuş, on dakikadan uzun zamandır sallamadığı sallanan sandalyede geriye yaslanmıştı. Tamamen hareketsiz oturuyordu. Arada bir gözlerini kırpıyordu. Bir süredir dışarıdaydı.

O an aklından geçen düşünceleri bilmek isterdim. Kızları mı düşünüyordu? Verity'yi mi? Geçen sene hayatının ne kadar değiştiğini mi düşünüyordu? Birkaç gündür tıraş olmamıştı, yani kirli sakalı giderek yoğunlaşıyordu. Ona yakışmıştı ama ona *yakışmayacak* pek bir şey düşünemiyordum.

Verity'nin çalışma masasında öne eğilip çenemi elime yasladım. Hareket ettiğime anında pişman oldum, çünkü

Jeremy fark etti. Başını çevirip pencereden doğruca bana baktı. Bakışlarımı kaçırmak ve meşgul görünmek istedim ama masada öne eğilmiş, çenem elime yaslıyken onu izlediğim aşikârdı. Bu noktadan sonra saklamaya çalışmak daha kötü olurdu, bu yüzden ona nazikçe gülümsedim.

Gülümsememe karşılık vermedi, ama bakışlarını kaçırmadı da. Birkaç saniye göz temasını koruduk ve bakışlarının içimde bir şeyleri uyandırdığını hissettim. Ben *ona* baktığımda onda bir şeyler oluyor mu diye merak ettim.

Derin bir nefes aldıktan sonra sandalyesinden kalktı ve iskeleye doğru yürüyerek uzaklaştı. Oraya vardığında çekicini kaldırıp kalan birkaç tahta levhayı kırmaya başladı.

Crew'un, Verity'nin, bir hemşirenin veya benim onun mahremiyetini gaspetmediğimiz bir huzur ânı arıyordu muhtemelen.

Sakinleştiriciye ihtiyacım vardı. Bir haftadır hiç içmemiştim. Beni sersemletiyordu, bu yüzden yazmaya veya araştırma yapmaya odaklanmam zorlaşıyordu. Ama bu evde az önce olduğu gibi nabzımı yükselten anlar yaşamaktan yorulmuştum. Adrenalin bir kez kana karıştığında, durumu kavrayamıyor gibiydim. İster Jeremy, ister Verity veya Verity'nin kitapları olsun, endişe seviyemi mahveden bir şeyler mutlaka oluyordu. Bu eve veya içindeki insanlara verdiğim tepki, hafif bir sersemlemeden daha dikkat dağıtıcıydı.

Odama gidip çantamın içinde sakinleştiriciyi aradım. Şişeyi açar açmaz üst kattan gelen bir çığlık duydum.

Crew.

Açılmamış ilaç şişemi yatağa koyup aceleyle odadan fırladım ve merdivenlerden üst kata çıktım. Ağladığını duyabiliyordum. Sesi, Verity'nin odasından geliyor gibiydi.

Her ne kadar geri dönüp ters yöne koşmak istesem de onun başı belaya girmiş küçük bir çocuk olduğunu düşünerek ilerlemeye devam ettim.

Kapının önüne geldiğimde kapıyı çalmadan iterek açtım. Crew yerdeydi, çenesini tutuyordu. Ellerinde ve parmaklarında kan vardı. Yerde, yanında bir bıçak duruyordu. "Crew?" Aşağı eğilip onu kaldırdım, ardından hızla koridorun sonundaki banyoya götürdüm. Onu tezgâha oturttum.

"Bir bakayım." Yarasına bakmak için titreyen parmaklarını çenesinden çektim. Kanıyordu ama çok derin değil gibiydi. Kesik, çenesinin hemen altındaydı. "Bıçakla kendini mi kestin?"

Crew kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyordu. Başını iki yana salladı, muhtemelen bir bıçağı olduğunu saklamaya çalışıyordu. Jeremy'nin bunu onaylamayacağından emindim. "Annem onun bıçağına dokunmamam gerektiğini söyledi."

Dondum. "Bunu annen mi söyledi?"

Crew cevap vermedi.

"Crew," dedim, küçük bir havlu alırken. Onunla konuşurken kalbim boğazımda atıyor gibiydi, ama havluyu ıslatırken korkumu saklamaya çalıştım. "Annen seninle konuşuyor mu?"

Crew'un bedeni kaskatıydı, hareket eden tek şey iki yana salladığı başı oldu. Havluyu onun çenesine bastırırken Jeremy'nin merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duydum. Crew'un çığlığını duymuş olmalıydı.

"Crew!" diye bağırdı.

"Buradayız."

Jeremy kapıya ulaştığında gözleri endişeyle doluydu. Havluyu Crew'un çenesine bastırmaya devam ederken onun önünden çekildim.

"İyi misin, dostum?"

Crew başıyla onayladı ve Jeremy havluyu benden aldı. Eğilip Crew'un çenesindeki yaraya baktıktan sonra bana döndü. "Ne oldu?"

"Sanırım kendini kesmiş," dedim. "Verity'nin odasındaydı. Yerde bir bıçak vardı."

Jeremy Crew'a döndü, şimdi gözlerinde korkudan çok hayal kırıklığı vardı. "Bıçakla ne yapıyordun?"

Crew başını iki yana salladı, ağlamayı kesmeye çalışırken burnunu çekti. "Benim bıçağım yoktu. Yataktan düşmüştü."

Bir yanım kötü hissediyordu, zavallı çocuğu ispiyonlamışım gibi. Onun için toparlamaya çalıştım. "Bıçak elinde değildi. Yerde gördüm ve böyle olduğunu düşündüm."

Crew'un Verity'yle ilgili söylediklerinden dolayı hâlâ sarsılmış hâldeydim, ama herkesin Verity'den şimdiki zamanla bahsettiğini hatırlattım kendi kendime. Hemşire, Jeremy, Crew. Eminim Verity ona eskiden bıçaklarla oynamamasını söylemişti ve şimdi de hayal gücüm bunu olduğundan daha fazlasına çeviriyordu.

Jeremy, Crew'un arkasındaki ecza dolabını açıp ilkyardım çantasını çıkardı. Aynayı kapatırken yansımama bakıyordu. "Gidip bak," diye ağzını oynatırken başıyla kapıdan tarafı işaret etti.

Banyodan çıktım, ama koridorda duraksadım. Verity ne kadar çaresiz durumda olursa olsun, o odaya gitmekten hoşlanmıyordum. Ama Crew'un bir bıçağa erişmemesi gerektiğini biliyordum, bu yüzden ayaklarımı sürüye sürüye ilerledim.

Verity'nin kapısı hâlâ sonuna kadar açıktı, bu yüzden parmak ucuma basarak girdim, onu uyandırmak istemiyordum. Sanki *uyandırabilirmişim gibi.* Crew'un zeminde durduğu yere gitmek için yatağın köşesinden döndüm.

Bıçak yoktu.

Etrafımda dönerek belki çocuğu kaldırırken bıçağı itekleyip yatağın altına baktım. Orada da ince bir toz tabakasından

başka bir şey yoktu. Hastane yatağının yanındaki komodinin altına elimi sokup kaydırdım, ama hiçbir şey bulamadım.

Bir bıçak gördüğümü biliyordum. Ben delirmiyordum.

Deliriyor muyum?

Yerden kalkmak için elimi yatağa koyarak destek aldım, ama Verity'yi beni izlerken yakaladığım an hızla geriye, avuçlarımın üstüne düştüm. Kafası farklı bir pozisyonda, sağ tarafa dönmüştü ve gözleri gözlerime dikilmişti.

Lanet olsun! Geriye, yataktan uzağa kaçarken korkum boğazımda düğümlendi. Ondan birkaç metre uzaklaştım ve odaya girdiğim andan beri tek fark başının duruşu olsa da korkum bana canımı kurtarmak için kaçmamı söylüyordu. Şifoniyerden destek alarak yerden kalktım ve kapıya giderken gözlerimi ona diktim, tüm bu süreçte ona dönüktüm. Dehşetimi bastırmaya çalışıyordum, ama yerden aldığı bıçakla bana saldırmayacağına hâlâ ikna olmuş değildim.

Kapıyı arkamdan kapatıp orada durdum, paniğimi kontrol altına alana dek kapı kolunu bırakmadım. Beş defa derin nefes alıp verdim, ortalıkta bıçak olmadığını söylemek için banyoya döndüğümde gözlerimdeki dehşeti Jeremy'nin görmemesini umuyordum.

Ama bir bıçak *vardı.*

Ellerim titriyordu. O kadına güvenmiyordum. Bu eve güvenmiyordum. Elimden gelen en iyi işi çıkarmak için kalmam gerektiğini bilsem de, bu evde bir gece daha yatacağıma gelecek hafta boyunca Brooklyn sokaklarında kiralık arabamda uyumayı tercih ederdim.

Banyoya dönerken ensemdeki gerilimi sıktım. Jeremy, Crew'un çenesini bandajlıyordu.

"Dikiş gerektirmediği için şanslısın," dedi Jeremy, Crew'a. Ellerindeki kanı yıkamasına yardım ettikten sonra,

gidip oynamasını söyledi. Crew bana sürtünerek yanımdan hızla geçti ve Verity'nin odasına döndü.

Onun hasta yatağında oturup iPad'iyle oynamanın ona eğlenceli gelmesi bence tuhaftı. Ama tekrar düşününce, sanırım annesinin yanında olmak istiyordu. *Senindir, dostum. Ben onun yanında olmayı hiç istemiyorum.*

"Bıçağı aldın mı?" diye sordu Jeremy, ellerini havluyla kurularken.

Sesimin hâlâ hissettiğim kadar korkmuş çıkmaması için kendimi tutmaya çalıştım. "Bulamadım."

Jeremy birkaç saniye beni inceledikten sonra, "Ama bir bıçak görmüştün?" diye sordu.

"Gördüğümü sandım. Belki de görmedim. Orada yoktu."

Jeremy yanımdan geçerek çıktı. "Ben bakınırım." Verity'nin odasına doğru ilerledi, kapısına ulaştığında durup döndü. "Ona yardım ettiğin için teşekkürler." Gülümsedi, ama bu oyunbaz bir sırıtıştı. "Bugün ne kadar meşgul olduğunu biliyorum." Bana göz kırptıktan sonra Verity'nin odasına girdi.

Gözlerimi kapatıp utancın beni ele geçirmesine izin verdim. *Bunu hak ettim.* Muhtemelen tek yaptığımın çalışma odasının penceresinden dışarı bakmak olduğunu düşünüyordu.

Bu saatten sonra muhtemelen *iki* sakinleştirici içmeliydim.

Verity'nin çalışma odasına döndüğümde güneş batmaya başlamıştı, bu da yakında Crew'un duş alıp yatacağı anlamına geliyordu. Verity gece odasında kalacaktı. Kendimi bir şekilde güvende hissediyordum, çünkü nedeni ne olursa olsun, bu evde Verity'den korkan tek kişi bendim. Ve gece vakti onun yanında olmak zorunda değildim. Aslında geceleri, buradaki en sevdiğim zaman dilimi olmaya başlamıştı, çünkü Verity'yi en az, Jeremy'yi ise en çok geceleri görüyordum.

Bu adama karşı ciddi bir şeyler hissetmediğime dair kendimi ikna etmeye daha ne kadar çabalayabileceğimi bilmiyordum. Verity'nin aslında olduğundan daha iyi biri olduğuna kendimi ikna etmeye daha ne kadar çabalayabileceğimden de emin değildim. Sanırım serisindeki her kitabı okuduktan sonra, onun gerilim romanlarının bu kadar iyi olmasının nedeninin caninin bakış açısından yazma şekli olduğunu anlamaya başlıyordum.

Eleştirmenler onu seviyordu. Araba sürerken onun ilk sesli kitabını dinlediğimde hikâyesinin biraz psikotik olmasını sevmiştim. Verity'nin kötü karakterinin zihnine nasıl o şekilde girebildiğini merak etmiştim. Ama bu onu tanımadan önceydi.

Teknik olarak hâlâ onu tanımıyordum, ama otobiyografisini yazan Verity'yi tanıyordum. Diğer romanlarını yazma şeklinin onun adına benzersiz bir yaklaşım olmadığı aşikârdı. Ne de olsa, *bildiğin şeyi yaz* derler. Verity'nin kendisi de bir cani olduğu için caninin gözünden yazdığına inanmaya başlıyordum. Bildiği tek şey kötü olmaktı.

Ben de kısmen kötü biri gibi hissederek çekmeceyi açtım, tam olarak bir daha yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim şeyi yapmak niyetindeydim: bir bölüm daha okumak.

Dördüncü Bölüm

Yaşamaya kararlıydılar, haklarını teslim edeyim.

Denediğim hiçbir şey işe yaramadı. Kendi kendime düşük yapma teşebbüsü, rasgele ilaçlar, bir kat merdivenden "kazara" düşmek. Girişimlerimden herhangi birinin tek sonucu, bebeklerden birinin yanağındaki yara oldu. Kesinlikle benim sebep olduğum bir yara. Jeremy'nin bahsetmekten bıkmadığı yara.

Doğumdan sonra *–sezaryendi, Tanrı'ya şükür–* beni getirdikleri odada birkaç saat geçirdikten sonra, çocuk doktoru kızları kontrol etmeye geldi. Gözlerimi kapatarak uyuma numarası yaptım, doktorla iletişime geçmekten gerçekten korkmuştum. Ta içimi göreceğinden ve bu şeylere nasıl annelik edeceğimi bilmediğimi öğreneceğinden korktum.

Doktor odadan çıkmadan önce Jeremy ona yarayı sordu. Doktor soruyu geçiştirerek tek yumurta ikizlerinin rahimde kazara birbirlerini tırmalamalarının yaygın olduğunu söyledi. Jeremy aynı fikirde değildi. "Ama basit bir tırmık olamayacak kadar derin görünüyor."

"Lif dokusuna sürtünme olmuş olabilir," dedi doktor. "Endişelenmeyin. Zamanla solacaktır."

"*Görünüşü* beni endişelendirmiyor," dedi Jeremy, neredeyse savunmaya geçerek. "Daha ciddi bir şey olabileceğinden endişeliyim."

"Ciddi değil. Kızlarınız son derece sağlıklı. İkisi de."

Diyorsun.

Doktor çıktı, hemşire gitmişti ve Jeremy, kızlar ve ben kaldık. Biri şu cam yatak şeyinde –adının ne olduğunu bilmiyorum– uyuyordu. Diğeri Jeremy'nin kucağındaydı. Jeremy ona gülümseyerek bakarken gözlerimin açık olduğunu fark etti.

"Selam, Annecik."

Bana öyle deme lütfen.

Yine de ona gülümsedim. Babalık ona yakışmıştı. Mutluydu. Mutluluğunun benimle pek bir alakasının olmamasını takmadım. Kıskançlığıma rağmen, onu takdir edebilirdim. Bez değiştiren türden bir baba olacaktı muhtemelen. Beslenmelerine yardımcı olacaktı. Onun bu yanını zamanla daha çok takdir edeceğimi biliyordum. Sadece buna alışmam gerekiyordu. Bir anne olmaya.

"Yara izli olanı bana getirsene," dedim.

Jeremy suratını astı, kelime seçimlerimden hoşlanmadığının bir göstergesiydi bu. Tahminimce bu tuhaf bir ifade olmuştu, ama henüz onlara isim vermemiştik. Yara izi onun tek ayırt edici özelliğiydi.

Onu kucağında bana getirdi ve kollarıma yerleştirdi. Başımı eğip ona baktım. Bir duygu seli bekledim, ama bir kıpırtı bile olmamıştı. Yanağına dokunarak parmağımı yara izinde gezdirdim. *Sanırım tel askı yeterince güçlü değilmiş.* Muhtemelen baskı görünce kolayca eğilmeyen bir şey kullanmalıydım. Örgü şişi? Onun yeterince uzun olacağından emin değildim.

"Doktor, yara izinin bir tırmık yüzünden olabileceğini söyledi." Jeremy güldü. "Daha doğmadan kavga etmeye başlamışlar."

Kıza gülümsedim, gülümsemek istediğimden değil ama muhtemelen bunu yapmam beklendiğinden gülümsemiştim. Jeremy'nin onlara kendisinin olduğu kadar âşık olmadığımı

düşünmesini istemiyordum. Elini tutup serçe parmağıma sardım. "Chastin," diye fısıldadım. "Kız kardeşin sana kötü davrandığı için güzel ismi sen alabilirsin."

"Chastin," dedi Jeremy. "Sevdim bunu."

"Ve Harper," dedim. "Chastin ve Harper."

Bana göndermiş olduğu isimlerden ikisiydi bunlar. İkisi de idare ederdi. Onları seçmiştim, çünkü bunları birden fazla kez dile getirince listesinin en tepesinde olduklarını anlamıştım. Belki onu sevmeye ne kadar çok çabaladığımı hissederse sevgimin eksik olduğu diğer iki alanı fark etmezdi.

Chastin ağlamaya başladı. Kollarımda kıvranıyordu ve bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyordum. Onu hoplatmaya başladım ama canım yanınca bıraktım. Çığlıkları artarak devam etti.

"Acıkmış olabilir," diye fikir verdi Jeremy.

Onlara yaşattığım onca şeyden sonra doğumdan sağ kurtulamayacakları fikrini o kadar kabullenmiştim ki, sonrasında ne yapacağımı pek düşünmemiştim. Emzirmenin en iyi seçenek olduğunu biliyordum, ama göğüslerime bu tür bir zarar vermek gibi bir arzum yoktu. Özellikle de iki tane oldukları düşünülürse.

"Birisi acıkmış sanki," dedi bir hemşire, hoplaya zıplaya odamıza girerken. "Emzirecek misiniz?"

"Hayır," dedim anında. Geldiği gibi hoplayarak oradan çıkmasını istiyordum.

Jeremy endişeyle bana baktı. "Emin misin?"

"İki taneler," diye karşılık verdim.

Jeremy'nin yüzündeki bakıştan hoşlanmadım – onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Artık işlerin bu şekilde olacağını düşünmekten nefret ediyordum. Onların tarafını tutacaktı. Ben artık bir önem arz etmiyordum.

"Onları biberonla beslemekten daha zor değil," dedi hoplayan hemşire. "Aslında daha pratik. Denemek ister misiniz? Nasıl olduğunu görmek için?"

Gözlerimi Jeremy'den ayırmadan, bu tür bir işkenceden beni azat etmesini bekledim. Daha başka bir sürü uygun alternatif varken, onları emzirmemi istediğini bilmek beni öldürüyordu. Ama başımla onaylayıp yakamı aşağı indirdim, çünkü onu memnun etmek istiyordum. Çocuklarının annesi olduğuma mutlu olsun istiyordum, ben bu konuda mutlu *olmasam* da.

Göğsümü kaldırıp Chastin'i meme ucuma doğru yaklaştırdım. Jeremy her şeyi izliyordu. Meme ucuma yapıştığını gördü. Kafasının ileri geri oynadığını, küçük elini tenime bastırdığını gördü. Emmeye başlayışını gördü.

Yanlış geliyordu.

Bu bebek, Jeremy'nin daha önce emdiği bir şeyi emiyordu. Bundan hoşlanmadım. Bebeklerinin her gün oradan beslendiğini gördükten sonra göğüslerimi nasıl çekici bulacaktı?

"Acıtıyor mu?" diye sordu Jeremy.

"Pek sayılmaz."

Elini başıma koyup saçımı geriye itti. "Acı içindeymiş gibi görünüyorsun."

Acı değil. Sadece tiksindim.

Chastin'in benden beslenmeye devam edişini izledim. Ne kadar iğrendiğimi ona göstermemek için elimden geleni yaparken midem sancıdı. Eminim bazı anneler bunu güzel buluyordur. Bence rahatsız edici.

"Ben bunu yapamam," diye fısıldadım, başım yastığa doğru düştü.

Jeremy uzanıp Chastin'i göğsümden aldı. Ondan kurtulunca rahat bir nefes aldım.

"Sorun değil," dedi Jeremy rahatlatıcı bir tavırla. "Mama veririz."

"Emin misiniz?" diye sordu hemşire ona. "Memeyi alıyor gibiydi."

"Kesinlikle. Mama vereceğiz."

Hemşire teslim oldu ve odadan çıkarken bir kutu mama getireceğini söyledi.

Gülümsedim, çünkü kocam hâlâ beni savunuyordu. Arkamı kollamıştı. O an beni ön plana koymuştu ve bundan büyük zevk aldım. "Teşekkür ederim," dedim ona.

Chastin'in alnını öptükten sonra kucağında onunla yatağımın ucuna oturdu. Ona baktı ve inanamayarak başını iki yana salladı. "Onları sadece birkaç saattir tanıyorken nasıl şimdiden bu kadar korumacı hissedebilirim?"

Her zaman *bana* karşı korumacı olduğunu hatırlatmak istedim, ama doğru an değilmiş gibiydi. Parçası olmadığım bir şeyde araya giriyormuşum gibi hissediyordum neredeyse. Bu baba-kız bağına ben hiçbir zaman dahil olmayacaktım. Onları şimdiden beni sevdiğinden daha çok seviyordu. Ben hatalı olmadığımda bile, nihayetinde onların tarafını tutacaktı. Bu benim hayal ettiğimden bile kötüydü.

Bir elini yüzüne götürüp bir damla gözyaşını sildi.

"*Ağlıyor* musun?"

Jeremy başını hızla bana çevirdi, söylediğim şeyle şoke olmuştu. Panikledim. Toparlamaya çalıştım. "Bu kulağa tuhaf geldi," dedim. "İyi anlamda yani. Onları bu kadar çok sevmene bayılıyorum."

Ani gerginliği benim hızlı toparlamamla kayboldu. Tekrar Chastin'e baktı. "Hiçbir şeyi bu kadar çok sevmedim. Birini bu kadar çok sevme kapasitenin olduğunu sen biliyor muydun?"

Gözlerimi devirerek kendi kendime düşündüm: *Ben birini bu kadar çok* sevdim, *Jeremy. Seni. Dört yıldır. Fark ettiğin için sağ ol.*

10

Taslağı çekmeceye geri koyarken neden şaşırdığımı düşündüm. Öfkeyle çekmeceyi kapattığımda içindekiler takırdadı. *Neden kızgınım?* Bu benim hayatım veya benim ailem değildi. Buraya gelmeden önce Verity'nin eleştirilerini incelemiştim ve bunların on tanesinin dokuzunda eleştirmenler kitaplarını fırlatıp atmak istediklerinden bahsetmişti.

Ben de otobiyografisine aynı şeyi yapmak istiyordum. Kızların doğumuyla aydınlığa çıktığını ummuştum, ama öyle bir şey yoktu. Sadece daha çok karanlığa gömülmüştü.

Çok soğuk ve sert görünüyordu, ama ben bir anne değildim. Birçok anne çocuklarına karşı başta böyle mi hissediyordu? Öyleyse, kesinlikle bu konuda dürüst davranmıyorlardı. Büyük ihtimalle, bir annenin en sevdiği evladı diye bir şey olmadığını söylemesine, ama aslında olmasına benzer bir durumdu. Anneler arasında dile getirilmeyen bir şeydi. Anne olana kadar fark etmeyeceğini umdukları bir şeydi sanırım.

Ya da belki Verity anne olmayı hak etmemişti. Arada bir çocuk sahibi olmak konusunda düşünüyordum. Yakında otuz iki olacaktım ve bu fırsatı hiç elde edemeyeceğimden endişelenmiyordum desem yalan olur. Ama eğer çocuklarımın babası olmasını isteyeceğim bir adamla birlikte olsaydım, o

kişi Jeremy gibi biri olurdu. Verity, onun harika bir baba olmasını takdir edeceğine ona içerlemişti.

Görünüşe göre, Jeremy'nin kızlarına olan sevgisi başından beri engindi. Hâlâ da öyleydi. Onları kaybedeli uzun zaman olmamıştı. Bu açıdan bakmayı hep unutuyordum. Muhtemelen hâlâ yas sürecindeydi, bu arada Verity'yle uğraşıyor, Crew'a destek oluyor ve bir aile olarak önceden sahip oldukları gelirin tamamen sıfıra inmemesini sağlamaya çalışıyordu. Onun bu yaşadıklarının sadece bir kısmı bile çoğu kişiye ağır gelirdi. Ama o hepsiyle aynı anda uğraşıyordu.

Bu hafta Verity'nin çalışma odasında eşyalarını kurcalarken dolapta kutular dolusu fotoğraf buldum. Bir kutuyu indirmiştim ama fotoğraflara bakmamıştım henüz. Bir başka mahremiyet ihlali yapmak gibi geliyordu. Bu aile, en azından Jeremy, seriyi tamamlamam için bana güveniyordu ama Verity'ye olan takıntım yüzünden dikkatim dağılıp duruyordu.

Ama eğer Verity seriye kendini bu kadar verdiyse, onu gerçekten mümkün olduğunca iyi tanımam gerekiyordu. Burnunu sokmak değildi bu. Araştırma yapmaktı. Hadi bakalım. Haklılık ispatlandı.

Fotoğraf kutusunu mutfak masasına getirdim, kapağını kaldırdıktan sonra bunları kimin bastırdığını merak ederek bir avuç fotoğraf aldım. Bugünlerde insanlarda pek basılı fotoğraf olmuyordu, akıllı telefonların icadı sağ olsun. Ama burada çocukların bir sürü fotoğrafı vardı. Birisi onların olduğu her fotoğrafı elle tutulur hâle getirme zahmetine girmişti. Bahse varım, Jeremy'ydi.

Chastin'in bir fotoğrafını aldım. Yakın çekimdi. Bir süre yara izine baktım. Bir önceki gün bu konuyu aklımdan çıkaramadığımdan, düşük girişimlerinin gerçekten de rahmin içine zarar verip vermeyeceğini öğrenmek için internette araştırma yapmıştım.

Bu internette bir daha araştırmayacağım bir şeydi. Ne yazık ki birçok bebek bu girişimlerden sağ çıkmış ve ufak bir yara izinden çok daha kötü biçim bozukluklarıyla doğmuştu. Chastin gerçekten şanslıydı. Hem o hem Harper.

Yani... şansları yitene kadar.

Jeremy'nin ayak sesleri merdivene yaklaştı. Fotoğrafları saklamaya çalışmadım, çünkü burada onlara bakmamı sorun edeceğini sanmıyordum.

Mutfağa girdiğinde ona gülümsedim ve fotoğrafları incelemeye devam ettim. Buzdolabına ilerlerken tereddüt etti, bakışları masanın üzerindeki kutuya kaydı.

"Onu daha iyi tanımanın onun zihnine girmeme yardımcı olacağını düşündüm," diye açıkladım. "Yazmama yardımcı olur belki." Başımı çevirerek resimlerde nadiren gülümseyen Harper'ın bir fotoğrafına baktım.

Jeremy yanımda bir sandalyeye oturup Chastin'in fotoğraflarından birini aldı.

"Harper neden gülümsemezdi?"

Jeremy uzanarak Harper'ın fotoğrafını elimden aldı. "Üç yaşındayken Asperger sendromu teşhisi kondu. Duygularım pek gösteremezdi."

Üzerinde parmağını gezdirdikten sona fotoğrafı kenara koydu ve kutudan başka bir tane çıkardı. Verity ve kızların olduğu bir fotoğraftı. Bana uzattı. Üçü de birörnek pijamalar giymişti. Eğer bu resimde Verity kızları sevmiyorsa bile rol yapmakta iyi iş çıkarmıştı.

"Crew doğmadan önceki son Noel'imizdi," dedi Jeremy, fotoğrafı açıklayarak. Bir deste fotoğraf çıkarıp onlara göz atmaya başladı. Arada bir kızların resimlerinde duraksıyordu ama Verity'ninkileri hızlı geçti.

"İşte," dedi, desteden bir tane seçerek. "En sevdiğim fotoğrafları bu. Harper'ın ender gülümsemelerinden biri.

Hayvanlara takıntılıydı, biz de bu yüzden beşinci doğum günlerinde gelişmekte olan hayvanat bahçemiz için arka bahçede ayarlama yaptık."

Fotoğrafa bakıp gülümsedim. Ama bunun nedeni genel olarak fotoğrafa bakan Jeremy'nin yüzüne ender görünen bir neşe ifadesi yayılmış olmasıydı. "Nasıl çocuklardı?"

"Chastin korumacıydı. Çabuk parlardı. Küçükken bile, Harper'ın ondan farklı olduğunu hissetmişti. Ona annelik etti. Bana ve Verity'ye ebeveynliğin nasıl olması gerektiğini söylemeye çalışırdı. Ve Tanrım, Crew doğduğunda çocuğu ona teslim etmek zorunda kalacağımızı sandık. Kardeşine bayılırdı." Daha önce de bakmış olduğu Chastin'in fotoğraflarından birini aldı. "Bir gün harika bir anne olurdu."

Harper'ın bir fotoğrafını kaldırdı. "Harper benim için özeldi. Bazen Verity'nin onu benim gibi anladığından emin olamazdım; sanki ihtiyaçlarını hissediyordum, anlıyor musun? Duygularını ifade etmekte zorlanıyordu, ama ben onu neyin memnun ettiğini, neyin mutlu ettiğini, neyin üzdüğünü, bunları dünyaya nasıl göstereceğini bilemediğinde bile anlardım. Genellikle mutluydu. Crew'a karşı ani bir ilgi göstermemişti gerçi. Crew üç dört yaşına gelip de onunla gerçekten oynayabilene kadar bu olmadı. Bundan önce, onun için başka bir mobilya parçası gibiydi." Üçünün olduğu bir fotoğrafı aldı. "Crew onları sormuyor. Bir kere bile sormadı. Adlarını bile anmıyor."

"Bu seni endişelendiriyor mu?"

Bana baktı. "Bu beni rahatlatmalı mı yoksa endişelendirmeli mi bilmiyorum."

"Muhtemelen ikisi de," diye itiraf ettim.

Verity'yle Crew'un, Crew'un doğumundan hemen sonra çekilmiş bir fotoğrafını aldı. "Birkaç ay terapiye gitti. Ama bunun trajedileri her hafta ona hatırlatmasından korktum, o yüzden bir daha göndermedim. Eğer

biraz daha büyüdüğünde buna ihtiyacı olduğuna dair belirti gösterirse tekrar yollarım. İyi olduğundan emin olmak için."

"Peki ya sen?"

Tekrar bana baktı. "Bana ne olmuş?"

"*Sen* nasılsın?"

Göz temasını bozmadı. Gözünü bile kırpmadı. "Chastin öldüğünde benim dünyam altüst oldu. Ve Harper öldüğünde tamamen sona erdi." Bakışlarını fotoğraf kutusuna çevirdi. "Verity'yi haber veren telefon geldiğinde... içimde kalan tek şey öfkeydi."

"Kime? Tanrı'ya mı?"

"Hayır," dedi Jeremy alçak sesle. "Verity'ye kızdım."

Tekrar bana baktı. Ona neden kızdığını söylemesine gerek bile yoktu. *O ağaca bilerek çarptığını düşünüyor.*

Oda sessizdi... Ev de. Nefes bile almıyordu.

Sonunda sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Ben de onunla kalktım, çünkü bunu ilk defa birine itiraf ettiğini hissetmiştim. Belki kendinden bile önce. Ne düşündüğünü anlamamı istemediğini söyleyebilirdim, çünkü bana sırtını dönerek ellerini ensesinde birleştirdi. Elimi omzuna koydum ve o istesin veya istemesin önüne geçtim. Kollarımı beline sarıp yüzümü göğsüne gömerek ona sarıldım. Ağır bir iç çekişle beraber elleri sırtımda kavuştu. Beni sıkıca sardı, kimbilir ne zamandır kucaklanmaya ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordum.

Bir kucaklaşmanın gerektirdiğinden daha uzun süre, ikimiz de birbirimize yapışmamamız gerektiğini fark edinceye kadar öylece kaldık. Sarılışının gücü hafifledi ve bir noktada sarılmayı bırakmış olduk. Birbirimizi tutuyorduk. İkimizden birinin muhtemelen bunu en son hissedişinin üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğinin ağırlığını hissederek. Ev sessizdi, bu yüzden nefesini tutmaya çalıştığında

bunu duydum. Eli yavaşça sırtımdan yukarı, başıma doğru kayarken tüm tereddüdünü hissedebiliyordum.

Gözlerim kapalıydı, ama açtım, çünkü onu görmek istiyordum. İçimde bir heyecanla yüzümü göğsünden kaldırıp başımı eline doğru yasladım.

Bana bakıyordu ama beni öpecek mi yoksa geri mi çekilecek hiçbir fikrim yoktu. Ama her iki şekilde de artık çok geçti. Söylememeye çalıştığı her şeyi beni tutma şeklinde hissediyordum. Nefes almayı bırakma şeklinde.

Beni ağzına doğru yaklaştırdığını hissettim. Ama sonra gözleri titreşerek açıldı ve eli düştü.

"Hey, dostum," dedi Jeremy, omzumun üzerinden bakarak. Geri çekildi. Beni bıraktı. Şimdi beni tutmuyorken sanki ağırlığım iki katına çıkmış gibi hissederek sandalyenin arkasına tutundum.

Kapıya doğru baktım, Crew gözlerini bize dikmişti. Sıfır ifade. Şu an Harper'a benziyordu. Gözleri masanın üzerindeki fotoğraf kutusunu buldu ve onlara doğru koşturdu. Âdeta *saldırdı.*

Aceleyle geri çekildim, hareketleri beni şaşırtmıştı. Resimleri topluyor, öfkeyle kutuya geri sokuşturuyordu.

"Crew," dedi Jeremy, sesi nazikti. Oğlunun bileğini tutmaya çalıştı, ama Crew kolunu çekti. "Hey," dedi Jeremy ona doğru eğilerek. Jeremy'nin kafa karışıklığını sesinden duyabiliyordum, Crew'un bu yanını daha önce hiç görmemiş gibiydi.

Crew tüm resimleri kutuya sokuştururken ağlamaya başladı.

"Crew," dedi Jeremy, endişesini saklayamaz hâle gelmişti. "Sadece fotoğraflara bakıyorduk." Crew'u kendine çekmeye çalıştı, ama Crew kıvranarak kendini Jeremy'nin kollarından kurtardı. Jeremy onu tekrar yakalayarak göğsüne çekti.

"Onları geri koy!" diye haykırdı Crew bana. "Onları görmek istemiyorum!"

Kalan fotoğrafları toplayıp kutuya koydum. Crew Jeremy'nin kollarında kıvranırken, ben kapağını kapatarak kutuyu kaldırdım ve göğsüme bastırdım. Jeremy onu kaldırıp aceleyle mutfaktan çıkardı. Yukarı çıktılar ve geride mutfakta öylece dikilen, sarsılmış, endişeli bir ben bıraktılar.

Bu da neydi?

Birkaç dakikalığına yukarıda sessizlik hâkimdi. Crew'un mücadele ettiğini veya bağırdığını duymadım ve bunun hayra alamet olduğunu düşündüm. Ama dizlerim titriyor, başım ağırlaşıyordu. Uzanmam gerekiyordu. Belki de bu gece iki tane sakinleştirici almamalıydım. Ya da belki aile fotoğraflarını çıkarmamalı ve kayıpları yüzünden hâlâ acı çeken ailenin gözüne sokmamalıydım. Belki de evli bir adamı öpmeye bu kadar yaklaşmamalıydım. Alnımı ovaladım, aniden sıvışma –aceleyle kaçma– ve bu hüzün dolu eve bir daha dönmeme isteğiyle dolmuştum.

Ben hâlâ burada ne arıyorum?

11

Gün tepedeyken, güneşin dünyanın bu bölümünü gözetlediği zamanlarda bile, bu evin içinde tekinsiz bir hava vardı. Öğleden sonra saat dörttü. Jeremy yine iskelede çalışıyor ve Crew onun yanında kumda oyun oynuyordu.

Ürpertici bir enerji tüm eve yayılmıştı. Her zaman hissediliyordu ve bundan kaçamıyordum. Sanki geceleri daha da kötüleşiyor, karanlık ve yoğun bir hâl alıyordu. Çoğunu kafamda oluşturduğumdan emindim, ama bu beni rahatlatmıyordu, çünkü zihninizde pusuya yatan şeyler en az somut tehditler kadar tehlikeli olabilirdi.

Geçen gece tuvalete gitmek üzere uyanmıştım. Koridordan bir ses duydum – Jeremy'ninkinden daha hafif, Crew'unkinden daha güçlü ayak sesleri. Ardından, kısa bir süre sonra, basamaklar teker teker gıcırdıyormuş gibi bir ses geldi, sanki biri kasten parmak ucunda yürüyerek merdivenlerden sinsice ilerliyordu. Bunun ardından uyumam biraz zaman aldı, çünkü bu boyuttaki bir evde sesler kaçınılmazdı. Ve bir yazarın hayal gücüyle birleşince her ses tehdit hâline gelirdi.

Başımı çalışma odasının kapısına doğru hızla çevirdim. O an bile diken üstündeydim ve tek duyduğum April'ın mutfakta biriyle konuşmasıydı. Verity'yle konuşurken

kullandığı, sanki onu hayata dönmeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi çıkan aynı sakinleştirici sesi kullanıyordu. Jeremy'nin karısıyla o şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Ama ona kızgın olduğunu itiraf etmişti zaten. Acaba karısını hâlâ seviyor muydu? Onun odasında oturup ona sesini ne kadar özlediğini söylüyor muydu? Bu onun yapacağı türden bir şeye benziyordu. Ya da yapmış olduğu. *Peki ya şimdi?*

Onunla ilgileniyordu, bazen yemek yemesine yardım ediyordu, ama doğrudan onunla konuştuğuna hiç şahit olmamıştım. Bu yüzden, acaba artık onun burada olduğuna inanmıyor mu diye merak etmeye başladım. Sanki ilgilenip baktığı insan artık karısı değilmiş gibiydi.

Belki de Verity'ye karşı duyduğu öfke ve hayal kırıklığını ilgilendiği bu kadından ayırabiliyordu, çünkü artık onların aynı kişi olduklarını düşünmüyordu.

Acıktığım için mutfağa gittim, ama aynı zamanda April'ın Verity'yle iletişimini izlemek istiyordum. Verity'nin onun sohbetine herhangi bir fiziksel tepki verip veremediğini görmek istiyordum.

April, Verity'nin öğle yemeğiyle beraber masaya oturmuştu. Buzdolabını açtım ve ona yedirmesini izledim. April ona bir kaşık patates püresi yedirirken Verity'nin çenesi neredeyse otomatiğe bağlamış gibi ileri geri hareket ediyordu. Sürekli yumuşak yiyecekler vardı. Patates püresi, elma rendesi, sebze püresi. Tatsız ve sindirmesi kolay hastane yemekleri. Crew'un pudinglerinden bir kâse alıp April ve Verity'yle beraber masaya oturdum. April anlık bir bakış ve kısa bir baş selamıyla beni selamladı, başka bir tepki vermedi. Birkaç kaşık puding yedikten sonra, benimle iletişime geçmeyi reddeden bu kadınla havadan sudan bir sohbet açmaya karar verdim.

"Ne kadar zamandır hemşirelik yapıyorsunuz?"

April kaşığı Verity'nin ağzından çıkardı ve tekrar püreye soktu. "Emekliliğe tek haneli rakamlar kalmasına yetecek kadar uzun zamandır."

"Ne güzel."

"En sevdiğim hastam sensin ama," dedi April, Verity'ye. "Açık ara."

Soruları soran ben olsam da cevapları Verity'ye söylüyordu.

"Verity'yle ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?"

April yine Verity'ye dönüp cevap verdi. "Bunu ne zamandır yapıyoruz?" diye sordu, sanki Verity ona cevap verebilirmiş gibi. "Dört hafta mı?" Bana baktı. "Evet. Resmi olarak dört hafta önce işe alındım."

"Aileyi tanıyor muydunuz? Verity'nin kazasından önce?"

"Hayır." April Verity'nin ağzını sildikten sonra yemek tepsisini masaya koydu. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyiz?" Başıyla koridoru işaret etti.

Onun benimle konuşması için neden mutfaktan çıkmamız gerektiğini merak ederek duraksadım. Ama kalkıp peşinden gittim. Ben duvara yaslanıp ağzıma bir kaşık puding daha sokarken April ellerini önlüğünün ceplerine soktu.

"Özellikle daha önce Verity'nin durumunda birinin yanında olmadığınız için bunu bilmenizi beklemiyorum. Ama onun gibi kişilerin durumunu, sanki kendisi o sırada orada değilmiş gibi konuşmak pek saygılı bir davranış değil."

Kaşığım elimdeydi, ağzımdan çıkarmak üzereydim. Bir an duraksadıktan sonra kaşığı tekrar kâseye koydum. "Üzgünüm. Ne yaptığımın farkında değildim."

"Kolaylıkla yapılan bir hata, özellikle de o kişinin sizi anlamayacağına inanıyorsanız. Verity'nin beyni eskisi gibi işlemiyor o kesin, ama ne kadarını anladığını bilmiyoruz. Sadece onun yanında kelimelerinize dikkat edin."

Duvara yaslanmış rahat tavrımdan sıyrılıp doğruldum. Rencide ettiğimin farkında değildim.

"Elbette," dedim başımı sallayarak.

April gülümsedi, bir defalığına da olsa içten bir gülümsemeydi.

Neyse ki aramızdaki bu tuhaf an, Crew sayesinde sona erdi. Arka kapıdan koşarak içeri girdi, ellerinde bir şey vardı. April'la yanımızdan aceleyle geçip mutfağa girdi. April onu takip etti.

"Anne," dedi Crew heyecanla. "Anne, anne, bir kaplumbağa buldum."

Verity'nin önünde durdu, görebilsin diye kaplumbağayı kaldırdı. Parmaklarını hayvanın kabuğunda gezdirdi. "Anne, ona bir *baksanà.*" Şimdi kaplumbağayı daha da kaldırmıştı, Verity'nin hayvanla göz teması kurması için çabalıyordu. Tabii annesi kurmadı. Çocuk sadece beş yaşındaydı, annesinin artık onunla konuşmamasının, ona bakmamasının ya da heyecanına tepki vermemesinin nedenlerini anlayamıyordu bile muhtemelen. O an onun için üzüldüm, muhtemelen hâlâ onun tamamen iyileşeceğini umuyordu.

"Crew," dedim, ona doğru yürüyerek. "Bana kaplumbağanı göstersene."

Dönerek hayvanı bana doğru kaldırdı. "O bir kapan kaplumbağa değil. Babam o türün boyunlarında iz olduğunu söyledi."

"Vay be," dedim. "Bu gerçekten harika. Hadi dışarı çıkıp onu koyabileceğimiz bir şey bulalım."

Crew heyecanla zıpladı, sonra hızla yanımdan geçti. Ben de onun peşinden evden çıktım ve araziyi aramasına yardım ettim. Kaplumbağa için eski kırmızı bir kova buldu. Ardından çimenlerin üzerine pat diye çöküp kovayı kucağına koydu.

Kısmen çocuk için, üzüldüğümden dolayı yanına oturdum, ayrıca bahçedeki bu noktadan, Jeremy'nin iskelede çalışması net olarak görülüyordu.

"Babam en sonuncuyu öldürdüğüm için başka kaplumbağa alamazsın dedi."

Başımı Crew'a çevirdim.

"Onu öldürdün mü? Nasıl öldürdün?"

"Evin içinde kaybettim," dedi. "Annem onu kanepesinin altında buldu ve ölmüştü."

Ah. Peki. Aklım bu konuda daha uğursuz bir yerlere gitmişti. Bir an için kaplumbağayı bilerek öldürdüğünü sanmıştım.

"Burada çimenlerin üzerinde yürümesine izin verebiliriz," dedim ona. "Böylece hangi yöne ilerleyeceğini izleyip görebilirsin. Seni gizli kaplumbağa ailesine götürebilir."

Crew onu kovadan çıkardı. "Sence bir karısı var mı?"

"Olabilir."

"Belki bebekleri de vardır."

"Olabilir."

Crew onu çimenlere koydu, ama doğal olarak kaplumbağa hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Kabuğundan çıkmasını bekleyerek bir süre onu izledik. Jeremy'nin yaklaştığını göz ucuyla görebiliyordum. Daha da yaklaştığında başımı kaldırıp ona baktım, güneş ışığı yüzünden elimi gözlerime siper etmiştim.

"Siz ikiniz ne buldunuz?"

"Bir kaplumbağa," dedi Crew. "Merak etme, onu eve götürmeyeceğim."

Jeremy bana minnettar bir şekilde gülümsedi. Sonra Crew'un yanına, çimenlere oturdu. Crew ona sokuldu ama Jeremy ona kolunu doladığında geri çekildi. "İğrenç. Terlisin."

Terliydi, ama ben gerçekten bunun iğrenç olduğunu düşünmüyordum.

Crew çimlerden kalktı. "Acıktım. Bu gece dışarıda yiyebileceğimize söz vermiştin. Yıllardır bir restorana gitmedik."

Jeremy güldü. "Yıllardır mı? Seni McDonald's'a götüreli daha bir hafta oldu."

"Evet ama ablalarım ölmeden önce sürekli dışarıda yerdik," dedi Crew.

Bu yorum üzerine Jeremy'nin omuzlarının gerildiğini gördüm. Kızlar öldüğünden beri Crew'un onlardan bahsetmediğini kendi söylemişti, hâliyle bu an önem taşıyor gibiydi.

Jeremy derin bir nefes aldıktan sonra hafifçe Crew'un omzuna vurdu. "Haklısın. Gidip ellerini yıka ve hazırlan. April çıkmadan önce dönmüş olmamız gerek."

Crew eve doğru koşturdu, kaplumbağayı çoktan unutmuştu. Jeremy düşünceli gözlerle bir süre onu izledi. Sonra ayağa kalkıp bana yardım etmek üzere elini uzattı. "Gelmek ister misin?" diye sordu.

Bana çocuğuyla beraber arkadaşça bir yemek yemeyi teklif ediyordu, ama benim istekli kalbim sanki randevuya çıkmam teklif edilmiş gibi tepki verdi. Kotumun arkasını silkelerken gülümsedim. "Çok isterim."

Jeremy'nin evine geldiğimden beri dış görünüşüme özen göstermem için bir neden yoktu. Evden çıkmadan önce yine pek bir şey yapmamış olsam da Jeremy rimeli, ruju ve saçımın ilk defa açık olduğu gerçeğini gözden kaçırmadı. Restorana vardığımızda bana kapıyı tutarken, "Gerçekten hoş görünüyorsun," dedi alçak sesle.

İltifatı midemin heyecanla kasılmasına neden oldu ve yemeği bitirdiğimizde hâlâ aynı hissediyordum. Crew,

Jeremy'yle aynı tarafta oturuyordu. Tatlısını yemeyi bitirdiğinden beri espriler yapıyordu.

"Bir tane daha var," dedi Crew. "E.T. neden kısa?"

Jeremy, Crew'un sorularına cevap verme girişiminde bulunmuyordu, milyonlarca kez duyduğunu söylemişti. Crew'a gülümsedim ve cevabı bilmiyormuş gibi yaptım.

"Çünkü bacakları ufak," dedi Crew, kahkaha atarak oturduğu yerde geriye kaykıldı. Kendi şakalarına verdiği tepki beni şakalardan daha çok güldürüyordu.

Ardından, "Masaya hangi örtü serilmez?" diye sordu.

"Bilmem, hangisi?" diye sordum.

"Bitki örtüsü!"

Bize espri yapmaya başladığından beri gülmediğim bir an hatırlamıyordum.

"Sıra sende," dedi Crew.

"Bende mi?" diye sordum.

"Evet, espri yapma sırası sende."

Ah, Tanrım. Beş yaşında bir çocuğun baskısı altında olduğumu hissediyordum. "Tamam, bir düşüneyim." Birkaç saniye sonra parmaklarımı şıklattım. "Tamam, bir tane buldum. Yeşil, tüylü ve bir ağaçtan tepene düşerse seni öldürebilecek şey nedir?"

Crew öne eğilip çenesini ellerine yaslayarak bir süre düşündü. "Hımmmm. Bilmiyorum."

"Yeşil tüylü bir piyano."

Crew esprime gülmedi. Jeremy de. İlk başta.

Ardından, birkaç saniye sonra, Jeremy bir kahkaha patlatınca gülümsedim.

"Ben anlamadım," dedi Crew.

Jeremy başını iki yana sallayarak gülüyordu hâlâ.

Crew başını kaldırıp Jeremy'ye baktı. "Bunun neresi komik?"

Jeremy kolunu Crew'a doladı. "Değil," dedi. "Komik *olmadığı* için komik."

Crew bana baktı. "Espriler böyle olmaz ki."

"Tamam, bir tane daha var," dedim. "Kırmızı ve kova şeklinde olan şey nedir?"

Crew omuz silkti.

"Kırmızıya boyanmış mavi bir kova."

Jeremy çenesini sıkarak kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Onun güldüğünü görmek buraya geldiğimden beri olan en iyi şeydi muhtemelen.

Crew burnunu kırıştırdı. "Pek iyi espri yapamıyorsun."

"Hadi ama. Bunlar komikti."

Crew hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Umarım kitaplarında espri yapmaya çalışmıyorsundur."

Jeremy geriye yaslandı, yan tarafını tutarak kahkahasını bastırmaya çalışırken garson hesapla geldi. Jeremy hesabı ondan aldı. "Ben ısmarlıyorum," dedi.

Eve döndüğümüzde Crew bizden önce içeri girdi. "Üst kata koş ve döndüğümüzü April'a söyle," diye seslendi Jeremy arkasından.

Jeremy garaja açılan kapıyı kapattı ve ikimiz de evde daha ileri gitmeden önce duraksadık. Merdivenlerin yanında loş bir köşede kimsenin bizi göremeyeceği bir yerdeydik ama mutfaktan gelen ışık yüzüne vuruyordu.

"Yemek için teşekkürler. Eğlenceliydi."

Jeremy ceketini çıkardı. "Evet." Ceketini kapının yanındaki palto askısına asarken gülümsüyordu. Bu gece farklı görünüyordu, sanki hayatı her zamanki kadar ağır değilmiş gibi. "Crew'u daha sık dışarı çıkarmalıyım."

Hemfikir olarak başımı sallarken ellerimi arka ceplerime soktum. Sonraki birkaç dakika ağır bir sessizlikle doluydu. Gerçek randevuların sonunda, öpücükle sarılma arasında kararsız kaldığınız anlar gibiydi neredeyse.

Elbette bizim durumumuzda ikisi de uygunsuz kaçardı, çünkü bu bir randevu değildi.

Ama neden öyleymiş gibi geliyor?

Crew merdivenlerden inmeye başlayınca göz temasımız bozuldu. Jeremy'nin bakışları bir an için ayaklarına indi, ama yürüyerek uzaklaşmadan önce, sanki Crew onu pişman olacağı bir şeyden alıkoymuş gibi, hızlı bir şekilde nefes verdiğini gördüm. *Ben* pişman olur muydum, emin değildim.

Nefesimi saldıktan sonra doğruca Verity'nin çalışma odasına gidip kapıyı kapattım. Kendimi oyalamam gerekiyordu. Bir boşluk hissediyordum – karnımda bir sızı vardı ve gitmeyeceğini biliyordum. Onunla daha çok zaman geçirme ihtiyacı duyuyormuşum gibi. Geçiremeyeceğim zamanlar. Geçirmemem *gereken* zamanlar.

İçinde Jeremy'yle yakınlaştığı bir sahne görme umuduyla Verity'nin taslağındaki sayfaları atlamaya başladım.

Bunun beni o anda nasıl bir insan yaptığından emin değildim, çünkü bunu okumak pek çok açıdan doğru değildi, ama onunla o sınırı fiziksel olarak geçmek kadar da yanlış olmazdı.

Gerçek hayatta onunla olamazdım, ama büyük ihtimalle onun hakkında kuracağım fantezilerime fayda sağlaması için yatakta nasıl olduğunu öğrenebilirdim.

Beşinci Bölüm

Dağılmak üzereydim. Hissedebiliyordum. Ya da en azından tepem atacaktı. Bir sinir krizi. İsteri nöbeti. Bunların herhangi biri uygunsuz olurdu, gerçi.

Daha fazla katlanamıyordum. Biri ağlamıyorsa, diğeri ağlıyordu. Birinin karnı doyduysa, diğeri açtı. Aynı anda uyudukları nadirdi. Jeremy fazlasıyla yardımcı oluyordu ve onlar için yapılması gerekenlerin yarısını yapıyordu, fakat tek bir çocuğumuz olsa, en azından biraz ara verebilirdim. Ama iki taneydiler, bu yüzden her birimiz bir bebeğe bakan bekâr ebeveyn gibi olmuştuk.

Kızlar doğduğunda Jeremy hâlâ emlak işindeydi. Kızlar konusunda bana yardımcı olmak için iki hafta izin almıştı, ama iki haftası dolmuştu ve işe dönmesi gerekiyordu. İlk taslağımdan aldığım para fazla olmadığından bir dadı tutamadık. Her gün o dokuz saat evden uzaktayken bebeklerle yalnız kalma fikri beni dehşete düşürmüştü.

Ama Jeremy işe geri döndüğünde, bunun başıma gelen en iyi şey olduğu ortaya çıktı.

Sabah yedide çıkıyordu. Kızlarla ilgilendiğimi görebilsin diye ben de onunla kalkıyordum. O gittikten sonra kızları beşiğine koyup monitörlerini kapatıyor ve yatağa dönüyordum. Jeremy'nin işe başladığı günden beri, umduğumdan daha fazla uyur olmuştum. Dairemiz köşedeydi ve kızların odası hiçbir daireyle bitişik değildi, böylece kimse onların ağlamasını duymuyordu.

Kulak tıkaçlarımı takınca ben bile duymuyordum.

Jeremy'nin işe dönmesinden üç gün sonra, hayatımın normale dönmeye başladığını hissettim. Gün içinde çok fazla uyuyordum, ama Jeremy eve gelmeden önce karınlarını doyuruyor, onları yıkıyor ve yemek yapmaya başlıyordum. Her akşam kapıdan içeri adım attığında, bebekler nihayet bakım gördükleri için sakinleşmiş oluyor, mutfaktan yemek kokuları geliyor ve Jeremy benim her şeyin üstesinden gelmemden fazlasıyla etkileniyordu.

Gece yarısı beslenmeleri bile artık beni rahatsız etmiyordu, çünkü uyku düzenim değişmişti. Uykumun çoğunu Jeremy işteyken alıyordum. Kızlar da tüm gün ağlamaktan bitap düşerek geceleri gayet iyi uyuyorlardı. Ama ağlamak büyük ihtimalle onlar için iyiydi. Çoğu gece herkes uyurken yazabiliyordum hatta, dolayısıyla kariyer açısından da ilerideydim.

Eksiklik hissettiğim tek yer yatak odasıydı. Doktorum seks yapabileceğimi söylememişti daha, doğumun üzerinden henüz dört hafta geçmişti. Ama eğer evliliğimin bu kısmını canlı tutmazsam, bunun evliliğin diğer alanlarına hızla sıçrayacağını da biliyordum. Berbat bir seks hayatı virüs gibidir. Evliliğiniz diğer tüm açılardan sağlıklı olabilir, ama seks bir kez ölünce ilişkinizin diğer tüm kısımlarını bozmaya başlar.

Bunun bize olmasına izin vermemeye kararlıydım.

Bir gece önce onunla seks yapmaya çalışmıştım, ama Jeremy canımı yakacağından korktu. Sezaryen de olsa, kesik yüzünden endişeliydi. İnternetten, doktordan olur alana kadar beni parmaklamak gibi bir şeyi bile yapamayacağını okumuştu ve doktor randevusu iki hafta sonraydı. Tıbbi bir onay alana kadar benimle seks yapmayı reddediyordu.

Ben bu kadar uzun süre beklemek istemiyordum ama. Yapamazdım. Onu özlemiştim. Onunla bu bağlantıyı özlemiştim.

Jeremy o gece ikide uyandı, çünkü dilim penisinin üzerinde kayıyordu. O doğru dürüst uyanmadan önce taş gibi sertleştiğinden neredeyse emindim.

Uyandığını anlamamın tek sebebi, elini başıma koyup parmaklarını saçıma dolamasıydı. Yaptığı tek hareket buydu. Bana bakmak için başını yastığından kaldırmamıştı bile ve bir nedenden ötürü bu hoşuma gitti. Gözlerini açtığından bile emin değilim. Ben dilimle onu çılgına çevirirken sessiz ve hareketsiz öylece yattı.

On beş dakika boyunca onu yaladım, çıldırttım ve dokundum, ağzıma bile almamıştım. Bunu ne kadar çok istediğini biliyordum, çünkü giderek daha çok kıpırdanıyordu ve o rahatlamaya ihtiyacı vardı, ama ağzımda rahatlamasını istemiyordum. O rahatlamaya, haftalar sonra ilk defa beni becererek ulaşsın istiyordum.

Eli sabırsızca ensemi sıkarak beni uzunluğuna doğru bastırdı, onu ağzıma almam için sessizce yalvarıyordu. Reddettim ve onun tek isteği ağzıma almamken, elinin baskısına direnerek onu öptüm ve yaladım.

Arzusu, benim için duyduğu endişeyi gölgede bırakacak hâle gelene dek onu çıldırttığımdan emin olduğumda ondan uzaklaştım. Peşimden geldi. Sırtüstü yattım, bacaklarımı açtım ve orada olması için henüz çok erken olup olmadığını bir saniye bile düşünmeden içime girdi. Nazik bile değildi. Dilim onu delilik seviyesine getirmiş gibiydi, çünkü içime o kadar sert vuruşlar yapıyordu ki gerçekten canım *acıdı.*

Yaklaşık bir buçuk saat sürdü, çünkü o bitirir bitirmez, tekrar sertleşene kadar onu yeniden emdim. Düzüştüğümüz iki seferde de tek kelime etmedik. Her şey bitip de ben onun bitap düşmüş bedeninin ağırlığı altında ezilirken bile konuşmadık. Üstümden yuvarlandı ve bana

sarıldı. Çarşaflarımız ter ve dölle kaplıydı ama o kadar tükenmiştik ki umursamadan uyuduk.

O zaman her şeyin yolunda olduğunu anladım. İyi olacaktık. Jeremy bedenime her zamanki gibi tapıyordu.

O zamana kadar kızlar bizden çok fazla şey alıp götürmüş olabilirdi, ama arzusu her zaman bana ait olacağını bildiğim tek şeydi.

12

Bu bölüm şimdiye kadarkilerin arasında okumaya devam etmekte en zorlandığım bölüm oldu. Bir annenin, az ötede bebekleri ağlarken mışıl mışıl uyumaya devam etmesi beni şaşkına çevirmişti. Duygusuzun tekiydi.

Verity'nin sosyopat olabileceği izlenimini edinmiştim, ama şimdi onun daha çok bir psikopat olduğunu öğreniyordum.

Taslağı kenara koydum ve psikopatın tam karşılığını hatırlamak için Verity'nin bilgisayarını kullandım. *Patolojik yalancı, kurnaz ve manipülatif, vicdan azabı veya suçluluk duygusu eksikliği, duygusuzluk ve empati yoksunluğu, sığ duygusal tepkiler.*

Her özelliği gösteriyordu. Onun psikopat olup olmadığını bana sorgulatan tek şey, Jeremy'ye olan takıntısıydı. Psikopatların âşık olması daha zordur ve eğer âşık olurlarsa da bunu sürdürmek onlar için zor olur. Genellikle şıpsevdi olma eğilimindedirler. Ama Verity, Jeremy'den vazgeçmek istememişti. O, Verity'nin tüm odak noktasıydı.

Adam bir psikopatla evlenmişti ama haberi yoktu, çünkü Verity bunu ondan saklamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Çalışma odasının kapısı hafifçe tıklatılınca bilgisayardaki sayfayı küçülttüm. Kapıyı açtığımda Jeremy koridorda

dikiliyordu. Saçı ıslaktı ve beyaz tişört ile siyah pijama altı giymişti.

En sevdiğim hâli buydu. Yalınayak, samimi, rahat. Çok seksiydi ve onu bu kadar çekici bulmaktan nefret ediyordum. O taslakta onun hakkındaki mahrem detayları okumamış olsaydım onu çekici bulur muydum acaba?

"Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

Onu takip etmemi işaret etti. "Bodrumda bir yerde eski bir akvaryum var. Sadece kapıyı tutmanı istiyorum, böylece onu üst kata taşıyıp Crew için temizleyebilirim."

Gülümsedim. "Kaplumbağa beslemesine izin mi vereceksin?"

"Evet, bugün heyecanlanmışa benziyordu. Artık biraz daha büyüdü, yani umarım bu defakini beslemeyi unutmayacaktır." Jeremy gidip bodrum kapısını açtı. "Kapı geriye açılacak şekilde takıldı. Ellerin doluyken yukarı çıkmak imkânsız, çıkmak için kapıyı da açamıyorsun."

Jeremy bir ışık yakıp merdivenlerden inmeye başladı. Bodrum, evin bir uzantısı gibi değildi. Terk edilmiş ve bakımsız görünüyordu, tıpkı ihmal edilen bir çocuk gibi. Basamaklar gıcırdıyor, tırabzanlardaki tozlar duvara kadar ulaşıyordu. Normal şartlarda, bu kadar itici bir bodruma adım atmak gibi bir arzum hiç olmazdı. Özellikle de beni zaten korkutan bir evde. Ama bodrumları bu evde henüz görmediğim tek yerdi ve aşağıda ne olduğunu merak ettim. Verity ne tür şeyleri paketleyip kaldırmış olabilirdi?

Bodruma inen merdiven karanlıktı, çünkü merdivenlerin başında duran elektrik düğmesi sadece bodrumu aydınlatan bir lambayı açıyordu. Son basamağa geldiğimde odanın beklediğim kadar ürkütücü olmadığını görerek rahatladım. Solda, bir süredir kullanılmadığı belli olan bir

çalışma masası vardı. Masanın üstü dosya ve kâğıt yığınlarıyla kaplıydı, ama bir insanın gerçekten oturup çalışabileceği bir yerden çok, depo için kullanılan bir köşeye benziyordu.

Sağda, birlikte oldukları yıllar boyunca birikmiş eşyalarla dolu kutular duruyordu. Bazılarının kapağı vardı, bazılarının yoktu. Kutulardan birinden fırlayan bebek monitörünü görünce irkildim, az önce okuduğum bölümü ve Verity'nin onların ağlayışını duymamak için gün içinde monitörü kapattığını itiraf ettiğini hatırlamıştım.

Jeremy kutuların arasına ve arkasına yığılmış eşyaları karıştırıyordu.

"Eskiden burada mı çalışıyordun?" diye sordum ona.

"Evet. Bir emlak şirketim vardı ve çoğu gün eve çok iş getirirdim. Burası da benim çalışma odamdı." Bir çarşafı kaldırıp kenara atınca toz tabakasıyla kaplı bir akvaryum ortaya çıktı. "Bingo." Tüm parçaların yerinde olduğundan emin olmak için akvaryumun içindekileri karıştırmaya başladı.

Ben hâlâ onun kayıtsız bir tavırla bahsettiği, vazgeçtiği kariyerini düşünüyordum. "Kendi şirketin mi vardı?"

Akvaryumu kaldırdı ve odanın diğer ucundaki çalışma masasına doğru yürüdü. Akvaryumu koyabilsin diye masanın üzerindeki kâğıt ve dosyaları iterek yer açtım.

"Evet. Verity'nin kitap yazmaya başladığı sene açılmıştı."

"Seviyor muydun?"

Başıyla onayladı. "Seviyordum. Çok iş vardı, ama bu konuda iyiydim." Akvaryumun kapağını bir fişe takıp oraya bağlı lambanın yanıp yanmadığını kontrol etti. "Verity'nin ilk kitabı çıktığında, ikimiz de bunun gerçek bir kariyerden çok hobi olduğunu düşünmüştük. Kitapları sattığında da çok ciddiye almadık. Ama sonra ismi duyulmaya başladı ve

kitapları daha çok satar oldu. Birkaç yıl sonra, kazandığı para benimkini komik göstermeye başladı." Güldü, sanki bu onun için hoş bir anıydı ve onu hiç rahatsız etmiyordu. "Crew'a hamile kaldığında, ikimiz de benim sırf çalışmak için çalıştığımın farkındaydık. Benim gelirimin hayat tarzımıza gerçek bir etkisi yoktu. Gerçekten tek seçenek buydu. İstifa etmem gerekiyordu, çünkü iş çok fazla vaktimi alıyordu." Akvaryumun ışığını fişten çekti ve tam o sırada arkamızdan bir pat sesi geldi, ardından bodrumda olan tek ışık söndü.

Zifiri karanlıktı. Jeremy'nin tam önümde durduğunu biliyordum, ama artık onu göremiyordum. Nabzım hızlandı, sonra elini kolumda hissettim. "İşte," dedi elimi omzuna koyarak. "Şalter atmış olmalı. Arkamdan yürü ve merdivenlerin tepesine ulaştığımızda önüme geçip kapıyı aç yeter."

Akvaryumu kaldırırken omzundaki kasların gerildiğini hissettim. O merdivenlerde bana yol gösterirken elimi omzundan ayırmadan hemen peşinden ilerledim. Her basamaktan ağır ağır çıktı, muhtemelen bunu benim için yapıyordu. Durunca sırtını duvara verecek şekilde döndü. Yanından geçip el yordamıyla kapı kolunu buldum. Kapıyı açtım ve içeri ışık seli doldu.

Jeremy önden çıktı ve önümden çekilir çekilmez kapıyı aceleyle çekerek gürültüyle çarpmasına neden oldum. Ben titrek bir nefes verince güldü.

"Pek bodrum meraklısı değilsin, ha?"

Başımı iki yana salladım. "*Karanlık* bodrumların meraklısı sayılmam."

Jeremy akvaryumu mutfak masasına taşıdı ve incelemeye başladı. "Çok tozlu." Tekrar kaldırdı. "Bunu ana yatak

odasındaki duşta yıkasam senin için sorun olur mu? Lavaboda uğraşmaktansa öylesi daha kolay olur."

Başımı iki yana salladım. "Hiç sorun değil."

Jeremy akvaryumu ana banyoya taşıdı. Bir parçam peşinden gidip yardım etmek istiyordu, ama gitmedim. Çalışma odasına döndüm ve üzerinde çalışmam gereken seriye elimden geldiğince odaklanmaya çalıştım. Verity'ye dair düşünceler, otobiyografisinde bir bölüm bitirdiğim her seferinde olduğu gibi, dikkatimi dağıtmaya devam ediyordu. Yine de okumayı bırakamıyordum. Bir tren kazası gibiydi ve Jeremy enkazın altında kaldığının farkında bile değildi.

Taslağı okumaya devam etmek yerine seri üzerinde çalışmayı tercih etmiştim, ama Jeremy'nin ana banyodaki işi bitene kadar ben çok az iş yapmıştım. Bugünlük burada bırakmaya karar verip odama gittim.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, dolapta asılı duran ve yanımda getirdiğim bir avuç tişörte baktım. Hiçbirini giymek gibi bir arzum yoktu, ben de Jeremy'nin gömleklerini karıştırmaya başladım. Bana ödünç verdiği gömlek, giydiğimde tüm gün onun gibi kokmuştu. Kıyafetleri karıştırıp bir tişörtünü buldum, giyip uyuyabileceğim kadar yumuşaktı. Sol göğsün üstünde "Crawford Gayrimenkul" yazıyordu.

Tişörtü başımdan geçirip yatağa doğru ilerledim. Yatağa girmeden önce, yatak başlığındaki diş izlerine baktım. Oraya yaklaşıp ellerimi üzerinde gezdirdim.

Yatak başlığına boydan boya bakınca, birden fazla diş izi olduğunu fark ettim. Verity'nin yatak başlığında ısırdığı beş altı alan vardı, bazıları yaklaşana kadar fark edilmiyordu.

Yatağın üzerinde dört ayak ilerledim ve dizlerimin üstünde doğrularak yatak başlığına baktım. Bir yastığın

üstüne çıktım ve bu pozisyonda olduğumu hayal ettim – yatak başlığını tutarken Jeremy'nin yüzüne yerleştiğimi. Gözlerimi kapatıp Jeremy'nin tişörtünün içine elimi soktum, karnımdan yukarı çıkıp göğsümü okşayan onun eliymiş gibi düşünüyordum.

Dudaklarım aralandı ve derin bir nefes aldım ama yukarıdan gelen ses, beni o andan çekip çıkardı. Başımı kaldırıp tavana baktım ve Verity'nin hastane yatağının uğuldayarak hareket edişinin sesini dinledim.

Yastığı altımdan çekip sırtüstü uzandım ve gözlerimi tavana diktim, Verity'nin aklından –eğer bir şey geçiyorsa– ne geçtiğini merak ettim. Tamamen karanlık mıydı? İnsanların ona söylediği şeyleri duyuyor muydu? Tenine değdiği zaman günışığını hissedebiliyor muydu? Ona dokunanın kim olduğunu hissedebiliyor muydu?

Kollarımı iki yanıma uzatıp öylece yattım ve hareketlerimi kontrol edememenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Geçen her dakikayla giderek daha huzursuz olsam da yatakta pozisyonumu korudum. Burnum kaşındı ve bu da elini kaldırıp herhangi bir yeri kaşıyamamanın Verity'yi rahatsız edip etmediğini merak etmeme neden oldu. Ya da onun durumunda, bir kaşıntıyı hissedememek oluyordu bu.

Gözlerimi kapattım, tek düşünebildiğim Verity'nin bu karanlığı, hareketsizliği ve sessizliği muhtemelen hak ettiğiydi. Yine de bir psikopata göre, hareketsiz parmağına doladığı çok kişi vardı.

13

Gözlerimi açtığımda koku farklıydı. Sesler de.

Nerede olduğum konusunda kafam karışık değildi. Jeremy'nin evinde olduğumu biliyordum. Ben sadece... odamda değildim.

Bir duvara dönüktüm. Ana yatak odasının duvarları açık griydi. Bu duvar sarıydı. Üst kattaki yatak odalarının duvarları gibi sarı.

Altımdaki yatak hareket etmeye başladı, ama yataktaki biri hareket ettiği için değil. Farklıydı... sanki bu... mekanik gibi.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Lütfen, Tanrım. Hayır. *Hayır, hayır, hayır, lütfen bana Verity'nin yatağında olduğumu söyleme.*

Artık tepeden tırnağa titriyordum. Gözlerimi yavaşça açtım ve mümkün olan en ağır hızla başımı çevirdim. Kapıyı, sonra şifoniyeri, sonra duvara monte edilmiş televizyonu gördüğümde yataktan yuvarlanarak yere düştüm. Kapıya doğru geri geri giderek duvara ulaştım ve sırtımı oraya yaslayarak yukarı doğru kaydım. Gözlerim sımsıkı kapalıydı. Kendimi o kadar kaybetmiştim ki zar zor ayakta duruyordum.

Vücudum öyle fena titriyordu ki nefes alışverişimi duyabiliyordum. Başta inlemeler vardı ama gözlerimi açıp Verity'yi yatağında görür görmez çığlık attım.

Sonra elimi hızla ağzımın üzerine kapattım.

Dışarısı karanlık. Herkes uyuyor. Sessiz olmalıyım.

En son oluşunun üzerinden çok zaman geçmişti. Yıllar muhtemelen. Ama yine olmuştu, dehşet içindeydim ve kendimi neden burada bulduğuma dair bir fikrim yoktu. Onu düşündüğüm için miydi?

"Uyurgezerliğin bir düzeni yoktur, Lowen. Bir anlamı yoktur. Niyetlerle alakası yoktur."

Terapistimin sözlerini duyabiliyordum, ama irdelemek istemedim. *Buradan çıkmam gerek. Kıpırda, Lowen.*

Duvardan sırtımı ayırmadan yan yan giderek ilerledim, Verity'nin odasının kapısına gidene kadar yataktan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Kapıya sırtım dayandı, gözyaşları yanaklarımdan süzülürken kolu çevirerek kapıyı açtım ve odadan fırladım.

Jeremy kollarıyla beni kavrayarak durdurdu.

"Hey," dedi, beni kendine çevirerek. Yüzümdeki yaşları ve ifademdeki dehşeti gördü. Tutuşunu gevşetti ve anında kaçtım. Koşarak koridorda ilerledim, merdivenlerden indim ve odamın kapısını kapatıp da yatağıma girene dek durmadım.

Siktir! Siktir!

Örtünün üstüne kıvrıldım, yüzüm kapıya dönüktü. Bileğim zonklamaya başlayınca onu diğer elimle kavrayıp kolumu göğsüme çektim.

Odanın kapısı açıldı ve Jeremy içeri girerek kapıyı kapattı. Üstsüzdü, kırmızı pazen bir pijama altı giyiyordu. Bana doğru koştururken tek görebildiğim bulanık, kırmızı ekoseydi. Dizlerinin üzerine çöküp elini kolumun üzerine koydu, gözleri benimkileri araştırıyordu.

"Lowen, ne oldu?"

"Üzgünüm," diye fısıldadım, gözlerimi silerek. "Üzgünüm."

"Neden?"

Kafamı iki yana salladım ve doğrulup yatakta oturdum. Ona açıklamam gerekiyordu. Beni gecenin bir yarısında karısının odasında yakalamıştı ve muhtemelen aklında sorular uçuşuyordu. Gerçekten yanıtlayamayacağım sorular.

Jeremy yatakta yanıma oturup bana bakabilmek için bir bacağını yukarı çekti. Ellerini omuzlarıma koyarak bana doğru eğildi, bana büyük bir ciddiyetle bakıyordu.

"Ne oldu, Low?"

"Bilmiyorum," dedim, öne arkaya sallanarak. "Bazen uykumda yürürüm. Uzun zamandır yapmamıştım, ama daha önce iki tane sakinleştirici aldım ve belki de... Bilmiyorum." Sesim hissettiğim kadar histerik çıkıyordu. Jeremy de bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü beni kendine çekip kollarıyla sıkarak sakinleştirmeye çalıştı. Birkaç dakika boyunca bana başka bir şey sormadı. Eli rahatlatıcı bir tavırla başımın arkasında yukarı aşağı dolaşıyordu, desteğini hissetmek iyiydi ama bir o kadar da suçluluk duyuyordum. Hak etmiyordum.

Geri çekildiğinde sorularının resmen ağzından döküldüğünü görebiliyordum. "Verity'nin odasında ne arıyordun?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Orada uyandım. Korktum ve çığlık attım ve..."

Ellerimi tuttu. Sıktı. "İyisin."

Ona katılmak istedim ama yapamazdım. *Bundan sonra bu evde nasıl uyuyacağım?*

Kaç kere alakasız yerlerde uyandığımı sayamazdım. Eskiden çok sık olurdu, yatak odamın kapısına içeriden üç

kilit taktığım bir dönemden geçmiştim. Yabancı odalarda uyanmaya alışkındım, ama bu evdeki tüm odaların arasında neden Verity'nin odası olmak zorundaydı ki?

"Kapma kilit istemenin sebebi bu muydu?" diye sordu. "Dışarı çıkmana engel olmak mı?"

Başımla onayladım, ama her ne sebeptense artık, cevabım onu güldürdü.

"Tanrım," dedi. "Ben de *benden* korktuğun için sanmıştım."

Bu anda bir komiklik bulmasına memnundum, çünkü ben bulamıyordum.

"Hey. *Hey*," dedi nazikçe, ona bakabileyim diye çenemi kaldırdı. "İyisin. Sorun yok. Uyurgezerlik zararsızdır."

Şiddetli bir inkârla başımı iki yana salladım. "Hayır. *Hayır*, Jeremy. Öyle değil." Elimi göğsüme çektim, hâlâ bileğimi tutuyordum. "Daha önce dışarıda uyandım, uykumda ocakları ve fırınları açtım. Hatta..." Bir nefes verdim. "Uykumda elimi kırdım ve ertesi sabah uyanana kadar hissetmedim bile."

Uykumda yaptığım rahatsız edici şeylere az önce olanları da ekleyebileceğimi düşünürken adrenalin tüm vücuduma yayıldı. Bilinçsiz olsam da merdivenlerden çıkıp o yatağa kıvrılmıştım. Bu kadar rahatsız edici bir şey yapabiliyorsam daha neler yapabilirdim acaba?

Uyurken kapının kilidini mi açmıştım yoksa kilitlemeyi mi unutmuştum? Hatırlayamıyordum bile.

Yataktan kalkıp dolaba doğru yürüdüm. Valizimi ve dolapta asılı duran o birkaç tişörtümü aldım. "Gitmem gerek."

Jeremy hiçbir şey söylemedi, ben de eşyalarımı toplamaya devam ettim. Banyoya girip oradaki malzemelerimi toplarken eşikte belirdi. "Gidiyor musun?"

Başımı salladım. "Onun *odasında* uyandım, Jeremy. Üstelik sen kapıma kilit taktıktan sonra. Ya tekrar olursa? Ya

Crew'u korkutursam?" Duş kabinini açıp jiletimi aldım. "Burada kalmaya başlamadan önce bunu size söylemem gerekirdi."

Jeremy jileti elimden aldı. Banyo malzemelerini koyduğum çantayı tezgâha geri koydu. Ardından beni kendine çekti, bir elini başımın arkasına koyarak beni göğsüne yasladı. "Uyurgezersin, Low." Başımın tepesine rahatlatıcı bir öpücük kondurdu. "Uyurgezersin. O kadar da önemli bir şey değil."

O kadar da önemli bir şey değil mi?

Göğsüne doğru gönülsüzce bir kahkaha attım. "Keşke annem de bu şekilde hissetseydi."

Jeremy geri çekildiğinde gözlerinde endişe vardı. Acaba benim *için* mi yoksa benim *yüzümden* mi endişeliydi? Beni tekrar yatak odasına götürdü, yatağıma geri oturmamı işaret etti ve valizime sokuşturduğum tişörtleri tekrar astı.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Tam olarak hangi kısmını?"

"Annenin neden bunun önemli olduğunu düşündüğünü."

Bunu konuşmak istemiyordum. İfademin değiştiğini görmüş olmalıydı, çünkü başka bir tişörtü alırken durakladı. Valize geri bırakıp yatağa oturdu.

"Sert konuşmak istemiyorum," dedi, katı bir bakışla beni olduğum yere çivileyerek. "Ama bir oğlum var. Yapabileceklerin konusunda bu kadar endişelendiğini görmek *beni* endişelendiriyor. Kendinden neden bu kadar korkuyorsun?"

Ufak bir parçam kendimi savunmak istiyordu, ama savunulacak bir şey yoktu. Ona zararsız olduğumu söyleyemezdim, çünkü bundan emin değildim. Ona uykumda bir daha gezmeyeceğimi söyleyemezdim, çünkü daha yirmi

dakika önce olmuştu. Muhtemelen kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey, karısı kadar korkunç olmadığımdı ama buna ben bile tam inanamıyordum.

Henüz korkunç değildim, ama asla olmayacağımı söyleyecek kadar kendime güvenmiyordum.

Bakışlarımı yatağa indirdim ve yutkunarak ona anlatmaya hazırlandım. Bileğim tekrar zonklamaya başladı. Oraya baktığımda avucumdaki yara izini takip ettim. "Bu olduğunda bileğime ne olduğunu hissetmedim," dedim. "On yaşındayken bir sabah uyandım. Gözlerimi açar açmaz, bileğimden omzuma saplanan yoğun bir sancı hissettim. Sanki kafamın içinde parlak bir ışık patlar gibi oldu. O kadar kötü acıyordu ki çığlık attım. Annem koşarak odama daldı, yaşadığım en büyük acıyla yatağa uzandığımı hatırlıyorum, ama o an kapımın kilitli olmadığını fark ettim. Gece kilitlemiştim oysa."

Bakışlarımı elimden Jeremy'ye çevirdim. "Ne olduğunu hatırlayamıyordum, ama battaniyem, yastığım ve üstüm başım kanla kaplıydı. Odamdan çıktığımı bile hatırlamıyordum. Evin önünde ve birkaç odada güvenlik kameralarımız vardı. Annem onları kontrol etmeden önce beni hastaneye götürdü, çünkü bileğimdeki kesiğe dikiş atılmalı ve röntgen çekilmeliydi. Öğleden sonra eve döndüğümüzde, annem ön bahçenin güvenlik görüntülerini aldı. Kanepeye oturup izledik."

Boğazımdaki kuruluğu yatıştırmak için komodinin üstündeki suyumu aldım. Ben devam etmeden önce, Jeremy elini dizime koydu, başparmağı güven verircesine ileri geri gezindi. Neler olduğunu anlatmayı bitirirken parmağını izledim.

"Görüntülerde, o sabah saat üçte yürüyerek dışarıya, ön verandaya çıktığım görünüyordu. Verandanın ince

korkuluklarına çıkıp orada durdum. Başta tek yaptığım buydu. Ben sadece... orada duruyordum. Bir saat boyunca, Jeremy. Bir saat boyunca izledik, görüntüler mi bozuldu diye bekleyerek, bunu umarak izledik, çünkü kimse o kadar uzun süre öyle dengede duramazdı. Doğal değildi, ama hiç kıpırdamamıştım. Tek kelime etmiyordum. Ve sonra... Atladım. Düşerken bileğimi yaralamış olmalıydım, ama görüntülerde hiçbir tepki yoktu. İki elimle destek alarak yerden kalktım ve verandanın basamaklarından çıktım. Elimden kanın akmaya başladığını ve verandaya damladığını görebilirdin, ama ifadem ölüydü. Yürüyerek doğruca odama gittim ve uykuya daldım."

Gözlerim onunkilere döndü. "Buna dair hiç anım yok. Kendime bu kadar acı çektirip nasıl farkına varmayabilirim? Bir saat boyunca azıcık bile sallanmadan korkulukların üstünde nasıl durabilirim? Video beni yaralanmamdan daha çok korkuttu."

Bana tekrar sarıldı ve ona sıkıca tutunurken buna minnettardım. "Bunun ardından annem beni iki haftalık bir psikolojik değerlendirmeye gönderdi," dedim göğsüne doğru. "Eve döndüğümde koridorda daha ilerideki boş bir odaya taşınmıştı, kapının iç tarafına üç tane kilit taktırmıştı. Öz annem benden korkuyordu."

Jeremy yüzünü saçlarıma gömüp derin bir iç çekti. "Başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm."

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Annen bununla nasıl başa çıkacağını bilmediği için de üzgünüm. Bu senin için zor olmuştur."

Bu gece ihtiyacım olan her şey onda vücut bulmuştu. Sesi sakin ve ilgili, kolları korumacı, varlığı teselli ediciydi. Beni bırakmasını istemiyordum. Verity'nin yatağında uyandığımı düşünmek istemiyordum. Şimdi uyanıkken bile, uykumdaki aklıma güvenmediğimi düşünmek istemiyordum.

"Yarın konuşmaya devam edebiliriz," dedi, beni bırakarak. "Daha rahat hissetmeni sağlayacak bir plan bulmaya çalışacağım. Ama şimdilik biraz uyumaya çalış, olur mu?"

Güven verici bir şekilde ellerimi sıktıktan sonra kapıya yöneldi. Beni burada yalnız bırakması fikriyle paniklediğimi hissettim. Uyuma fikriyle. "Gecenin geri kalanında ne yapayım? Sadece kapımı mı kilitleyeyim?"

Jeremy çalar saate baktı. Beşe on vardı. Bir an saate baktıktan sonra tekrar bana doğru yürüdü. "Uzan," dedi, örtüleri kaldırarak. Yatağa kıvrıldım, o da arkama uzandı.

Kolunu bana dolayıp çenesini başımın üstüne yasladı. "Saat neredeyse beş, ben tekrar uyumam. Ama sen uyuyana kadar kalacağım."

Sırtımı sıvazlamıyor veya beni herhangi bir şekilde rahatlatmaya çalışmıyordu. Aksine, beni tutan kol kaskatıydı, yataktaki pozisyonumuzu herhangi bir şekilde yanlış anlamamı istemiyor gibiydi. Ama şu an bu kadar rahatsız olmasına rağmen, *beni* rahatlatmak için çaba göstermesine minnettardım.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım, ama Verity gözümün önünden gitmiyordu. Duyabildiğim tek şey üst kattaki yatağının hareket edişiydi.

Uyuduğumu zannettiğinde saat altıyı geçmişti. Kolu hareket etti ve parmakları bir an için saçlarıma dokundu. Hızlı bir hareketti, başımın yanına kondurduğu öpücük kadar hızlıydı, ama odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra bile hareketlerinin etkisinin altındaydım.

14

Tekrar uyuyamamıştım, ikinci kahve fincanımı doldurmamın nedeni buydu ve saat henüz sabahın sekiziydi.

Lavabonun önünde durup pencereden dışarı baktım. Bu sabah beş civarında, yani ben Jeremy'yle yatakta uzanıp uyuma numarası yaparken yağmur başlamıştı ve hâlâ yağıyordu.

Ben pencereden bakarken April'ın arabası çamurlu park yerinde durdu. *Jeremy olanları ona anlatacak mı acaba?*

Bu sabah onu görmemiştim. Üst kattadır diye düşünüyordum, çünkü April gelene kadar orada kalıyordu. April geldiğinde mutfakta olmak istemediğimden çalışma odasına yöneldim. Beklenmedik bir şekilde Jeremy'ye çarptım, ama o bir adım geri çekilip omuzlarımdan tutarak darbeyi yumuşattı. Tanrı'ya şükür, kıymetli kahvem dökülmekten kurtulmuştu.

Yorgun görünüyordu, ama bu benim hatam olduğundan onu yargılayamazdım. "Günaydın," dedi, sanki pek de öyle değilmiş gibi.

"Günaydın," diye fısıldadım. Neden bilmiyordum.

Adım atıp sağıma doğru geçti, sanki söylemek üzere olduklarını birinin duymasına engel olmak ister gibiydi. "Odanın kapısına kilit taksam nasıl hissedersin?"

Sorusu kafamı karıştırdı. "Taktın ya."

"Kapının *dışına,*" diye düzeltti.

Ah.

"Sen uyuduktan sonra kilitleyebilirim. Uyanmadan önce de açarım. Çıkman gerekirse bana mesaj atabilirsin, arayabilirsin, iki saniyede açarım. Bence odadan çıkamayacağını bilirsen daha iyi uyursun."

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Neden kapımın iç tarafındaki bir kilitten daha sert hissettirdiğini bilmiyordum, çünkü ikisi de aynı amaca hizmet ediyordu: beni odanın içinde tutmak. Düşüncesi beni biraz rahatsız etse de odadan tekrar çıkmamın mümkün olduğunu bilmek beni *daha çok* rahatsız edecekti. "İsterim. Teşekkürler."

April eve girdi ve mutfağın önünden geçerken duraksadı. Jeremy onun varlığını yok sayarak hâlâ bana bakıyordu. "Sanki bugün biraz ara vermen gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Bakışlarımı April'dan Jeremy'ye çevirdim. "Meşgul olmayı tercih ederim."

Sessiz bir an boyunca beni inceledikten sonra anlayışla başını salladı.

"*Günaydın,*" dedi April, çamurlu ayakkabılarını dış kapının yanında gürültüyle çıkararak.

"Günaydın, April." Jeremy saklayacak bir şeyi yokmuş gibi rahat bir tavırla söylemişti bunu. April'ın yanından arka kapıya doğru yürüdü. April kıpırdamadı. Gözlüğü burnunun ucunda, gözlerini bana dikmişti.

"Günaydın, April." Ben Jeremy kadar masum görünmüyordum. Verity'nin çalışma odasına gidip güne başladım, ama dün gece olanları atlatamamıştım.

Sabahın çoğunu internette, maillerimle ilgilenerek geçirdim. Corey bana birkaç röportaj iletmişti, ki bu asla benim talebim değildi. Soruların çoğu benzerdi; Verity beni neden

işe aldı, tabloya ne katmayı planlıyorum, geçmiş tecrübelerim beni nasıl onun için yazacak bir pozisyona getirdi, bu gibi şeyleri öğrenmek istiyorlardı. Cevaplarımın çoğunu kopyalayıp yapıştırdım.

Öğlen yemeğinden sonra, yedinci kitap için bir müsvedde oluşturmaya odaklandım. Bir taslak bulmaktan vazgeçmiştim, bu yüzden sıfırdan bir kitap oluşturmak üzere çalıştım. Dün geceden bitkin olduğum için bu biraz zorladı. Tedirgindim. Ama dün geceyi düşünmemeye çalışıyordum.

Akşama doğru burnuma tako kokusu geldi. Bu beni gülümsetti, çünkü ben istediğim için onları yapıyordu. Her zaman yaptığı gibi bana bir tabak ayıracağını biliyordum. April, Verity'yi masaya oturtmuşken onlarla yemek yiyebilecek bir konumda değildim.

Sonraki birkaç dakikayı Verity'yi düşünerek geçirdim, neden ondan bu kadar çok korktuğumu merak ettim. Taslağının durduğu çekmeceye baktım. *Bir bölüm daha, sonra bırakacağım. Hepsi bu.*

Altıncı Bölüm

Onlar doğalı altı ay olmuştu ve ben hâlâ var olmamalarını diliyordum.

Ama varlardı ve Jeremy onları seviyordu. Bu yüzden denedim. Bazen buna değip değmediğini düşünüyordum. Bazen valizimi toplayıp ardıma bakmadan gitmek istiyordum. Bunu yapmama engel olan tek şey Jeremy'ydi. Onsuz bir hayat yaşamak istemediğimi biliyordum. İki seçeneğim vardı:

- Onunla ve benden çok sevdiği iki kızla yaşamak.
- Onsuz yaşamak.

Bu noktada artık ayrılmaz bir bütünlerdi. Doğum kontrolü uygulamadığım için kendimden nefret ediyordum. Düşününce, bunu yapabilirdim ve her şey yolunda olurdu. Her şey yolunda değildi. Benim için en azından. Sanki ailem bir kar küresinin içindeymiş gibiydi. İçeride her şey sıcak ve kusursuzdu, ama ben onların bir parçası değildim; sadece dışarıdan bakan bir yabancıydım.

O gece kar yağıyordu, ama daire sıcaktı. Yine de üşüyerek uyandım. Daha doğrusu ürpertiyle. Titrememi durduramıyordum. Gördüğüm kâbus çok canlıydı ve etkilerini uyandıktan saatler sonra bile hissettim. Kâbus yüzünden akşamdan kalma olmuştum.

Rüyamda geleceği gördüm; kızlar, Jeremy ve benim geleceğimizi. Sekiz dokuz yaşlarındaydılar. Emin değildim, çünkü çocuklardan pek anlamazdım ve hangi yaşta nasıl göründüklerini bilmiyordum. Sadece uyandığımı ve onlar sekiz dokuz yaşındaymış gibi *hissettiğimi* hatırlıyorum.

Rüyamda odalarının önünden geçiyordum. İçeriye baktım ve gördüğüm şeyi anlayamadım. Harper, Chastin'in üzerine çıkmış, kafasına yastık basıyordu. Yatağa koştururken çok geç kalmış olmaktan korktum. Harper'ı kız kardeşinin üzerinden aldım ve yastığı kenara fırlattım. Chastin'e bakınca, nefesim kesilerek elimi ağzımın üzerine götürdüm.

Orada hiçbir şey yoktu. Chastin'in yüzü pürüzsüzdü, tıpkı kel bir kafanın arkası gibi. Yara izi yok. Gözü yok, ağzı yok. Boğulabileceği bir şey yok.

Harper'a baktım ve yüzündeki tekinsiz ifadeyi gördüm. "Sen ne *yaptın*?"

Sonra uyandım.

Tepkim rüyaya değildi. Bunun fazlasıyla bir önsezi gibi hissettirmesineydi. Ve beni bu kadar etkilemesine.

Dizlerimi kendime çekip yatakta ileri geri sallanmaya başladım, bu hissin ne olduğunu düşünüyordum. Acı. Bu acıydı. Ve... *kalp sancısı.*

Rüyamda kalbim sancımıştı? Chastin'in öldüğünü sandığımda, dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istemiştim. Jeremy'nin ölme ihtimali aklıma geldiğinde tam olarak böyle hissediyordum. Elden ayaktan düşerdim.

Orada oturup ağladım, bu duygu fazlasıyla eziciydi. Nihayet onlarla bağ mı kurmuştum? Chastin'le en azından? Bir anne olmak böyle bir his miydi? Bir şeyi, senden çekilip alındığını düşününce bile fiziksel acı hissedecek kadar sevmek?

Kızlara hamile kaldığımdan beri en çok hissettiğim şey buydu. İçlerinden birine karşı hissetmiş olsam bile, bu da bir şeydi.

Jeremy yatakta döndü. Gözlerini açtı ve benim yatakta dizlerime sarılarak oturduğumu gördü. "Sen iyi misin?"

Bana bunu sormasını istemiyordum, çünkü Jeremy düşüncelerimi açığa çıkarmakta iyiydi. Çoğunu en azından. Bunu bilmesini istemiyordum. Kızlarımızı başta hiç sevmediğimi açık etmeden nihayet bir tanesine âşık olduğumu nasıl itiraf edebilirdim?

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Onu oyalayacak bir şeyler, böylece fazla soru soramazdı. Tecrübelerimden biliyordum, eğer Jeremy penisini ağzıma sokarsa benden gerçeği alamazdı.

Üzerine çıkıp ağzım işe koyulmaya hazır hâlde pozisyonumu alana kadar o sertleşmişti bile. Alabildiğim kadarını ağzıma aldım.

İnlemesine bayıldım. Sessiz bir âşıktı, ama bazen, onu hazırlıksız yakaladığımda o kadar da sessiz kalamıyordu. O an ise coşku içindeydi. O an merak ettim, ben gelmeden önce başka kaç kadın onu ses çıkarması için böyle tatlı tatlı ikna etmişti? Başka kaç dudak onun erkekliğinin etrafına dolanmıştı?

Bıraktım, ağzımdan kaydı. "Kaç kadın emdi seni böyle?

Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana baktı, afallamıştı. "Cidden mi?"

"Daha çok meraktan."

Başını tekrar yastığa koyarken güldü. "Bilmem. Hiç saymadım."

"O kadar çok mu?" diye sataştım. Vücudunun üzerine tırmanıp ata biner gibi üzerine çıktım. Altımda sarsılıp bacaklarımı kavradığında hoşuma gitti. "Eğer anında cevap yoksa, beşten fazla demektir."

"Kesinlikle beşten fazla," dedi.

"Ondan da fazla mı?"

"Belki. Muhtemelen. *Evet.*"

Bunun beni kıskandırmaması, ama iki bebeğin kudurtabilmesi çok tuhaftı. Belki de nedeni kızların onun hayatında

şu an yer alıyor oluşuydu, ama geçmişteki tüm orospular sadece... geçmişte kalmışlardı.

"*Yirmiden* fazla mı?"

Ellerini kaldırarak göğüslerimi avuçladı. Sıktı. Gözlerine yerleşmekte olan o ifade, birazdan becerileceğimi ele veren ipucuydu. Sertçe. "Bu iyi bir tahmin muhtemelen," diye fısıldadı, beni kendisine çekerek. Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve aramıza elini sokarak beni okşamaya başladı. "Seni kaç kişi yaladı?"

"İki. Ben senin gibi orospu değilim."

Dudaklarıma doğru güldü, ardından beni sırtüstü yuvarladı. "Ama bir orospuya âşıksın."

"*Eski* bir orospuya," diye düzelttim.

Gözlerine yerleşen o ifade konusunda yanılmıştım. O gece beni becermedi. Benimle sevişti. Vücudumun her santimini öptü. Beni baştan çıkarırken ve bana işkence ederken, öylece hareketsiz yatmaktan başka bir şeye izin vermedi, oysa ben sadece onun penisini emmek istiyordum. Hareket etmeyi, idareyi ele almayı her deneyişimde beni durdurdu.

Ona zevk vermekten neden bu kadar keyif aldığımı bilmiyordum, kendi zevk alışımdan daha çok hoşuma gidiyordu. Bu durum muhtemelen aşk dillerinde ya da benzer bir saçmalıkta tanımlanıyordu. Benim aşk dilim, hizmet edici davranışlardı. Jeremy'nin aşk dili penisinin emilmesiydi. Kusursuz bir eşleşmeydik.

Boşalmasına dakikalar kala kızlardan biri ağlamaya başladı. Jeremy homurdandı, ben de gözlerimi devirdim ve ikimiz de monitöre uzandık. O, kızlara bakmak için. Bense kapatmak için.

İçimde yumuşadığını hissedebiliyordum, bu yüzden monitörün arkasındaki fişi çıkardım. Koridorun aşağısından

gelen ağlama seslerini hâlâ duyabiliyorduk, kaldığımız yerden devam etseydi sesi bastırabileceğimden emindim.

"Gidip bakayım," dedi, üzerimden yuvarlanmaya çalışarak. Onu tekrar yatağa çekip üzerine tırmandım.

"Sen işini bitirdikten sonra ben giderim. Bırak birkaç dakika ağlasın. Onlara iyi gelir."

Bu durumdan rahatsız olmuş gibiydi, ama ağzım erkekliğine değer değmez kabullendi.

Yutma konusunda ilk girişimimden daha iyi bir iş çıkardım. Gelmeye hazır olduğunu hissettiğimde, öğürme taklidi yaptım. Neden bilmem ama bu, penisinin beni boğduğunu düşündürerek onu her zaman harekete geçiriyordu. *Erkekler.* İnledi ve onu başka bir öğürtü sesiyle boğazımın daha derinlerine çektim ve işlem tamamdı. Yutkundum, ağzımı sildim ve ardından ayağa kalktım. "Uyumana devam et. Bunu ben halledebilirim."

Gerçekten de bu defa ben halletmek *istiyordum.* Bu zamana kadar onların karnını doyurmak konusunda öfkeden başka bir şey hissetmemiştim. Ama Chastin'in karnını doyurmak istiyordum. Onu kucağıma almak, ona sarılmak, onu sevmek. Yatak odalarına yaklaşırken heyecanlandım.

Ama ağlayanın Harper olduğunu görür görmez bu heyecan asabiyete dönüştü.

Nasıl bir hayal kırıklığı.

Beşikleri kafa kafayaydı ve Harper'ın çığlıklarına rağmen Chastin'in uyumaya devam etmesi şaşırtıcıydı. Harper'ın yanından geçip Chastin'e baktım.

O an onun için hissettiklerimin yoğunluğu can yakıcıydı. Harper'ın susmasını da aynı şekilde can yakacak bir yoğunlukla istiyordum.

Chastin'i beşiğinden alıp sallanan sandalyeye götürdüm. Onunla beraber oturduğumda kollarımda uyandı. Rüyamı

ve Harper'ın ona zarar vermeye çalıştığını gördüğümde nasıl dehşete düştüğümü hatırladım. Onu bir gün kaybetme düşüncesi ile ağlayabilirdim sanırım. Bir gün bunun gerçekleşmesinin mümkün olduğu düşüncesiyle.

Belki de hissettiğim şey, anne sezgisiydi. Belki de içten içe Chastin'in başına kötü bir şey geleceğini biliyordum ve bu yüzden ona karşı muazzam ve ani bir sevgi geliştirmiştim. Peki ya bu, onunla Harper kadar zamanım olmayacağı için, bu küçük kızı elimden geldiğince sevmem gerektiğine dair evrenden bir işaret idiyse?

Belki de bu yüzden Harper'a karşı hâlâ bir şey hissetmiyordum. Belki de Chastin ömrü kısa olandı. O ölecekti ve geride sadece Harper kalacaktı.

Harper'a olan sevgimi gömmüş olmam gerektiğini içten içe biliyordum. Chastin'le olan zamanım bittikten sonrası için saklıyordum.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, Harper'ın çığlıkları başımı ağrıtıyordu. *Kapa o lanet çeneni! Zırlıyorsun, zırlıyorsun, zırlıyorsun! Bebeğimle bağ kurmaya çalışıyorum burada!*

Birkaç dakika daha yok saymaya çalıştım, ama bunun Jeremy'yi endişelendirmesinden çekindim. Nihayetinde Chastin'i yatağına koydum, hâlâ uyuyor olmasına şaşırmıştım. *Gerçekten uslu bir bebek.* Harper'ın beşiğine yaklaştım ve ona bakarken öfkeyle doldum. O rüyayı görmem onun suçuymuş gibi hissediyordum.

Belki de rüyamı yanlış yorumlamıştım. Belki de bir önsezi değildi. Belki de bir *uyarıydı.* Eğer çok geç olmadan Harper konusunda bir şey yapmazsam Chastin ölecekti.

Gerçekleşeceğini bildiğim bu şeyi düzeltmek için ezici bir dürtü hissettim aniden. Ömrüm boyunca bana bu kadar canlı gelen bir rüya görmemiştim. Eğer o an bir şeyler yapmazsam bir gün gerçek olacakmış gibi hissettim. İlk

defa, Chastin'i kaybetme düşüncesine dayanamamıştım. Neredeyse Jeremy'yi kaybetme düşüncesi kadar canımı acıtmıştı.

Bir bebeğin hayatı şöyle dursun, bir hayata son verme konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Denediğim tek sefer de bir çizikten başka bir şey elde edememiştim. Ani bebek ölümü sendromunu duymuştum. Jeremy bana bu konuda bir şeyler okutmuştu. Nadir görülen bir şey değildi, ama boğulmayla bu sendrom arasındaki farkı anlayıp anlayamayacaklarını bilmiyordum.

İnsanların gece uyurken kendi kusmuklarında boğulduklarını duymuştum gerçi. Bunun kasti bir eylem olduğunu anlamak muhtemelen daha zor olurdu.

Parmağımı Harper'ın dudaklarına götürdüm. Hemen başı öne geriye hareket etmeye başladı, biberon sanmıştı. Yapışıp parmağımın tepesini emmeye başladı, ama tatmin olmadı. Parmağımı bırakıp tekrar çığlık atmaya başladı. Tekmeler savuruyordu. Parmağımı ağzında daha ileriye soktum.

Hâlâ ağlıyordu, ben de parmağımı ilerletmeye devam ettim. *Belki de bir parmak yeterli değildi.*

Ağzından boğazına doğru iki parmak soktum, eklemlerim dişetlerine dayandı ve artık ağlamıyordu. Bir süre onu izledim, kısa süre içinde küçük bedeninin şiddetle her sarsılışında kolları katılaşmaya başladı. Bacakları kilitlendi.

Eğer önce ben ona yapmazsam, kız kardeşine yapacağı şey bu. Ben Chastin'in hayatını kurtarıyorum.

"O iyi mi?" diye sordu Jeremy.

Siktir. Siktir, siktir, siktir.

Parmaklarımı Harper'ın boğazından çektim ve Jeremy onun hava almak için debelendiğini görmesin diye onu kaldırıp yüzünü göğsüme bastırdım. "Bilmiyorum," dedim, Jeremy'ye dönerek. Odanın karşısından bana doğru

geliyordu. Sesim çılgına dönmüşüm gibi çıkıyordu. "Onu memnun edemiyorum. Her şeyi denedim." Ne kadar endişelendiğimi Jeremy'ye göstermek için Harper'ın başının arkasını okşuyordum.

Tam o an üzerime kustu. Kusar kusmaz da çığlık attı. *Feryat etti.* Sesi boğuktu ve çığlıkların arasında nefes nefese kalıyordu. Daha önce ikimizin de duymadığı türden bir ağlamaydı bu. Jeremy, Harper'ı yatıştırabilmek için onu benden aceleyle aldı.

Kızının üzerime kusmuş olmasını umursamadı bile. Başını kaldırıp bana bakmadı. Fazlasıyla endişeliydi, bebeği incelerken kaşları çatılmış, alnında kırışıklıklar oluşmuştu. Ama taşıdığı bunca endişenin hiçbiri benim için değildi. Hepsi sadece Harper'a yönelmişti.

Nefesimi tutarak banyoya yürüdüm, koku yüzünden nefes almaktan korkuyordum. Anne olmak konusunda en nefret ettiğim şey buydu. Tüm bu *lanet* kusmuklar.

Ben banyodayken Jeremy de Harper'ın biberonunu hazırladı. Duştan çıktığımda Harper çoktan uyumuştu. Jeremy yatağımızdaydı, monitörün fişini takıyordu.

Yatağa girerken donakaldım. Video monitöre baktım, Harper'la Chastin'in beşiklerini tam doğru açıdan görüyordu.

Lanet olası monitörü nasıl unutmuştum?

Eğer Harper'a yaptığım şeyi görürse, Jeremy benimle işini bitirirdi.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmiştim?

O gece, Chastin'i kız kardeşinden korumaya çalışırken beni yakalasaydı Jeremy'nin ne yapacağını düşünmekten doğru düzgün uyuyamadım.

15

Aman Tanrım. Karnımı tutarak sandalyemde iki büklüm oldum. "Lütfen... lütfen..." dedim yüksek sesle. Ama kime veya neden söylediğimi bilmiyordum.

Bu evden çıkmam gerekiyordu. Nefes alamadığımı hissettim. Dışarı çıkıp oturmalı ve az önce okuduğum her şeyi kafamdan atmaya çalışmalıydım.

Onun taslağını her okuyuşumda kasılıp kaldığım için mideme kramp giriyordu. Beşinci bölümü okumadan önce birkaç bölüme göz gezdirmiştim, ama hiçbiri bebeğini nasıl boğmaya çalıştığını ayrıntılarıyla anlattığı bu bölüm kadar dehşet verici değildi.

Sonraki bölümlerde, Verity daha çok Jeremy ve Chastin'e odaklanıyor ve Harper'dan nadiren bahsediyordu, bu da her paragrafta daha da rahatsız edici bir hâl alıyordu. Chastin'in bir yaşına bastığı günden bahsediyor, iki yaşındayken Chastin'in geceyi ilk defa Jeremy'nin annesinin evinde geçirişini anlatıyordu. Önceden taslağında "ikizler" olarak geçen her şey, sadece "Chastin'e" indirgenmişti. Bilmesem, çok daha öncesinde Harper'ın başına bir şey geldiğini düşünürdüm.

Tekrar ikisi hakkında yazdığında kızlar üç yaşına basmıştı. Ama bölüme başlar başlamaz çalışma odasının kapısı gürültüyle çalındı.

Masanın çekmecesini açıp taslağı aceleyle sokuşturdum. "Girin."

Jeremy kapıyı açtığında bir elim bilgisayarın faresinde, diğer elim de rahat bir tavırla kucağımdaydı.

"Tako yaptım."

Ona gülümsedim. "Yemek vakti geldi mi?"

Güldü. "Saat onu geçti. Üç saat önce yemek vaktiydi."

Bilgisayarın saatine baktım. *Zaman algımı nasıl yitirdim? Sanırım psikopat bir kadının çocuklarım istismar edişini okurken böyle oluyor.* "Saat sekiz sanıyordum."

"On iki saattir buradasın," dedi. "Bir ara ver. Bu gece bir meteor yağmuru var, yemek yemen lazım ve sana margarita yaptım."

Margarita ve tako. *Daha ne olsun.*

Yemeği arka verandada yedim, sallanan sandalyelere oturup meteor yağmurunu izledik. Başta pek bir şey yoktu, ama sonra dakikada en az bir tane gördük.

Bir ara verandadan bahçeye indim. Çimlere uzanıp gökyüzüne bakmaya başladım. Jeremy de sonunda pes edip yanıma yerleşti.

"Gökyüzünün neye benzediğini unutmuşum," dedim alçak sesle. "O kadar uzun süredir Manhattan'dayım ki."

"New York'tan ayrılmamın sebebi bu," dedi Jeremy. Sağda bir meteorun kuyruğunu işaret etti. Kaybolana kadar izledik.

"Verity'yle bu evi ne zaman aldınız?"

"Kızlar üç yaşındayken. Verity'nin ilk iki kitabı çıkmıştı ve iyi iş çıkarıyorlardı, biz de risk aldık."

"Neden Vermont? İkinizden birinin ailesi mi burada?"

"Hayır. Ben ergenken babam öldü. Annem de bundan üç yıl önce öldü. Ama ben New York eyaletinde bir alpaka çiftliğinde büyüdüm, inanacak olursan."

Gülerek ona döndüm. "Cidden mi? Alpaka?"

Başım salladı.

"Peki, insan alpaka yetiştirerek tam olarak nasıl para kazanır?"

Jeremy bu soruya güldü. "Kazanmazlar aslında. Bu yüzden işletme okudum ve emlak işine girdim. Borç harç idare edilen bir çiftliği devralmak hiç ilgimi çekmiyordu."

"Yakın zamanda işe başlamayı düşünüyor musun?"

Sorum Jeremy'nin duraksamasına neden oldu. "Çok isterim. Crew için büyük bir değişiklik olmasın diye doğru zamanı bekliyorum, ama şu an hiç doğru zamanmış gibi gelmiyor."

Arkadaş olsak onu teselli etmek için bir şeyler yapardım. Belki elini tutardım. Ama onunla arkadaştan daha fazlasını olmak isteyen çok fazla şey vardı içimde, bu da arkadaş olamayacağımız anlamına geliyordu. Eğer iki insan arasında çekim varsa, o iki insan sadece iki şeyden biri olabilirdi. Ya sevgili olurdu ya da olmazdı. Bunun arası yoktu.

Ve evli olduğu için... Elimi göğsümde tuttum ve ona hiç dokunmadım.

"Peki ya Verity'nin ailesi?" diye sordum, sohbeti devam ettirmeye çalışıyordum, böylece Jeremy varlığının nefesimi nasıl hızlandırdığını duymazdı.

Ellerini göğsünden kaldırıp bilmediğini gösteren bir hareket yaptı. "Onları pek tanımıyorum. Verity'yi hayatlarından çıkarmadan önce de pek yakın değillerdi."

"Onu hayatlarından mı çıkardılar? Neden?"

"Onları anlatmak zor," dedi. "Bir garipler. Victor ve Marjorie iliklerine kadar dindarlar. Verity'nin korku ve gerilim romanları yazdığını öğrendiklerinde sanki dinini inkâr edip satanist bir gruba katılmış gibi davrandılar. Eğer bırakmazsa onunla bir daha asla konuşmayacaklarını söylediler."

İnanılmaz bir şeydi. Çok... *zalimceydi.* Bir an, annelik içgüdüsünden yoksun olması genetik mi acaba diye düşünerek Verity'yle empati kurdum. Ama Harper'a beşiğinde yaptığı şeyi hatırlayınca o empati uçuverdi.

"Araları ne zamandır bozuk?"

"Bir düşünelim," dedi Jeremy. "İlk kitabını yazmasının üzerinden on yıl geçti. Yani... on yıldan fazla oldu."

"Hâlâ onunla konuşmuyorlar mı? Neler olduğunu biliyorlar mı bari?"

Jeremy başını salladı. "Chastin öldükten sonra onları aradım. Bir sesli mesaj bıraktım. Geri aramadılar. Sonra, Verity araba kazası geçirdiğinde babası telefona cevap verdi. Kızların ve Verity'nin başlarına gelenleri anlattığımda sessiz kaldı. Sonra da, 'Tanrı kötülüğü cezalandırır, Jeremy,' dedi. Yüzüne kapattım. O zamandan beri de onlardan haber almadım."

Elimi kalbime götürüp inanamayarak gökyüzüne baktım. "Vay be."

"Aynen öyle," diye fısıldadı.

Bir süre sessiz kaldık. İki meteor gördük, biri güneye, biri doğuya doğru kaydı. Jeremy her iki seferde de onları gösterdi, ama tek kelime etmedi. Hem sohbette hem de meteorlarda bir kesinti olunca, Jeremy yanımda dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı.

"Sence Crew'u tekrar terapiye göndermeli miyim?"

Başımı eğip ona baktım. O bu şekilde dururken aramızda olsa olsa otuz santim vardı. En fazla kırk beş. O kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Evet."

Dürüstlüğümü takdir etmiş gibiydi. "Peki," dedi, ama çimlere geri yatmadı. Bana bakmaya devam etti, başka bir şey sormak istiyor gibiydi. "Sen terapiye gittin mi?"

"Evet. Başıma gelen en iyi şeydi." Gökyüzüne bakmaya başladım, bir sonraki cümlemden sonra yüzünde oluşacak ifadeyi görmek istemiyordum. "Korkuluklardaki görüntümü izledikten sonra, içten içe bunun ölmek istediğim anlamına gelmesinden korktum. Haftalarca uykuma direnmeye çalıştım. Kendimi bilerek yaralayacağımı düşünüyordum. Ama terapistim uyurgezerliğin niyetle bir alakası olmadığını anlamama yardımcı oldu. Yıllarca bunu duyduktan sonra, sonunda inandım."

"Annen de seninle terapiye geldi mi?"

Güldüm. "Hayır. Terapim hakkında benimle konuşmak istemedi bile. O gece ben bileğimi kırdığımda bir şey oldu ve onu değiştirdi. Ya da ilişkimizi değiştirdi. Bunun ardından her zaman kopuk hissettik. Annem aslında bana fazlasıyla onu hatırlatıyor–" *Verity'yi* diye devam edeceğimi fark edince konuşmayı kestim.

"Sana kimi hatırlatıyor?"

"Verity'nin serisindeki ana karakteri."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu.

Güldüm. "Gerçekten hiçbirini okumadın mı?"

Çimlere yeniden uzanarak benimle göz temasını bozdu. "Sadece ilkini."

"Neden bıraktın?"

"Çünkü... hepsinin onun hayal gücünden çıktığını idrak etmek benim için zor oldu."

Ona endişelenmekte haklı olduğunu söylemek isterdim, çünkü karısının düşünceleri karakterinin düşüncelerine benzer şekilde tüyler ürperticiydi. Ama bu noktada karısına dair böyle bir izlenim edinmesini istemiyordum. Bunca şey yaşadıktan sonra, en azından evliliğine dair olumlu anılarını saklamaya hakkı olmalıydı.

"Eskiden taslaklarını okumadığım için bana çok kızardı. Benim onayıma ihtiyaç duyuyordu, üstelik her yerden onay

almasına rağmen. Okuyucularından, editöründen, eleştirmenlerden. Her nedense sadece benim onayımı istiyordu sanki."

Çünkü sana takıntılıydı.

"Sen onayını nereden alıyorsun?" diye sordu.

Başımı tekrar ona çevirdim. "Almıyorum aslında. Kitaplarım popüler değil. Olumlu bir yorum veya bir hayrandan e-posta aldığımda, hiç de benden bahsediyorlarmış gibi hissetmiyorum. Muhtemelen tam bir münzevi gibi uzak durduğum ve imza günleri yapmadığım için. Kendimi ortaya çıkarmıyorum, bu yüzden yaptığım şeyi seven okuyucular olsa bile, yaptığım şeyin birileri için önemli olduğunun yüzüme söylenmesi gibi bir tecrübem olmadı." İç çektim. "Bu iyi hissettirirdi, hayal edebiliyorum. Birinin gözlerimin içine bakıp, 'Yazdıkların benim için önemli, Lowen,' demesi."

Ben bu cümleyi kurar kurmaz gökyüzünde bir meteor kaydı. Gölde yansıyarak suyun üzerinden kayarken ikimiz de onu izledik. Jeremy'nin başının üzerinden göle baktım.

"Yeni iskeleye ne zaman başlayacaksın?" diye sordum. Bugün nihayet eskisini kırmayı bitirmişti.

"Yeni iskele yapmayacağım," dedi duygusuz bir sesle. "Eskisine bakmaktan bıktım sadece."

Bunu biraz daha açıklamasını bekledim, ama istemiyor gibiydi.

Beni izliyordu. Jeremy'yle bu gece defalarca göz göze gelsek de bu an farklı hissettirdi. Daha ağırdı. Bakışlarının dudaklarıma kaydığını fark ettim. Beni öpmesini istiyordum. Denerse onu durdurmazdım. Suçluluk duyacağımdan bile şüpheliydim.

Derin bir iç çekip başını tekrar çimlere koydu ve gözlerini yine gökyüzüne dikti.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Geç olduğunu düşünüyorum. Ve muhtemelen şimdiye kadar seni odana kilitlemiş olmam gerektiğini."

Sözcük seçimlerine güldüm. Ya da belki iki tane margarita içtiğim için gülmüştüm. Nedeni ne olursa olsun, benim gülüşüm *onu* güldürdü. Ve az kalsın sonunda onun pişman olacağı bir şeye dönüşecek olan o an rahatlamayla dolu bir an oldu.

O uyuduktan sonra odamda çalışabileyim diye çalışma odasına gidip dizüstü bilgisayarı aldım. O mutfağın ışıklarını kapatırken, masanın çekmecesini açıp taslağın bir kısmını yanıma aldım. Sayfaları göğsümle bilgisayarın arasına sıkıştırdım.

Yatak odamın kapısının dışında daha önce görmediğim yeni bir kilit vardı. İncelemek veya içeriden de bir şekilde açılıp açılmayacağını anlamak istemedim, çünkü bilinçaltımın bunu hatırlayacağını biliyordum, hâliyle bunu da bir şekilde aşıp geçerdim.

Odama girip eşyaları yatağımın üzerine koyarken Jeremy arkamdaydı.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" diye sordu eşikten.

"Evet." Kapıya doğru yürüdüm, kapattıktan sonra içeriden de kilitleyecektim.

"Pekâlâ, o zaman. İyi geceler."

"Pekâlâ," diye tekrarladım gülümseyerek. "İyi geceler."

Kapıyı kapatmaya yeltendim, ama elini kaldırarak tamamen kapatmamı engelledi. Tekrar açtım, kapatacakken geçen o ufacık saniyede yüz ifadesi değişmişti.

"Low," dedi, sesi alçaktı. Başını eşiğe doğru uzatarak bana baktı. "Sana yalan söyledim."

Çok endişeli görünmemeye çalıştım, ama endişelenmiştim. Sözleri üzerime çöktü ve o geceki konuşmamızı ve ondan öncekileri düşündüm. "Hangi konuda yalan söyledin?"

"Verity senin kitabını hiç okumadı."

Hayal kırıklığımı karanlığa saklamak için bir adım geri çekilmek istedim. Ama sol elimle kapı kolunu sıkarak olduğum yerde kaldım. "Eğer doğru değilse, bunu neden söyledin?"

Kısa bir an için gözlerini kapatarak derin nefes aldı. Gözlerini açtığında doğrularak nefesini geri verdi. Kollarını kaldırarak kapı pervazının tepesini kavradı. "Kitabını okuyan benim. Ve iyiydi. *Harikulade.* Editörüne senin adını önermemin nedeni de bu." Başını hafifçe yana eğerek doğruca gözlerimin içine baktı. "Yazıların benim için önemli, Lowen."

Kollarını indirip kapı kolunu tuttu ve kapıyı kapattı. Kapıyı kilitlediğini duydum, ardından ayak sesleri üst kata doğru kayboldu.

Kapıya doğru çökerek alnımı ahşaba yasladım.

Ve gülümsedim, çünkü kariyerim boyunca ilk defa, temsilcim dışında biri bana onay vermişti.

Yanımda getirdiğim bölümle beraber yatağa kıvrıldım. Az önce Jeremy bana çok iyi hissettirmişti, uyumadan önce karısı tarafından biraz rahatsız edilmeyi bile umursamadım.

Dokuzuncu Bölüm

Tavuk ve mantı.

Yeni evimizde geçirdiğimiz iki haftadan sonra yaptığım beşinci yemekti.

Jeremy'nin yemek odasının duvarına fırlattığı tek yemekti.

Birkaç gündür bana kızgın olduğunu biliyordum. Sadece nedenini bilmiyordum. Neredeyse her gün seks yapıyorduk, ama seks bile farklı geliyordu. Sanki kopukmuş gibi. Sanki beni arzuladığı için değil de rutinimiz olduğu için beni beceriyormuş gibi.

Zaten başta o lanet mantıyı pişirmeye bu yüzden karar vermiştim. En sevdiği yemeklerden birini yaparak hoşluk yapacaktım. Yeni işine alışmakta zorlanıyordu. Daha da kötüsü, ona danışmadan kızları kreşe yazdırdığım için bana kızgındı.

Ama New York'tayken kitaplarım satmaya başlar başlamaz bir dadı tutmuştuk. Her sabah Jeremy işe gittikten sonra o geliyordu, böylece ben de her gün çalışma odama çekilip yazabiliyordum. Jeremy eve geldiğinde o gidiyordu, ben de çalışma odamdan çıkıyordum ve beraber akşam yemeği hazırlıyorduk.

Harika bir ayarlamaydı, kabul ediyorum. Jeremy yokken kızlarla ilgilenmeme gerek kalmıyordu, çünkü dadımız vardı. Ama burada, şehrin dışında, hiçliğin ortasında dadıların gelmesi zordu. İlk iki gün onlarla ben ilgilenmeye çalıştım, ama bu aşırı yorucuydu ve hiç yazamıyordum. Bu

yüzden geçen hafta bir sabah, o kadar usandım ki, onları arabaya bindirip şehre götürdüm ve denk geldiğim ilk kreşe kaydettirdim.

Jeremy'nin bundan hoşlanmadığını biliyordum, ama ikimiz de çalışmaya devam etmek istiyorsak bir şeyler yapmamız gerektiğinin farkındaydı. Ben ondan daha başarılıydım, yani eğer gün içinde biri evde kalıp onlara bakacaksa o kesinlikle ben olmayacaktım.

Ama onu rahatsız eden şey kızların kreşte olması değildi. Diğer çocuklarla etkileşime geçmeleri onu memnun ediyor gibiydi, çünkü bu konuda susmak bilmiyordu. Ama birkaç ay önce Chastin'in ciddi bir fıstık alerjisi olduğunu öğrenmiştik, bu yüzden Jeremy temkinliydi. Ona bizden başka kimsenin bakmasını istemiyordu. Kreşin dikkatsiz davranacağını düşünüyordu, hem de Chastin'in benim gerçekten *hoşlandığım* çocuk olmasına rağmen. Salak değildim. Alerjisi hakkında her şeyi öğrenmelerini sağlamıştım.

Bana kızgın olma nedeni her neyse, bir kâse mantı ve iyi bir düzüşmenin unutmasına yardımcı olacağından şüphem yoktu.

O gece yemeği bilerek geç hazırlamaya başladım, böylece biz yediğimizde kızlar uyumuş olacaktı. Henüz üç yaşındalardı, yani neyse ki saat yedi gibi yatmış oluyorlardı. Masayı hazırlayıp Jeremy'yi çağırdığımda saat neredeyse sekiz olmuştu.

Mümkün olduğunca romantik bir ortam hazırlamıştım, ama tavuk ve mantıyı seksi göstermek zordu. Masada mum yakmış ve kablosuz hoparlörden müzik ayarlamıştım. Giyiniktim ama kıyafetlerimin altında dantelliler vardı. Sık yaptığım bir şey değildi.

Yemeğimizi yerken onunla havadan sudan konuşmaya çalıştım.

"Sanırım Chastin tuvalet eğitimini tamamladı," dedim. "Kreşte ona bunu öğretiyorlardı."

"Ne güzel," dedi Jeremy, bir eliyle telefonuyla uğraşıyor, diğeriyle yemek yiyordu.

Telefonundaki her neyse, geri plana düşer belki diye umarak bir an bekledim. Baktım olmuyor, sandalyeme yerleşip tekrar dikkatini çekmeye çalıştım. En sevdiği sohbet konusunun kızlar olduğunu biliyordum.

"Bugün onları aldığımda, öğretmen onun bu hafta yedi renk öğrendiğini söyledi."

"Kimin?" dedi, nihayet benimle göz teması kurarak.

"Chastin'in."

Telefonunu masaya koyarak bana baktı ve bir lokma daha aldı.

Bu herifin derdi neydi?

Bastırmaya çalıştığı öfkesini görebiliyordum ve bu da beni geriyordu. Jeremy asla kızmazdı, kızsa da neye kızdığını neredeyse her seferinde bilirdim. Ama bu farklıydı. Durduk yere olmuştu.

Daha fazla dayanamadım. Geriye yaslanıp peçetemi masaya koydum. "Bana neden kızgınsın?"

"Kızgın değilim." Çok hızlı söylemişti.

Güldüm. "Çok zavallısın."

Başını hafifçe eğerek gözlerini kıstı. "*Anlayamadım?*"

Öne eğildim. "*Söyle* gitsin, Jeremy. Bu sessiz tepki saçmalığı yetti artık. Adam ol ve bana derdinin ne olduğunu söyle."

Yumruklarını sıkıp sıkıp açtı. Ardından ayağa kalktı ve kâsesini alıp masanın diğer ucundan yemek odasının duvarına fırlattı. Onun kendini kaybettiğini hiç görmemiştim. O, mutfaktan fırtına gibi çıkarken gözlerimi kocaman açmış hâlde kaskatı kesildim.

Yatak odasının kapısını çarptığını duydum. Dağınıklığa baktım ve barıştıktan sonra bunu temizlemek zorunda olduğumu biliyordum, böylece onu ne kadar takdir ettiğimi anlardı. *Kendisi büyük, lanet bir hıyar gibi davransa da.*

Sandalyemi masanın altına ittim ve odaya yürüdüm. İleri geri volta atıyordu. Kapıyı arkamdan kapattığımda, başını kaldırıp durdu. O an sözlerini –bana söyleyeceği her şeyi– sıraya dizmeye çabalıyordu. Onun için yaptığım yemeği fırlatıp attığı için ona kızgın olduğum kadar, öfkeli olduğu için üzgündüm de.

"Sürekli bunu yapıyorsun, Verity," dedi. "*Sürekli* ondan bahsediyorsun. Hiç Harper'dan bahsetmiyorsun. Harper'ın okulda ne öğrendiğini, Harper'ın tuvalet eğitiminin ne durumda olduğunu veya Harper'ın söylediği tatlı şeyleri hiç anlatmıyorsun bana. Sürekli Chastin, her an, her gün."

Siktir. Ne kadar saklamaya çalışsam da anlıyor. "Bu doğru değil," dedim.

"*Doğru.* Ağzımı açmak istemedim, ama büyüyorlar. Harper senin ikisine farklı davrandığını fark edecek. Bu ona haksızlık."

Bu çıkmazdan nasıl kurtulacağımdan emin değildim. Savunmaya geçebilir, onu hoşlanmadığım bir şeyle suçlayabilirdim. Ama haklı olduğunu biliyordum, bu yüzden ona yanıldığını düşündürecek bir yol bulmalıydım. Neyse ki bana sırtını dönerek düşünmem için zaman verdi. Tanrı'dan tavsiye ister gibi başımı yukarı kaldırdım. *Salak kız. Tanrı bu işin içinden çıkmana yardım etmez.*

Temkinle ileri doğru bir adım attım. "Bebeğim. Chastin'i daha çok sevdiğimden değil. Sadece o... Harper'dan daha zeki. Bu yüzden bir şeyleri daha önce başarıyor."

Hızla döndü, ağzımı açmadan öncekinden daha öfkelenmiş gibiydi. "Chastin Harper'dan daha zeki değil. Farklılar. Ama Harper çok zeki."

"Bunu biliyorum," dedim, ona doğru bir adım daha atarak. Sesimi alçak tutuyordum. Tatlı. Alınmamış. "Bunu kastetmedim. Demek istediğim... Chastin'in yaptığı şeylere tepki vermek benim için daha kolay, çünkü Chastin bundan hoşlanıyor. Tıpkı benim gibi hareketli. Harper öyle değil. Ona sessiz onay veriyorum. Bir gösteriye çevirmiyorum. O insanı bu şekilde seviyor."

Bakışları sabitti, ama bunu yediğinden neredeyse emindim, bu yüzden devam ettim.

"O ruh hâllerinden birinde olunca Harper'ı zorlamıyorum ve evet, daha çok Chastin'den bahsediyorum. Ama sadece onların farklı ihtiyaçları olan iki farklı çocuk olduklarını bildiğimden. Her biri için iki farklı anne olmam gerek."

Saçmalıkları sıralamakta üstüme yoktu. Bu yüzden yazar oldum zaten.

Jeremy'nin öfkesi ağır ağır eriyordu. Elini saçlarından geçirerek dediklerimi sindirirken çenesi eskisi kadar gergin değildi. "Harper için endişeliyim," dedi. "Gereğinden fazla, sanırım. Onlara farklı davranmanın bundan sonrasında en doğru şey olduğunu sanmıyorum. Harper farkı anlayabilir."

Bir ay önce, kreş çalışanlarından biri bana Harper hakkındaki endişelerinden bahsetmişti. O âna kadar –Jeremy onun için endişelendiğini bana söyleyene kadar– kadının bana dediklerini unutmuştum. Kadın bana, Harper'a Asperger sendromu için test yapılması gerektiğini söylemişti. Jeremy'yle kavga ettiğimiz şu âna kadar aklımdan çıkmıştı. Ve Tanrı'ya şükür hatırlamıştım, çünkü kendimi savunmak için kusursuz bir yoldu.

"Seni endişelendirmek istemediğimden bundan bahsetmeyecektim," dedim. "Ama kreşteki öğretmenlerden biri bugün bana Harper'ı Asperger sendromu için teste sokmamızın iyi olacağını düşündüğünü söyledi."

Jeremy'nin endişesi o an on katına çıktı. O endişeyi mümkün olduğunca çabuk bastırmayı denedim.

"Bugün bir uzmanı aradım bile." *En azından yarın arayacağım.* "Bir yer açılınca bize dönecekler."

Jeremy telefonunu çıkardı, potansiyel hastalık yüzünden dikkati dağılmıştı. "Harper'da bir tür otizm olduğunu mu düşünüyorlar?"

Telefonunu ondan aldım.

"Yapma. Randevu alana kadar kendini iyice endişelendireceksin. Önce uzmanla konuşalım, çünkü kızımız için aradığımız cevaplar internette değil."

Başıyla beni onayladı ve ardından beni kendine çekerek sarıldı. "Özür dilerim," diye fısıldadı şakağıma doğru. "Boktan bir haftaydı. Bugün işte büyük bir müşteri kaybettim."

"Çalışman gerekmiyor, Jeremy. Eğer böylesinin daha kolay olacağını düşünüyorsan evde kalıp kızlarla daha çok zaman geçirmene yetecek kadar para kazanıyorum ben."

"Çalışmazsam deliririm."

"Belki, ama üç çocuğu kreşe göndermek gerçekten pahalı olacak."

"Karşılayabiliriz..." Duraksayarak geri çekildi. "Sen az önce... üç mü dedin?"

Başımı salladım. Yalan söylüyordum elbette, ama gecenin havası değişsin istiyordum. Mutlu olmasını istiyordum. Ve ona yine hamile olduğumu söylediğimde mutlu oldu.

"Emin misin? Daha fazla çocuk istemediğini sanıyordum."

"Birkaç hafta önce hapları düzensiz kullanmışım. Henüz çok yeni. Gerçekten yeni. Bu sabah öğrendim." Gülümsedim. Ardından gülümsemem büyüdü.

"Buna memnun musun?"

"Tabii ki memnunum. Sen?"

Hafifçe güldü, ardından beni öptü ve *her şey yeniden normale döndü. Tanrı'ya şükür.*

Gömleğini avuçladım ve ettiğimiz kavgayı tamamen unutmasını umarak her şeyimle öpücüğüne karşılık verdim. Öpüşmekten fazlasını istediğimi öpüşümden anladı. Gömleğimi çıkardı, ardından kendininkini de çıkardı. Yatağa doğru geri geri giderken beni öpüyordu. Pantolonumu çıkardığında onun için giydiğim iç çamaşırlarını gördü.

"Üzerinde bunlar mı vardı?" diye sordu. Başını boynuma yasladı. "Ve en sevdiğim yemeği yaptın," dedi hayal kırıklığıyla. Sesinin neden hüsran dolu olduğunu anlamadım, sonra saçımı yüzümden çekip, "Özür dilerim, Verity," dedi. "Bu geceyi özel bir hâle getirmeye çalışıyordun ve ben mahvettim."

Anlamadığı şey şuydu ki, sonunda *beni* sevdiği sürece hiçbir geceyi benim için mahvetmesi mümkün değildi. *Bana* odaklandığı sürece.

Başımı iki yana salladım. "Mahvetmedin."

"Ettim. Yemeğimi fırlattım, sana bağırdım." Ağzını benimkine yaklaştırdı. "Telafi edeceğim."

Etti de. Beni ağır ağır becerdi, tüm bu süreçte beni öptü, göğüs uçlarımı emerken her birine özen gösterdi. Emzirmiş olsaydım göğüslerimden bu kadar keyif alabilir miydi acaba?

Bundan şüpheliydim. İkizlerden sonra bile vücudum neredeyse kusursuzdu. Karnımdaki yara izi dışında, en önemli kısımlarım hâlâ iyi durumdaydı. Hâlâ gayet diriydiler. Ve Jeremy'nin bacaklarımın arasındaki tapınağı hâlâ hoş ve dardı.

Beni sınıra yaklaştırdığında içimden çıktı. "Tadına bakmak istiyorum," diyerek dili beni aralayana dek vücudumda aşağı kaydı.

Tabii ki beni tatmak istersin, diye düşündüm. *Aşağıdakileri senin için diri tuttum. Rica ederim.*

Ben gelene kadar bacaklarımın arasından çıkmadı. İki defa. Vücudumdan yukarı çıkarken karnımda duraksayıp orayı öptü. Ardından tekrar içimdeydi, dudaklarımız birleşti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı öpücüklerin arasında. "Teşekkür ederim."

Hamile olduğum için bana teşekkür ediyordu.

Benimle aşırı ilgiyle, aşırı şefkatle sevişiyordu. Sırf beni tekrar böyle sevmesini sağlamak için hamileymiş gibi yapmaya değecekti neredeyse. Aramızdaki bağı yeniden sağlamlaştırmak için.

Kızların hayatımıza kattığı güzel bir şey varsa, o da Jeremy'nin beni en çok hamileyken sevmesiydi. Şimdi ona üçüncü bir çocuk vereceğimi düşündüğünden sevgisinin tekrar katlandığını hissedebiliyordum.

Yalandan hamilelik konusunda endişelenen ufak bir parçam vardı, ama eğer bu hafta hamile kalamazsam seçeneklerim olduğunu biliyordum. Düşük yapmak da hamilelik kadar kolaylıkla yalandan yapılabilen bir şeydi.

16

Verity'nin taslağını okuyarak bir hafta daha geçmişti ve ben sıkılmıştım. Kendini tekrarladığını düşünmeye başlıyordum. Bölümler dolusu Jeremy'yle detaylı seks sahnesi vardı. Çocuklarıyla ilgili pek bir şey yoktu. Crew'un doğumundan iki paragraf bahsetmişti, ama ardından doğumdan sonra tekrar sevişebildikleri ilk geceden devam ediyordu.

Kıskanmaya başladığım bir noktaya ulaşmıştı. Jeremy'nin seks hayatını okumaktan hoşlanmıyordum. Bu sabah bir bölüme göz atmıştım ama nihayetinde kenara bırakıp işe koyuldum. Bugün ilk kitabın taslağını bitirdim ve geri bildirim yapması için Corey'ye gönderdim. Pantem'deki editöre iletece̊ini söyledi, ama Verity'nin kitaplarını hâlâ okumadığı için taslağın yeterli olup olmadığını bilemezdi. Onlardan haber alana dek ikinci taslağa başlamak istemiyordum. Değişiklik isterlerse yaptığım iş boşa giderdi.

Neredeyse iki haftadır buradaydım. Corey paramı yönlendirdiklerini ve her an hesabıma yatabileceğini söylemişti. Pantem'den geri bildirim alır almaz benim için taşınma vakti gelmiş olacaktı muhtemelen. Verity'nin çalışma odasında elimden geleni yapmıştım. Eğer para hesabıma yatana kadar gidecek yerim olsaydı, şimdiye gitmiş olurdum.

Bugün duvara toslamıştım. Geçen iki hafta boyunca aşırı çalışmaktan pestilim çıkmıştı. Verity'nin otobiyografisini

biraz daha okuyabilirdim, ama Verity'nin kocasının sikini emebileceği tüm yolları okuyacak ruh hâlinde değildim.

Televizyon izlemeyi özlemiştim. Yaklaşık iki hafta önce buraya geldiğimden beri oturma odalarına adım atmamıştım. Verity'nin çalışma odasının sınırlarından ayrıldım, kendime bir kâse mısır patlatıp oturma odasındaki kanepeye oturdum ve televizyonu açtım. Biraz tembellik etmeyi hak ediyordum, çünkü ertesi gün doğum günümdü ama Jeremy'ye bunu söylemek gibi bir planım yoktu.

Gözüm merdivenlerin tepesine kayıp duruyordu, çünkü kanepeden orayı çok iyi bir açıyla görebiliyordum ama Jeremy ortalıkta yoktu. Son birkaç gündür onu pek görmemiştim. Sanırım ikimiz de geçen gece öpüşmeye ne kadar yaklaştığımızın farkındaydık ve bunun ne kadar uygunsuz olduğunu bilerek birbirimizden uzak duruyorduk.

Televizyonda ev dekorasyonu ile ilgili bir kanal açıp kanepeye yerleştim. Bir evin yenilenmesini on beş dakika kadar izledikten sonra nihayet Jeremy'nin aşağı indiğini duydum. Beni oturma odasında görünce basamakların ortasında durdu. Sonra devam ederek yanıma geldi ve kanepede bana katıldı. Ortaya oturmuştu, uzanıp mısırımdan bir avuç alabilecek kadar yakın, ama temas tehlikesi yaşanmayacak kadar uzak.

"Araştırma mı?" dedi, ayaklarını önündeki sehpaya uzatarak.

Güldüm. "Tabii ki. Hep çalışıyorum."

Bu defa biraz daha fazla mısır alarak birazını avucunda tuttu. "Verity tıkandığında durmadan televizyon izlerdi. Bazen bunun yeni fikirler bulmaya yardımcı olduğunu söylerdi."

Verity'den bahsetmek istemiyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Bugün bir taslağı bitirdim. Eğer yarın onaylanırsa birkaç gün içinde giderim muhtemelen."

Jeremy çiğnemeyi bırakıp bana baktı. "Öyle mi?"

Benim gitme fikrim karşısında mutlu görünmemesi hoşuma gitti. "Evet. Gerekenden uzun süre burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

Gözlerime baktı. "Gerekenden uzun süre mi?" Çiğnemeye devam ederek televizyona döndü. "*Yeterince* kaldığını sanmıyorum."

Bununla ne demek istediğini bilmiyordum. Buradayken yeterince iş yapmadığımı düşündüğünden mi, yoksa benimle yeterince vakit geçirememiş olması gibi bencilce nedenlerle mi böyle söylüyordu?

Bazen, özellikle de şu an, bana doğru ne kadar çok çekildiğini hissedebiliyordum, ama başka zamanlarda aramızda olabilecek herhangi bir çekimi inkâr etmek için çok uğraşıyor gibiydi. Ve bunu anlıyordum. Gerçekten. Ama hayatının geri kalanını böyle mi geçirecekti? Evlendiği kişinin sadece dış kabuğu olan bir kadınla ilgilenmek için kendinden büyük fedakârlıklar yaparak mı?

Yemin ettiğini biliyordum, ama ne pahasına? Tüm hayatı mı? İnsanlar uzun ve mutlu bir hayat süreceklerini farz ederek evlenirler. İçlerinden birinin ömrü çabuk biter ve diğerinden de hayatının geri kalanında yeminlerine bağlı kalarak yaşaması beklenirse ne olur o zaman?

Bana adil gelmiyordu. Ben evli olsaydım ve kocam Jeremy'nin çıkmazında olsaydı, onun hayatına asla devam edemeyeceğini hissetmesini istemezdim. Ama ben bir adamı, Verity'nin Jeremy'yi yaptığı gibi takıntı hâline getireceğimden şüpheliydim.

Program bitti ve başka bir tanesi başladı. İkimiz de bir süre konuşmadık. Söyleyecek bir şeyim olmadığından değildi – söyleyecek çok şeyim vardı. Sadece haddim olup olmadığını bilmiyordum.

"Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi Jeremy. Başını kanepenin arkalığına yaslanmıştı, rahat bir tavırla bana bakıyordu. "Hiç evlendin mi?"

"Hayır," dedim. "Birkaç kez yaklaştım, ama hiçbirinde yürümedi."

"Kaç yaşındasın?"

Tabii ki bu soruyu bana bir saat kadar sonra yaşım değişecekken sormalıydı. "Söylesem de inanmazsın."

Jeremy güldü. "Neden inanmayayım?"

"Çünkü otuz iki olacağım. *Yarın.*"

"Yalancı."

"Yalan söylemiyorum. Sana ehliyetimi gösterebilirim."

"İyi, çünkü sana inanmıyorum."

Gözlerimi devirdim ve ana yatak odasına gidip çantamı aldım. Ehliyetimi getirip ona gösterdim.

Ehliyete bakarak başını iki yana salladı. "Ne boktan bir doğum günü," dedi. "Neredeyse hiç tanımadığın insanlarla bir aradasın. Tüm gün çalışacaksın."

Omuz silktim. "Burada olmasaydım dairemde tek başıma olurdum."

Ehliyetime biraz daha baktı. Başparmağını fotoğrafımın üzerinde gezdirince tüylerim ürperdi. Bana dokunmamıştı bile –lanet *ehliyetime* dokunuyordu– ve bu beni tahrik etti.

Çok zavallıydım.

Ehliyeti bana verip ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana pasta yapmaya," dedi, oturma odasından çıkarken.

Gülümseyerek ben de peşinden mutfağa gittim. Jeremy Crawford'ın pasta yapışı kaçırmak istemediğim bir şeydi.

Mutfağın ortasındaki ada tezgâhta oturmuş, onun pastaya krema sürüşünü izliyordum. Burada kaldığım süre

boyunca, bu gerçekten eğlendiğim ikinci seferdi. Şu son bir saatte Verity'den, trajedilerimizden veya sözleşmeden bahsetmemiştik. Pastanın keki pişerken ben bar kısmına oturdum, ayaklarım kenardan sallanıyordu. Jeremy de karşımdaki tezgâha yaslandı ve filmlerden, müzikten, hoşlandığımız ve hoşlanmadığımız şeylerden konuştuk.

Birbirimizi, bizi bir araya getiren şeylerin dışında, gerçekten tanımaya başlıyorduk. Jeremy, Crew'la birlikte yemeğe çıktığımız akşam da rahattı ama buraya geldiğimden beri onu ilk defa bu duvarların içinde bu kadar rahatlamış görüyordum.

Verity'nin ona olan düşkünlüğünü neredeyse *–neredeyse–* anlayabiliyordum.

"Hadi oturma odasına git sen," dedi, çekmeceden mumları çıkarırken.

"Neden?"

"İşte. Pastanla gelip sana 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemem gerek. Tam bir etki yaratmalıyız."

Başımı devirip tezgâhtan atladım ve kanepeye geri döndüm. Televizyonun sesini kıstım, çünkü o bana doğum günü şarkısını söylerken araya bir şey girmesini istemiyordum. Durmadan kumandanın bilgi tuşuna basarak saate bakıyordum. Resmen kutlamak için saatin gece yarısını geçmesini bekliyordu.

Saat gece yarısını gösterir göstermez köşeyi döndü ve mumların titreşen alevlerini gördüm. Crew'u uyandırmamak için şarkıyı sessizce söylemeye başlayınca güldüm.

"Mutlu yıllar sana," diye fısıldadı. Pastadan bir dilim kesip üzerine mum dikmişti. "Mutlu yıllar sana."

Kanepeye ulaştığında ben hâlâ gülüyordum. Pastayı dökmemek veya mumun sönmesi riskine girmemek için yavaşça dizini altına alacak şekilde çömelerek yanıma oturdu.

"İyi ki doğdun, sevgili Lowen. Mutlu yıllar sana."

Dilek dileyip mumu üfleyebilmem için kanepede karşılıklı duruyorduk. Ama ne dileyeceğimi bilemedim. Gerçekten harika bir iş ayarlayacak kadar şansım dönmüştü. Bu zamana kadar banka hesabımda asla bir arada görmediğim kadar param olacaktı. Şu an hayatımda olmayıp da elde etmek istediğim tek şey *oydu*. Gözlerinin içine bakarak mumu üfledim.

"Ne diledin?"

"Söylersem gerçekleşmez."

Bana gülümseme şekli fazlasıyla flört eder gibiydi. "Belki gerçekleştikten sonra söylersin."

Pastayı bana vermedi. Çatalla bölerken tam bir şova çevirdi. "Bu kadar ıslak bir kek yapmak için gereken gizli malzemeyi biliyor musun?"

Çatalı uzatınca elinden aldım. "Nedir?"

"Puding."

Pastadan bir lokma alıp gülümsedim. "Gerçekten çok iyi," dedim ağzım doluyken.

"*Puding*," dedi bir kez daha.

Güldüm.

O, tabağı tutarken bir lokma daha aldım, sonra çatalı ona uzattım. Başını iki yana salladı. "Ben mutfakta bir parça yedim."

Neden bilmiyordum ama bunu görmüş olmayı dilerdim. Ayrıca onun çikolata tadında olup olmadığını öğrenmeyi de.

Jeremy elini kaldırdı. "Oraya krema bulaşmış biraz..." Ağzımı işaret etti. Sildim ama başını iki yana salladı. "Burada." Başparmağını altdudağım boyunca kaydırdı.

Siktir. Nefes alamıyorum.

Her yanım karıncalanıyordu, çünkü çok yakınımdaydı ama bu konuda ne yapmaya iznim olduğunu bilmiyordum. Çatalımı atmak istiyordum, pasta tabağını atmasını

istiyordum, beni öpmesini istiyordum. Ama burada evli olan ben değildim. İlk hareketi ben yapmak istemiyordum ve o da ilk hareketi *yapmamalıydı*, ama onu çaresizce istiyordum.

Pastayı atmadı. Onun yerine bana doğru eğilerek pastayı sehpanın üzerine koydu. Aynı akıcı hareketin devamında elini başıma koyup dudaklarını benimkilere bastırdı. Bu ânı o kadar çok bekledikten sonra bile tamamen beklenmedik bir şey gibiydi.

Gözlerimi kapatıp kanepenin koluna yaslandım. O da beni takip ederek üzerime uzandı, dudaklarımız hiç ayrılmamıştı. Dudaklarımı aralayınca dili ağzımdan içeri girdi. Öpücüğün yavaşlığı uzun sürmedi. Birbirimizi ilk defa tadar tatmaz öpücük çılgın bir hâl aldı. Onu öpme hayallerimdeki her şey böyleydi sanki. Radyasyon, patlayıcılar, dinamit. Tehlikeli olan her bir şey.

İleri geri, ite çeke öpüşürken çikolata tadındaydık. Eli saçıma dolandı ve öpücüğün sürdüğü her saniye altımızdaki kanepede daha da alçalıyorduk, o benim üzerime, ben de minderlere yayıldım.

Ağzı benimkinden ayrılarak hevesle tatmak istediği diğer kısımlarımı araştırdı. Çenem, boynum, göğüslerimin üst kısmı. Öpüşünde ve dokunuşlarında tüm ömrü boyunca oruç tutmuş bir adamın açlığı vardı.

Eli bluzumu yukarı sıyırdı, parmakları sıcaktı, tenimi sıcak su damlacıkları gibi yaktı.

Tekrar ağzımı ele geçirdi, ama sadece anlıktı. Dilimi bulacak kadar sürdü, sonra geri çekilip gömleğini çıkardı. Ellerim sanki oraya aitlermiş gibi göğsüne yerleşti ve karnının kıvrımlarına bastırdım. Mumu üflerken dilediğim şeyin bu olduğunu söylemek istedim, ama herhangi bir konuşmanın ona yaptığımız şeyi ve bunu yapmamamız gerektiğini düşündüreceğinden korkarak sessizliğimi korudum.

Beni daha çok keşfetmesini bekleyerek başımı kanepenin koluna yasladım.

O da bunu yaptı. Bluzumu çıkardı ve altına sutyen giymediğimi fark etti. İnledi ve bu çok güzeldi, sonra göğüs ucumu ağzına aldı, dudaklarımdan bir inleme kopmasına neden oldu.

Onu izlemek için başımı kaldırdım, ama gözlerim merdivenin tepesinde dikilen şeye takılınca kanım dondu. Orada durmuş, kocasının ağzını göğsümde gezdirişini izliyordu.

Tüm bedenim Jeremy'nin altında kaskatı kesildi.

Verity elleri iki yanında, yumruklarını sıkarak odasına doğru fırladı.

Nefesim kesilmişti, Jeremy'yi dürttüm, onu ittim. "Verity," dedim nefes nefese. Beni öpmeyi bırakarak başını kaldırdı ama kalkmadı. "Verity," dedim tekrar, üzerimden siktir olup kalkması gerektiğini anlamasını umarak.

Kollarının üzerinde doğruldu, kafası karışmıştı.

"Verity!" dedim tekrar, ama bu defa daha telaşlıydım. Söyleyebildiğim tek şey buydu. Korkum beni öylesine ele geçirmişti ki nefes alıp vermekte zorlanıyordum.

Bu da ne şimdi?

Jeremy dizlerinin üzerindeydi, geri çekilirken kanepenin arkalığından destek aldı. "Özür dilerim."

Dizlerimi kendime çekip kanepenin öteki ucuna, ondan uzağa kaydım. Elimle ağzımı kapattım. "Ah, Tanrım." Sözcükler titreyen elime çarptı.

Rahatlatmak ister gibi koluma dokunmaya çalıştı ama irkildim. "Özür dilerim," dedi tekrar. "Seni öpmemeliydim."

Başımı iki yana salladım, çünkü beni anlamıyordu. Evli olduğu için suçluluk duyduğumu ve üzüldüğümü sanıyordu ama ben onu *görmüştüm*. Ayakta. Ayakta *duruyordu*. Merdivenlerin tepesini işaret ettim. "Onu gördüm." Kısık

sesle fısıldayarak söylemiştim, çünkü yüksek sesle söylemek beni dehşete düşürüyordu. "Merdivenlerin tepesinde duruyordu."

Dönüp merdivenlere doğru bakarken yüzündeki kafa karışıklığını görebiliyordum. Tekrar bana döndü. "*Yürüyemiyor* ki, Lowen."

Delirmemiştim. Ayağa kalkıp kanepeden uzaklaştım, çıplak göğsümü kolumla kapatmıştım. Tekrar merdivenleri gösterdim, bu süreçte sesim geri gelmişti. "Lanet karın o lanet *merdivenlerin* tepesinde duruyordu, Jeremy! Ne gördüğümü biliyorum ben!"

Doğru söylediğimi gözlerimde gördü. İki saniye sonra kanepeden fırlayıp üst kata çıkmak üzere merdivenlere koştu.

Beni burada yalnız bırakamaz.

Bluzumu kaparak başımdan geçirdim ve ben de peşinden koştum. Bu evde bir saniye bile yalnız kalmayı reddediyordum.

Merdivenleri çıktığımda, Jeremy onun kapısının eşiğinde durmuş odasına bakıyordu. Yaklaştığımı duydu. Ve sonra öylece... gitti. Yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip merdivenlerden indi.

Birkaç adım ilerleyerek odasını görebilecek kadar yaklaştım. Sadece bir saniye için içeri baktım. Bu süre onun yatağında yattığını görmeme yetti. Örtülerin altındaydı. *Uyuyordu.*

Başımı iki yana salladım, dizlerimin bağı çözülecek gibiydi. *Bu olamaz.* Bir şekilde merdivenlere ulaştım, ama henüz yarısında oturmak zorunda kaldım. Hareket edemiyordum. Zar zor nefes alıyordum. Kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Jeremy merdivenlerin dibinde durmuş bana bakıyordu. Az önce olanlar hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu

muhtemelen. *Ben* de ne düşüneceğimi bilemiyordum. Merdivenin önünde ileri geri volta atmaya başladı, arada bir bana bakıyordu, eminim tatsız şakama kahkahalar atmaya başlamamı bekliyordu. Şaka değildi.

"Onu gördüm," diye fısıldadım.

Beni duydu. Başını kaldırıp bana baktı, ama ifadesinde öfke değil özür vardı. Basamaklardan çıkıp kalkmama yardım ettikten sonra kolunu etrafıma dolayıp beni aşağı indirdi. Yatak odasına götürüp kapıyı kapattı ve bana sarıldı. O görüntüyü kafamdan silmeye çalışarak yüzümü boynuna gömdüm. "Özür dilerim," dedim. "Ben sadece... Belki de iyi uyuyamadım... Belki ben..."

"Benim hatam," dedi Jeremy, lafımı keserek. "İki haftadır aralıksız çalışıyorsun. Yorgun düştün. Sonra da ben – *biz*– ve bu paranoya sadece. Suçluluk. Bilemiyorum." Geri çekilerek iki eliyle yüzümü kavradı. "Bence ikimizin de on iki saat aralıksız uykuya ihtiyacı var."

Ben gördüğüm şeyden emindim. Yorgunluğu veya suçluluğu bahane edebilirdik, ama onu görmüştüm. Her şeyi görmüştüm. İki yanında yumruklarını sıktığını. Fırlayıp gitmeden önce ifadesindeki öfkeyi.

"Biraz su ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Gitmesini istemiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum. "Lütfen beni bu gece yalnız bırakma," diye yalvardım.

Yüzündeki ifade ne düşündüğünü ele vermiyordu. Hafifçe başını salladıktan sonra, "Bırakmayacağım," dedi. "Ama televizyonu kapatıp kapıları kilitlemem gerek. Pastayı da buzdolabına koyacağım." Kapıya yöneldi. "Birkaç dakikaya dönerim."

Banyoya gidip yüzümü yıkadım, soğuk suyun sakinleşmeme yardımcı olmasını umuyordum. Olmadı. Odaya döndüğümde Jeremy kapının üst kısmındaki kilidi kapatıyordu.

"Bütün gece kalamam," dedi. "Crew'un uyanıp da beni göremeyince korkmasını istemiyorum."

Yatağa çıkıp pencereye doğru döndüm. Jeremy arkama uzanıp bana sarıldı. Kalp atışlarını hissedebiliyordum, neredeyse benimki kadar hızlıydı. Benimle aynı yastığa yattı, elimi tutarak parmaklarını parmaklarıma doladı.

Nefesimi yavaşlatmak için onun nefesine uydurmaya çalıştım. Burnumdan nefes alıp veriyordum, çünkü çenem nefes alamayacağım kadar kenetlenmişti. Jeremy başımın yanına bir öpücük kondurdu.

"Rahatla," diye fısıldadı. "İyisin."

Rahatlamaya çalıştım. Ve muhtemelen rahatladım da, ama sadece ikimiz de orada çok uzun süre öylece uzandığımız içindi, bir süre sonra kasları o kadar gergin tutmak zorlaşıyordu. "Jeremy?" diye fısıldadım.

Beni duyduğunu göstermek için başparmağını sol elimde gezdirdi.

"Acaba bir ihtimal... Sakatlığı konusunda numara yapıyor olabilir mi?"

Hemen cevap vermedi. Sanki o da aynı soru üzerine düşünmüş gibiydi. "Hayır," dedi sonunda. "Test sonuçlarını gördüm."

"İnsanlar iyileşir. Sakatlıklar düzelir."

"Biliyorum," dedi. "Ama Verity böyle bir numara yapmaz. Kimse yapmaz. İmkânsız bir şey."

Gözlerimi kapattım, çünkü Verity'yi böyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıdığına beni ikna etmeye çalışıyordu. Ama ben, Jeremy'nin bilmediği bir şey biliyordum: Verity'yi *hiç* tanımıyordu.

17

Dün gece, merdivenlerin başında Verity'yi gördüğümden emin olarak yatağa girmiştim.

Uyandığımda şüpheye düşmüştüm.

Hayatımın çoğunu uykumda kendime güvenmeyerek geçirmiştim. Şimdi de uyanıkken kendime güvenmemeye başlıyordum. *Onu gördüm mü? Stres yüzünden halüsinasyon mu gördüm? Kocasıyla olduğum için suçluluk mu hissettim?*

Bu sabah bir süre yatakta uzandım, odadan çıkmak istemiyordum. Jeremy sabaha karşı dört civarı yataktan kalkmıştı. Kapıyı kilitlediğini duydum, bir dakika sonra bana mesaj attı, eğer ona ihtiyacım olursa mesaj atmamı yazmıştı.

Bugün öğle yemeğinden biraz sonra, Jeremy çalışma odasının kapısını çaldı. İçeri girdiğinde hiç uyumamış gibiydi. Bu hafta benim yüzümden doğru dürüst uyuyamamıştı. Onun tarafından bakınca, ben gecenin bir yarısında karısının yatağında uyanan ve ardından nihayet beni öptüğünde merdivenlerin tepesinde karısını gördüğünü iddia eden histerik bir kadındım.

Çalışma odasına buradan gitmemi istemek için geldiğini düşündüm ve dürüst olmak gerekirse gitmeye can atıyordum,

ama para hesabıma yatmamıştı. Yatana kadar bir nevi burada tıkılıp kalmıştım.

Başka bir kilit taktığını söylemek için gelmişti. Bu defa *Verity'nin* odasına.

"Uyumana yardımcı olur diye düşündüm. Öyle bir şey mümkün olsa bile, onun odasından çıkamayacağını bilirsin böylece."

Öyle bir şey mümkün olsa bile.

"Sadece geceleri, biz uyurken kilitleyeceğim," diye devam etti. "April'a evdeki cereyan yüzünden gece odasının kapısının açıldığını söyledim. Kilidin başka bir nedenden orada olduğunu düşünmesini istemem."

Teşekkür ettim ama o gittikten sonra kendimi hiç güvende hissetmedim. Çünkü bir yanım, kilidi oraya *kendisi* endişelendiği için takmış olmasından korkuyordu. Elbette bana inanmasını istiyordum, ama bana inanırsa, o zaman bu durum doğru demekti.

Hâl böyleyken haklı çıkmaktansa yanılmayı tercih ederdim.

Verity'nin taslağıyla artık ne yapacağım konusunda kararsızdım. Jeremy'nin karısını, artık benim anladığım şekilde anlamasını istiyordum. Onun kızlara ne yaptığını bilmeyi hak ediyordu bence, özellikle de Crew onunla çok vakit geçirdiği için. Verity'nin onunla konuştuğunu söylediğinden beri şüphelerim dinmemişti. Sadece beş yaşında olduğunu biliyordum, ama çok uzak da olsa Verity'nin numara yapma ihtimali varsa, Jeremy'nin bunu bilmeye hakkı vardı.

Ama taslağı ona verecek cesareti bulamamıştım henüz, çünkü numara yapması *uzak* bir ihtimaldi. Bir kadının aylar boyunca aralıksız olarak kötürüm numarası yapabileceğini düşünmektense, yorgunluk ve uykusuzluktan hayal gördüğüme inanmak daha akla yatkındı. *Ortada bariz bir neden yokken hem de.*

Ayrıca henüz bitirmediğim de bir gerçekti. Nasıl bittiğini bilmiyordum. Harper veya Chastin'e ne olduğunu veya bu taslak o olayları içeriyor mu, bilmiyordum.

Az bir kısmı kalmıştı. Bu taslağın dehşetine ara verme ihtiyacı duymadan ancak bir bölüme katlanabilirdim muhtemelen. Çalışma odasının kapısının kapalı olduğundan emin olup bir sonraki bölüme başladım ve başka birkaç bölümde yaptığım gibi onu atlamaya kadar verdim. Daha çok seks sahnesi bir yana, tek bir öpücük bile okumak istemiyordum. Jeremy'nin başka bir kadınla yaptıklarını okuyarak paylaştığımız öpücüğü mahvetmek istemiyordum.

Başka bir mahrem sahneyi atlayıp Chastin'in ölümüne bir açıklama olabileceğini hissettiğim bir bölüme geldiğimde, başlamadan önce çalışma odasının kapısını yeniden iki kez kontrol ettim.

On Üçüncü Bölüm

Jeremy'ye hamilelik yalanını söylememin ardından iki hafta içinde Crew'a hamile kaldım. Kader benden yanaydı sanki. Dua ederek Tanrı'ya şükretmiş olsam da bu işte onun parmağı olduğunu sanmıyordum.

Crew uslu bir bebekti (sanırım). Şimdiye kadar çok para kazanmıştım ve yeni evimizde tam zamanlı bir dadı tutabilirdim. Jeremy işinden istifa ettikten sonra çocuklarla evde kalıyordu ve dadıya gerek olmadığını düşünüyordu, bu yüzden ona dadı yerine kâhya dedim, *ama aslında dadımızdı.*

Onun sayesinde Jeremy arazinin içinde her gün çalışabiliyordu. Jeremy'yi her açıdan görebilmek için çalışma odama yeni cam taktırmıştım.

Hayat bir süreliğine iyiydi. Anneliğin bütün kolay kısımlarını ben, zor kısımlarını da Jeremy ile dadı yapıyordu. Çok sık seyahat ediyordum. Kitap turnelerine çıktım, röportajlar yaptım ve Jeremy'den ayrı kalmamı gerektirdiği için bunlardan hoşlanmıyordum, ama o, evde kalıp çocuklara bakmayı yeğliyordu. Gerçi bu ayrılıkların kıymetini zamanla daha iyi anlamaya başladım. Bir haftalığına gittiğim zaman, eve döndüğümde Jeremy'nin bana gösterdiği ilginin, çocuklar işe karışmadan önce gösterdiği ilgiye benzediği gözümden kaçmadı.

Bazen yalan söyleyerek New York'ta bana ihtiyaçları varmış diyordum ama Chelsea'de internetten bir ev kiralayıp bir hafta orada saklanıyordum. Eve döndüğümde de Jeremy beni bakireymişim gibi beceriyordu. Hayat güzeldi.

Ta ki artık güzel olmayana kadar.

Her şey çok ani gerçekleşti. Sanki güneş donmuş ve hayatlarımız karanlığa gömülmüştü ve ne kadar denersek deneyelim bundan sonra ışık bize ulaşamayacaktı.

Mutfak lavabosunun önünde tavuk temizliyordum. *Lanet çiğ bir tavuğu.* Başka bir şey yapıyor olabilirdim... Çimleri sulayabilir, yazabilir, örgü örebilir, *başka bir şey* yapıyor olabilirdim. Ama Chastin'i kaybettiğimiz haberini aldığımız ânı her düşündüğümde, aklıma hep o iğrenç lanet çiğ tavuk gelecek.

Telefon çaldı. *Ben tavuğu temizliyordum.*

Jeremy telefonu açtı. *Ben tavuğu temizliyordum.*

Sesini yükseltti. *Hâlâ o lanet tavuğu temizliyordum.*

Ve sonra o ses... gırtlaktan gelen acı dolu o ses. Onun "*hayır*", "*nasıl*", "*o nerede*" ve "*hemen geliyoruz*" dediğini duydum. Telefonu kapattığında penceredeki yansımasını gördüm. Koridordaydı ve sanki tutunmazsa dizlerinin üzerine yığılacakmış gibi kapıya yapışmıştı. Ben hâlâ tavuğu temizliyordum. Yaşlar yanaklarımdan süzülüyor ve dizlerim titriyordu. Midem bulanmaya başladı.

Tavuğun üzerine kustum.

Hayatımın en kötü anlarından birini her zaman böyle hatırlayacağım.

Arabaya atlayıp hastaneye giderken yol boyunca Harper'ın bunu nasıl yaptığını düşündüm. Rüyamdaki gibi boğmuş muydu onu? Yoksa kız kardeşini öldürmek için daha zekice bir yol mu bulmuştu?

Arkadaşları Maria'nın evinde yatıya kalmışlardı. Daha önce de orada kaldıkları olmuştu. Ve Maria'nın annesi Kitty *–ne salak bir isim–* Chastin'in alerjileri hakkında her şeyi biliyordu. Chastin iğnesini asla yanından ayırmazdı, ama Kitty onu bu sabah tepkisiz hâlde bulmuştu. 911'i aramış ve ambulans onu götürür götürmez de Jeremy'ye haber vermişti.

Hastaneye vardığımızda Jeremy, yanıldıklarına ve Chastin'in iyi olduğuna dair zayıf bir umut barındırıyordu içinde. Kitty bizi koridorda karşıladı, "Özür dilerim. O uyanmadı," deyip durdu.

Söylediği tek şey buydu. *Uyanmadı.* Öldü, demedi. Sanki Chastin uyumak isteyen şımarık bir veletmiş gibi, kuru bir *uyanmadı.*

Jeremy koşarak acil servisteki hasta koridoruna daldı. Onu dışarı çıkardılar ve aile bekleme odasına geçmemizi söylediler. Biri öldükten sonra geride kalanları bu odaya aldıklarını herkes bilirdi. Jeremy onun öldüğünü işte o zaman öğrendi.

Onun öyle feryat ettiğini hiç duymamıştım. Yetişkin bir adam, dizlerinin üzerinde çocuklar gibi hıçkırarak ağlıyordu. Eğer onunla gelmemiş olsaydım, onun adına ben utanırdım.

Nihayet onu bize gösterdiklerinde, öleli bir gün bile olmamıştı ama Chastin gibi kokmuyordu. Ölüm gibi kokmaya başlamıştı çoktan.

Jeremy çok soru sordu. Bütün soruları. *Bu nasıl oldu? Evlerinde fıstık mı varmış? Ne zaman uyudular? Çantasından iğnesini hiç çıkarabilmişler mi?*

Tüm doğru sorular ve harap edici tüm doğru cevaplar. Bir haftayı geçtikten sonra ölüm sebebi doğrulandı. Anafilaktik şok.

Fıstık alerjisine karşı aşırı tetikteydik. Nereye gitseler veya kimin evine bırakılsalar Jeremy evin annesine iğneyi nasıl kullanacağını açıklayarak yarım saat boyunca tüm rutini anlatırdı. Her zaman bunun aşırı ve gereksiz bir çaba olduğunu düşünürdüm, çünkü tüm hayatı boyunca iğneyi sadece bir defa kullanmıştık.

Kitty onun alerjisinin gayet farkındaydı ve kızlar oradayken fıstığı ulaşamayacakları bir yere kaldırıyordu. Farkında

olmadığı şey, kızların gece yarısı kilere sızıp odalarına birkaç abur cubur getirdikleriydi. Chastin sadece sekiz yaşındaydı; kızlar bir şeyler atıştırmak istediklerine karar verdiklerinde gece geç saatti ve karanlıktı. Harper, yedikleri herhangi bir şeyin fıstık içerdiğini fark etmediklerini söyledi. Ama sabah uyandıklarında *Chastin uyanmamıştı.*

Jeremy bir inkâr döneminden geçti ama Chastin'in bilmeden fıstık yemesini asla sorgulamadı. Ama ben sorguladım. Biliyordum. *Biliyordum.*

Harper'a her baktığımda, suçluluğu yüzünden okunuyordu. Yıllardır bunun olmasını bekliyordum. *Yıllardır.* Harper'm onu öldürmek için bir yol bulacağını, onların altı aylık olduğu zamandan beri biliyordum. Ne kusursuz bir cinayet işlemişti. Öz babası bile ondan hiç şüphelenmemişti.

Ama annesi. *Beni* ikna etmesi biraz daha zordu.

Açıkçası Chastin'i özlüyordum ve ölümüyle üzüntüye boğulmuştum. Ama Jeremy'nin bu olayı karşılama şeklinde nahoş bir şeyler vardı. Yıkıldı. Hissizleşti. Chastin öldükten üç ay sonra benim sabrım tükenmeye başladı. Onun ölümünden beri sadece iki kez seks yapmıştık ve her iki seferde de beni dilini kullanarak öpmemişti bile. Sanki benden kopuktu ve boşalmak için, daha iyi hissetmek için, içinde keder dışında başka bir şey dolaşsın diye beni kullanıyordu. Bundan fazlasını istiyordum. Eski Jeremy'yi geri istiyordum.

Bir gece denedim. O uyurken yatakta dönüp elimi penisine koydum. Yukarı aşağı ovalayarak sertleşmesini bekledim. Sertleşmedi. Onun yerine elimi itti ve, "Sorun değil, Verity. Mecbur değilsin," dedi.

Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi söylemişti. Sanki *beni* avutmak için beni geri çeviriyordu.

Avutulmaya ihtiyacım yoktu.

Yoktu.

Bunu kabullenmek için sekiz yılım olmuştu. Yaklaştığını biliyordum – rüyamda görmüştüm. Chastin'in hayatta olduğu her an sahip olduğum tüm sevgiyi ona vermiştim, çünkü bunun olacağını biliyordum. Harper'ın ona böyle bir şey yapacağını biliyordum. Harper'ın bu işte bir parmağı olduğu hiç kanıtlanmadı gerçi. Ona göstermeyi denesem bile, Jeremy bana asla inanmazdı. Harper'ı çok seviyordu. Onun böyle menfur bir yaratık –öz kardeşine bunu yapabilecek bir ikiz– olduğuna hayatta inanmazdı.

Bir yanım sorumluluk hissediyordu. Bebekken onu tekrar boğmaya çalışsaydım, küçükken yakınlarına kapağı açık bir çamaşır suyu şişesi koysaydım ya da arabada hava yastığı kapalıyken kemerini bağlamadan onu yolcu koltuğuna oturtup arabanın o yanını ağaca çarpsaydım, bu olayların hiçbiri yaşanmayacaktı. Çok fazla potansiyel kaza senaryosu sahneleyebilirdim. Sahnelemem *gerekirdi.*

Harper harekete geçmeden önce onu durdurabilseydim Chastin hâlâ bizimle olurdu.

Ve belki o zaman Jeremy sürekli lanet derecede üzgün olmazdı.

18

Verity oturma odasındaydı. April akşam çıkmadan önce asansörle onu aşağı indirmişti. Rutinlerinde beklenmedik bir değişiklikti bu ve hoşlandığımdan emin değildim.

April, "Bu akşam hiç uykusu yok," dedi. "Sanırım bu gece onu Jeremy'nin yatırmasına müsaade edeceğim." Onu televizyonun karşısında bıraktı, tekerlekli sandalyesini kanepenin yanına çekmişti.

Verity *Çarkıfelek* izliyordu.

Ya da... o yöne bakıyordu işte.

Ben de oturma odasının eşiğinde durup onu seyrettim. Jeremy Crew'la yukarıdaydı. Hava kararmıştı ve oturma odasının lambası açık değildi, ama televizyonun ışığı Verity'nin ifadesiz yüzünü görmeme yetiyordu.

Birinin bu kadar uzun süre bu kadar geniş kapsamlı bir sakatlık numarası yapabileceğini sanmıyordum. Bir insanın bunu nasıl ortaya çıkaracağından bile emin değildim. Ani bir gürültüyle irkilir miydi?

Yan tarafımda, oturma odasının girişinin hemen yanında dekoratif cam toplarla ahşap topların olduğu bir kâse vardı. Etrafı kolaçan ettikten sonra ahşap toplardan birini aldım. Ona doğru attım. Tam önünde yere çarptı, Verity'nin kılı bile kıpırdamadı.

Felçli olmadığını biliyordum, o zaman nasıl oluyor da irkilmiyordu? İngilizceyi anlayamayacak kadar ciddi bir beyin hasarı almış bile olsa, hâlâ sesleri duyabiliyordu, değil mi? Bir tür tepki verebilirdi yani?

Tabii kendini tepki vermemek için eğittiyse, o ayrı.

Onu biraz daha izledikten sonra, kendi düşüncelerime dalmış hâlde sessizce geri çekildim.

Mutfağa dönerek Verity'yi sunucular Pat Sajak ve Vanna White ile baş başa bıraktım.

Verity'nin taslağının iki bölümü kalmıştı. Buradan gitmeden önce ikinci bir parçasını bulmamak için dua ediyordum, çünkü bu şeyin iniş çıkışlarını kaldıramaz hâldeydim. Her bölümden sonra hissettiğim endişe, uyurgezerliğimden sonraki endişeden kötüydü.

Chastin'in ölümünde parmağının olmaması beni rahatlatmıştı ama tüm bu süreçteki düşünceleri rahatsız ediciydi. Çok ayrık gibiydi. Yüzeysel. Lanet olası kızını kaybetmişti, ama aklından geçenler Harper'ı nasıl öldürmüş olması gerektiği ve Jeremy'nin yasından kurtulmasını beklemekten ne kadar sıkıldığıydı.

Rahatsız edici demek hafif kalıyordu. Neyse ki bitmesine az kalmıştı. Taslaktaki detayların çoğu yıllar önce olmuştu ama bu son bölüm daha yakın zamanda yaşanmıştı. Bir yıldan daha az olmuştu. Harper'ın ölümünden aylar önce.

Harper'ın ölümü.

Öğrenmeyi planladığım sonraki şey buydu. Belki bu gece. Bilmiyordum. Son birkaç gündür iyi uyuyamamıştım ve taslağı bitirdikten sonra *bir daha* uyuyamayacağımdan endişeliydim.

Bu akşam Jeremy ve Crew için spagetti yapıyordum. Verity'nin ruhsuzluğundan çok yemeğe odaklanmaya çalıştım. Yemeği bilerek bu saate ayarlamıştım, böylece

yemek hazır olduğunda April evde olmayacaktı. Yemek vakti gelmeden önce Jeremy'nin Verity'yi yukarı çıkarmasını umuyordum. Doğum günüm bitmek üzereydi ve doğum günü yemeğimi Verity Crawford'ın yanında otururak yemem söz konusu bile değildi.

Makarna sosunu karıştırırken birkaç dakikadır televizyon sesi duymadığımı fark ettim. Kaşığı dikkatle ocağa, tavanın yanına koydum.

"Jeremy?" diye seslendim, oturma odasında olduğunu umarak. Televizyondan ses gelmemesinin nedeninin o olmasını umuyordum.

"Bir saniye, geliyorum!" diye seslendi üst kattan.

Gözlerimi kapattım, nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum. *Eğer bu sürtük o lanet televizyonu kapattıysa ayakkabılarımı bile almadan derhal ön kapıdan çıkarım ve arkama bile bakmam.*

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım, bu boktan durumdan gerçekten sıkılmaya başlamıştım. Bu evden. Ve bu lanet olası ürpertici, psikopat kadından.

Oturma odasına parmak ucumda, sessizce gitmedim. Paldır küldür daldım.

Televizyon hâlâ açıktı ama artık sesi çıkmıyordu. Verity hâlâ aynı pozisyondaydı. Tekerlekli sandalyesinin yanında duran masaya doğru yürüdüm ve kumandayı aldım. Televizyonun sesi kapatılmıştı ve benim için bu iş bitmişti. Benim için bu iş *bitmişti. Televizyonlar kendi kendilerine seslerini kapatmazlar!*

"Sen lanet bir orospusun," diye mırıldandım.

Kendi sözlerim beni şaşırttı ama yürüyüp gidecek kadar değil. Taslağında okuduğum her kelime içimdeki ateşi körüklüyordu sanki. Televizyonun sesini açtım ve kumandayı ulaşamayacağı bir şekilde kanepeye doğru fırlattım. Onun önünde dizlerimin üstüne çöktüm ve görüş hizasına

gelecek şekilde duruşumu ayarladım. Titriyordum, ama bu defa korkudan değildi. Ona olan öfkemden titriyordum. Jeremy'ye olduğu eş yüzünden öfkeliydim. Harper'a yaptığı annelik yüzünden. Ve tüm bu garip, boktan şeyler olup dururken tek şahit ben olduğum için öfkeliydim. Delirmiş gibi hissetmekten bıkmıştım!

"İçine hapsolduğun bu bedeni bile hak etmiyorsun," diye fısıldadım, gözlerinin içine bakarak. "Umarım boğazına dolan kendi kusmuğunda boğulursun, aynı kendi kızını bebekken öldürmeye çalıştığın gibi."

Bekledim. Eğer orada bir yerlerdeyse... beni duyuyorsa... eğer numara yapıyorsa... sözlerim ona ulaşırdı. İrkilmesine, saldırmasına ya da *herhangi bir şeye* neden olurdu.

Kıpırdamadı. Tepki vermesine neden olacak başka bir şey bulmaya çalıştım. Duyduktan sonra dengesini koruyamayacağı bir şey. Ayağa kalkıp ona doğru eğildim ve ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Bu gece Jeremy yatağınızda beni becerecek."

Yine bekledim... bir ses... bir hareket...

Fark ettiğim tek şey idrar kokusu oldu. Havaya doldu. Burnuma.

Pantolonuna baktığım sırada Jeremy merdivenlerden iniyordu. "Beni mi çağırdın?"

Geri geri ondan uzaklaşırken daha önce ona doğru fırlattığım ahşap topa çarptım kazara. Topu almak için eğilirken Verity'yi işaret ettim. "Sadece... Üstünün değiştirilmesi gerekiyor, sanırım."

Jeremy tekerlekli sandalyeyi tutup onu oturma odasından asansöre yönlendirdi. Elimi yüzüme örterek ağzımı burnumu kapatıp derin nefes aldım.

Onu kimin yıkadığını veya üstünü kimin değiştirdiğini neden hiç merak etmediğimi bilmiyordum. Bunların çoğunu hemşirenin üstlendiğini zannediyordum, ama belli ki o

yapmıyordu. Verity'nin idrarını tutamaması, bezlenmesi ve banyo yaptırılmasının gerekmesi Jeremy için daha da üzülmeme neden oldu. Jeremy bu iki şeyi de yapmak üzere onu üst kata çıkarıyordu ve bu beni kızdırdı.

Verity'ye kızdım.

Tabii ki şimdiki durumu, çocuklarına ve Jeremy'ye karşı bu kadar korkunç bir insan olmasının sonucuydu. Şimdi de hayatının geri kalanında Jeremy, Verity'nin karmasının sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Bu doğru değildi.

Dediğim hiçbir şey karşısında kılını kıpırdatmamış olmasına rağmen, görünüşe göre *onu korkutmuş olduğum* gerçeği orada olduğuna beni ikna etmişti. *Orada bir yerlerde.* Ve artık ondan korkmadığımı biliyordu.

Yemeğimi masada Crew'la beraber yedim ve o tüm yemek boyunca iPad'iyle oynadı. Jeremy'yi beklemek istedim, ama Crew'un yalnız yemesini istemediğini biliyordum ve uyku vakti yaklaşıyordu. Jeremy Verity'yi yıkayıp üstünü giydirene ve yatırana kadar spagetti soğudu.

Jeremy nihayet aşağı geldiğinde bulaşıkları yıkıyordum. Öpüştüğümüzden beri pek konuşmamıştık. Aramızda nasıl bir durum cereyan edeceğini kestiremiyordum, aramızın tuhaflaşıp tuhaflaşmayacağından veya o yedikten sonra ayrı yönlere gidip gitmeyeceğimizden emin değildim. Arkamdan sesini duyabiliyordum, ben bulaşıkları yıkamaya devam ederken sarımsaklı ekmeği kıtır kıtır yediğini duydum.

"Bunun için kusura bakma," dedi.

"Ne?"

"Yemeği kaçırdım."

Omuz silktim. "Kaçırmadın. Ye hadi."

Dolaptan bir kâse alıp spagettiyle doldurdu. Mikrodalga fırına koyduktan sonra yanımda durup tezgâha yaslandı. "Lowen?"

Ona baktım.

"Sorun ne?"

Başımı iki yana salladım. "Bir şey yok, Jeremy. Bana düşmez."

"Bunu söylediğin için artık düşer."

Onunla bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Gerçekten bana düşmezdi. Bu onun hayatıydı. Onun karısı. Onun evi. Ben burada en fazla iki gün daha kalacaktım. Ellerimi havluyla kurularken mikrodalga öttü. Fırını açmaya yeltenmedi, çünkü bana bakmakla meşguldü, ağzımdan daha çok kelime alabilmek için o bakışla beni ikna etmeye çalışıyordu.

Ada tezgâha yaslandım, başımı geriye atarak iç geçirdim. "Ben sadece... senin için üzülüyorum."

"Üzülme."

"Elimde değil."

"Elinde."

"Hayır. Değil."

Mikrodalgayı açıp kâseyi çıkardı. Soğusun diye tezgâha koyduktan sonra tekrar bana döndü. "Bu benim hayatım, Low. Ve bu konuda elimden bir şey gelmez. Benim için üzülmenin bana bir faydası yok."

Başımı çevirdim. "Ama yanlışın var. Bu konuda elinden bir şeyler *gelebilir*. Her gün ama her gün bu şekilde yaşamak zorunda değilsin. Özel tesisler, ona çok daha iyi bakabilecek yerler var. Daha fazla imkânı olur. Böylece Crew'la sen de hayatlarınızın geri kalanında bu eve bağlı kalmazsınız."

Jeremy'nin çenesi gerildi. Bir şey söylememem gerektiğini biliyordum. "Daha iyisini hak ettiğimi düşündüğün için sağ ol. Ama kendini Verity'nin yerine koy."

Geçen iki hafta boyunca kendimi Verity'nin yerine koymaya ne kadar kaptırdığım konusunda hiçbir fikri yoktu.

"İnan bana, koydum." Hayal kırıklığıyla elimi yumruk yapıp tezgâha koydum, bunu kelimelere daha iyi dökebilmek için bir yol arıyordum. "Senin için bunu istemezdi, Jeremy. Kendi evinde bir tutsak gibisin. *Crew* bu evde bir tutsak. Bu evden uzaklaşması lazım. Onu tatile götür. Çalışmaya başla ve Verity'yi de tam zamanlı bakım alabileceği bir tesise yatır."

Daha ben cümlemi tamamlamadan Jeremy başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Crew'a bunu yapamam. İki ablasını da kaybetti. Bu şekilde başka bir kaybı daha kaldıramaz. En azından o buradayken Crew onunla vakit geçirebiliyor."

Kendisinin onu burada tutma arzusundan bahsetmemişti. Sadece Crew.

"Madem öyle, zaman kazan," dedim. "Onu bir tesise yarı zamanlı yatırabilirsin, böylece yükün hafifler. Hafta sonları, Crew'un da okulu yokken onu eve getirirsin." Yanına gidip yüzünü ellerimin arasına aldım. Onun için ne kadar çok endişelendiğimi görmesini istiyordum. Belki birinin onun selametini gerçekten bu denli düşündüğünü görürse, bu konuşmayı daha ciddiye alırdı.

"Kendine zaman ayır, Jeremy," dedim alçak sesle. "Bencil zamanlar. Onunla hiç alakası olmayan ama seninle ve *senin* istediklerinle alakalı zaman geçirdiğin bir hayat yaşamayı hak ediyorsun."

Avuçlarımın altında dişlerinin kenetlendiğini hissettim. Benden uzaklaşarak ellerini granite bastırdı ve başını öne eğdi. "*Benim* istediğim mi?" dedi alçak sesle.

"Evet. Sen ne *istiyorsun?*"

Başını geriye atıp güldü önce, sanki bu aptalca bir soruymuş gibi. Sonra da sanki bu yanıtladığı en kolay soruymuş gibi sadece tek bir kelime söyledi.

"*Seni.*"

Tezgâhtan uzaklaşarak bana doğru geldi. İki eliyle belimi kavrayıp alnını alnıma yasladı, gözlerime bakarken ifadesinde saf bir ihtiyaç vardı. "Ben *seni* istiyorum, Low."

Ferahlayışım bir öpücükle karşılandı. İlk öpücüğümüzden farklıydı. Bu defa dudakları tembelce dudaklarımda dolaşırken ve eliyle ensemi kavrarken sabırlıydı. Tadımı çıkarıyor, dilinin her hareketiyle arzumu coşturuyordu. Hafifçe eğilerek beni kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı.

Mutfaktan çıktık ama kilitli bir kapının ardına ulaşana dek gözlerimi açmak istemiyordum. Verity bu defa işime çomak sokamayacaktı.

Ana yatak odasına girer girmez, tutuşunu gevşetti ve üzerinden kaydım. Dudaklarımız ayrıldı. Beni yatağımın yanında dikilirken bırakıp kapıma doğru ilerledi.

"Üstünü çıkar." Kapımı kilitlerken bana dönmeden söylemişti.

Bu bir emirdi. Artık kapı kilitli olduğuna göre, uymaya hevesli olduğum bir emir. Birbirimizin soyunmasını izledik. Ben gömleğimi çıkarırken o pantolonunu indirdi, sonra da onun gömleğiyle benim kotum çıktı. Sutyenimi çıkarırken gözleri üzerimde geziniyordu. Bana dokunmuyor, beni öpmüyordu, sadece izliyordu.

İç çamaşırımı çıkarırken çok fazla duygu seline uğradım: korku, heyecan, rahatsızlık, arzu, telaş. Külotumu kalçalarımdan indirip bacaklarımdan geçirdikten sonra ayağımı sallayarak çıkardım. Doğrulduğumda gözleri önündeydim.

Beni gözleriyle yiyip bitirirken son kıyafet parçasını da çıkardı. İçimde bir şeyler yerinden oynadı, çünkü Verity'nin ona dair fiziksel betimlemeleri ne kadar kesin olursa olsun, vücudunun tam boyutlarına hiç hazırlıklı değildim.

İkimiz de çırılçıplak öylece durduk, nefeslerimiz sığlaşmıştı.

Bir adım yaklaştı, gözleri sadece yüzümdeydi, başka bir yere bakmıyordu. Sıcak elleri yanaklarımdan ilerleyerek saçıma geldi ve ağzını tekrar ağzıma yapıştırdı. Beni öptü, yumuşak ve tatlıydı, diliyle hafifçe baştan çıkardı.

Parmakları hafifçe sürtünerek sırtım boyunca kayınca titredim.

"Prezervatifim yok," diyerek popomu avuçladı ve beni kendine çekti.

"Hap kullanmıyorum."

Sözlerim beni kaldırıp yatağa yatırmasına engel olmadı. Dudakları kısa bir an sol göğüs ucumu dolaştıktan sonra dudaklarıma sürtündü ve üzerime çıktı. "Geri çekilirim."

"Pekâlâ."

Kelime onu gülümsetti. İçime doğru bastırmaya başlarken, "Pekâlâ," diye fısıldadı. İkimiz de temasa o kadar odaklanmıştık ki öpüşmüyorduk bile. Sadece birbirimizin ağzına doğru nefes alıp veriyorduk. Tüm uzunluğunu içime sığdırmaya çalışırken gözlerimi sımsıkı kapattım. Birkaç saniye canım yandı, ama hareket etmeye başladığında acı, yerini beni inleten zevkli bir doluluk hissine bıraktı.

Jeremy'nin dudakları yanağımı buldu, sonra ağzıma kapandı ve tekrar geri çekildi. Gözlerimi açtığımda, bir kez olsun önünde duran kişiden başkasını düşünmeyen bir adam gördüm. Gözlerinde mesafeli bir bakış yoktu. Bu anda sadece o ve ben vardık.

"Seninle birlikte olmayı kaç kez hayal ettim, biliyor musun?" Cevap gerektirmeyen bir soru olduğunu düşündüm, çünkü hemen ardından gelen öpücük bunu yanıtlamama engel oldu. Beni öperken göğsümü avuçladı. Bu pozisyonda bir süre daha devam ettikten sonra içimden çıktı ve beni yüzüstü yatırdı. Arkadan içime girdi ve tekrar çıkarken ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bizi hayal ettiğim tüm pozisyonlarda sana sahip olacağım."

Sözleri karnıma yerleşip orada bir ateş yaktı âdeta. "Lütfen," diyebildim sadece.

Bununla beraber avucunu karnıma yaslayıp beni dizlerimin üzerine kaldırdı ve içimden çıkmadan göğsünü sırtıma yasladı.

Sıcak nefesi enseme çarpıyordu. Bir elimi arkaya götürüp ağzını tenime doğru çektim. Bu pozisyon otuz saniye kadar sürdü, sonra elleri belime kaydı. Yüz yüze bakacağımız şekilde beni döndürdükten sonra kendisine doğru kaydırdı.

Gücü karşısında kendimi zayıf hissediyordum, kolları hiç çaba harcamadan beni birkaç dakikada bir yatakta oradan oraya çekiyordu. Karısıyla olan mahrem anlarını her okuduğumda, kadının onun üzerinde kontrol sahibi olmaya ihtiyaç duyduğunu fark etmiştim.

Ben tüm kontrolümü ona devrettim.

Bıraktım bana nasıl istiyorsa öyle sahip olsun.

Yarım saatten fazla bir süre bunu yaptı. Boşalmaya her yaklaşıyor gibi olduğunda içimden çıkıp beni öptü, sonra tekrar içime girdi, beni öptü, tekrar çevirdi, içime girdi, öptü, tekrar çevirdi. Asla bitmesini istemediğim bir döngüydü bu.

Nihayetinde onun en sevdiklerinden biri olduğunu düşündüğüm bir pozisyondaydık, sırtüstü uzanmış, başını yastığa koymuştu ve bacaklarım başının iki yanındaydı. Kendimizi benim yüzümden mi yoksa onun yüzünden mi bu pozisyonda bulduğumuzdan emin değildim. Kendimi henüz onun ağzına doğru indirmemiştim, çünkü yatak başlığındaki diş izlerine bakıyordum.

Onları görmek istemediğimden gözlerimi kapattım.

Avuçları karnımdan yukarı doğru kayarak göğüslerime ulaştı. Onları avuçlarken beni diliyle yavaşça aralamaya başladı. Başım geriye düştü ve o kadar yüksek sesle inledim ki elimle ağzımı kapatmam gerekti.

Bu sesten hoşlanmışa benziyordu, çünkü diliyle aynı şeyi tekrar yaptı ve bunun zevkiyle ilerleyerek yatak başlığına tutundum. Gözlerimi açtığımda ağzımla yatak başlığı arasında santimler vardı. Jeremy'nin ona aynı pozisyonda her sahip oluşunda Verity'nin bıraktığı diş izleriyle aramda santimler vardı.

Jeremy'nin parmakları karnımdan aşağı inerek ağzına katılınca, çığlıklarımı saklayabileceğim bir yer bulamadım. Beni soktuğu pozisyonda öne eğilip boşalmamın seslerini boğmaya mecbur kaldım.

Önümdeki ahşabı ısırdım.

Dişlerimin altında Verity'nin diş izlerini hissettim. Farklıydı. Benimkilerle aynı hizada değildi. Boşalırken ahşabı daha da sert ısırdım, onunkilerden daha derin bir iz bırakmaya kararlıydım. Daha sonra bu yatak başlığına baktığımda sadece Jeremy'yle kendimi düşünmeye kararlıydım.

Verity çoğunlukla bir odada kapalı kalıyordu, ama varlığı bu evin tüm odalarına sızmış durumdaydı. Artık bu odadayken onu düşünmek istemiyordum.

Boşaldıktan sonra yatak başlığından uzaklaşıp gözlerimi açtım ve bıraktığım yeni izlere baktım. Başparmağımla tükürüğümü oradan silmiştim ki, Jeremy beni sırtüstü devirdi ve aniden kendimi yine onun altında buldum. Doruğa ulaşmak için içime girmesine gerek bile kalmadı, kendini karnıma bastırdı ve tenime bir sıcaklığın aktığını hissederken ağzı benimkini buldu.

Şiddetli öpücüğüne bakarak bu gecenin uzun olacağını söyleyebilirdim.

19

İkinci turumuz yarım saat sonra duşta oldu. Ellerimiz iç içe, ağızlarımız bir olmuştu ve sonra tekrar içime girdi, ellerim duşun duvarına yaslanmışken üzerimize akan suyun altında arkadan içime girip çıkıyordu.

Geri çekilip sırtıma boşaldıktan sonra beni yıkadı.

Tekrar yatağa girdik ama saat gecenin üçüydü ve kısa bir süre sonra odasına döneceğini biliyordum. Gitmesini istemiyordum. Onunla bu şekilde birlikte olmak tam hayallerimdeki gibiydi ve onun kollarındayken bu evde olmak benim için nedense sorun değildi. Tehlikeli olduğunu bile bilmediği şeylere karşı kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Beni sıkıca kendine çekti, bir kolu bana dolanmışken göğsünde yatıyordum. Parmakları kolumda yukarı aşağı gezindi. Uykuya direnerek birbirimize sorular sorduk. Sorular daha kişisel bir hâl almaya başladı, çünkü bana az önce en son ilişkimin nasıl olduğunu sormuştu.

"Yüzeyseldi."

"Neden?"

"Onun bir ilişki olduğundan bile şüpheliyim," dedim. "Öyle olduğunu söyledik, ama sadece seks odaklıydı. Yatak odasının dışında birbirimizin hayatlarına nasıl dahil olacağımızı bilemedik."

"Ne kadar sürdü?"

"Bir süre." Başımı kaldırıp ona baktım. "Corey'yleydi. Temsilcim."

Jeremy'nin kolumda gezinen parmakları durdu. "Tanıştığım temsilci mi?"

"Evet."

"Ve hâlâ senin temsilcin?"

"Harika bir temsilcidir." Başımı tekrar göğsüne koydum ve Jeremy'nin parmakları kolumda gezinmeye devam etti.

"Bu beni biraz kıskandırdı," dedi.

Güldüm, çünkü onun da güldüğünü hissetmiştim. Anlık bir sessizlikten sonra, ben de ona merak ettiğim bir soru sordum. "Verity'yle olan ilişkin nasıldı?"

Jeremy iç çekince başım göğsüyle beraber hareket etti. Ardından pozisyonumuzu değiştirdi, başımı yastığa koydum ve o da yan yatıp gözlerime baktı. "Soruna cevap vereceğim, ama hakkımda kötü düşünmeni istemem."

"Düşünmeyeceğim," diye söz verdim, başımı iki yana sallayarak.

"Onu sevdim. Benim karımdı. Ama bazen birbirimizi gerçekten tanıdığımızdan emin olamıyordum. Birlikte yaşadık ama sanki dünyalarımız iç içe değildi." Elini kaldırıp dudaklarıma dokundu ve parmak uçlarını dudağım boyunca gezdirdi. "Onu delicesine çekici buluyordum, eminim bunu duymak istemezsin, ama doğrusu bu. Seks hayatımız harikaydı. Ama geri kalanı... bilemiyorum. Başından beri eksik bir şey varmış gibi hissettim, ama kaldım ve onunla evlenip bir aile kurdum, çünkü daha derin bir bağın ulaşılabilir olduğuna inanıyordum. Bir gün uyanıp onun gözlerine bakınca efsanevi bir yapboz parçasının nihayet yerini bulması gibi parçaların yerini bulacağını düşünüyordum."

Onu sevdiğini söylerken geçmiş zaman kullanmış olması gözümden kaçmadı. "Nihayetinde o bağ kuruldu mu?"

"Hayır, kurulmasını umduğum gibi değil. Ama ona yakın bir şey hissettim – anlık bir yoğunluk bana daha derin bir bağın var olabileceğini gösterdi."

"Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç hafta önce," dedi alçak sesle. "Rasgele bir kafenin tuvaletinde, karım olmayan bir kadınla."

Cümlesini tamamlar tamamlamaz beni öptü, sanki cevap vermemi istemiyordu. Belki de bunu söylediği için suçluluk hissediyordu. Karısıyla o bağı kurmaya çalışarak geçen yıllardan sonra, benimle o bağı hissettiği için.

Bu itirafa tepki vermemi istemese bile, içimde bir şeylerin büyüdüğünü hissettim, sözleri göğsüme yerleşip oraya yayılıyordu sanki. Beni kendisine çekti, ben de göğsüne yerleşip gözlerimi kapattım. Tek kelime daha etmeden uyuyakaldık.

İki saat sonra onun sesiyle uyandım.

"Siktir." Doğruldu ve örtünün büyük bir kısmını beraberinde kaldırdı.

Gözlerimi ovuşturarak sırtüstü döndüm. "Ne oldu?"

"Uyumamam gerekiyordu." Yerden kıyafetlerini alıp giyinmeye başladı. "Crew uyandığında burada olmamam lazım." Beni iki kez öptükten sonra kapıya yürüdü. Kilidi açıp kapıyı kendine çekti.

Açılmadı.

O kapı kolunu zorlarken doğrulup yatakta oturdum, açıktaki göğüslerimi örtüyle kapattım.

"Siktir," dedi bir kez daha. "Kapı sıkışmış."

İçimde bir şey harekete geçti ve dün gecenin verdiği keyiften aniden sıyrıldım. Bulunduğum âna geri döndüm, bu tekinsiz evin içine hapsedildiğimi hissettiğim başka bir senaryoya giriş yaptım. Başımı iki yana salladım ama Jeremy

kapıya dönük olduğundan beni göremiyordu. "Sıkışmadı," dedim alçak sesle. "Kilitlenmiş. Dışarıdan."

Jeremy başını çevirip bana baktı, yüzünden endişe okunuyordu. Ardından kapıyı iki eliyle zorladı. Haklı olduğumu ve kapının dışarıdan sürgülendiğini fark ettiğinde, kapıya vurmaya başladı. Ben olduğum yerde kaldım, kapıyı nihayet açtığında bulacağı şeyden korkuyordum.

Açmak için her şeyi denedi, ama sonra çareyi Crew'a seslenmekte aradı. "Crew!" diye bağırdı, odanın kapısını yumruklarken.

Ya onu aldıysa?

O kadının ne yaptığı kestiremiyordum. Kendi çocuklarından bile hoşlanmıyordu. Ama Jeremy'den hoşlanıyordu. Jeremy'yi *seviyordu.* Eğer dün gece onun benimle olduğunu biliyorsa, sırf pisliğine Crew'u almış olabilirdi.

Bu henüz Jeremy'nin aklına gelmemişti. Ona göre, Crew bize şaka yapıyordu. Ya da dün gece kapıyı kapattığında kilidin sürgüsü bir şekilde kendiliğinden takılmıştı. Ona makul gelen açıklamalar sadece bunlardı. Şu an sesi rahatsız sayılmazdı. Pek endişeli değildi.

Jeremy komodinin üzerindeki çalar saate bakıp tekrar kapıyı yumrukladı. "Crew, kapıyı aç!" Alnını oraya dayadı. "April birazdan gelir," dedi alçak sesle. "Bizi burada bir arada bulmamalı."

Aklından *bu* mu geçiyordu?

Ben karısının gecenin bir yarısı oğlunu kaçırdığını düşünürken o yatılı misafiri becerdiği açığa çıkacak diye endişeleniyordu.

"Jeremy."

"Ne?" dedi, kapıyı tekrar yumruklarken.

"Bunun makul olmadığını düşündüğünü biliyorum. Ama... dün gece Verity'nin kapısını kilitledin mi?"

Jeremy'nin yumruğu kapıda duraksadı. "Hatırlamıyorum," dedi alçak sesle.

"Bizi buraya kilitleyenin Verity olması gibi tuhaf bir ihtimal gerçekleştiyse... Crew muhtemelen artık burada değildir."

Bana baktığında gözleri korku doluydu. Ardından hızlı bir hareketle odada ilerleyip pencerenin kilidini açtı. Pencereyi kaldırdı, ama iki parça cam vardı. İkincisi ilki kadar kolay kalkmayacak gibiydi. Tereddüt etmeksizin yatağa yaklaşıp bir yastığı kılıfından çıkardı. Kılıfı eline dolayıp cama yumruk attı, tekmeledi ve ardından pencereden çıktı.

Birkaç saniye sonra, merdivenlere koşturmadan önce odamın kilidini açtığını duydum. Ben ana yatak odasından çıkana kadar o Crew'un odasına varmıştı bile. Koridorda Verity'nin odasına koştuğunu duydum. Merdivenlerin başına geldiğinde kalbim boğazımda atıyordu.

Başını iki yana salladı. Eğilip dizlerini tutarken nefes nefeseydi. "Uyuyorlar."

Dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi yere çömeldi, elini saçlarının arasından geçirdi. "*Uyuyorlar,*" dedi tekrar, rahatlamıştı.

Rahatladım. Ama aslında rahatlamamıştım.

Paranoyam Jeremy'ye ulaşmaya başlamıştı.

Endişelerimi dile getirerek ona iyilik etmiyordum. Dakikalar sonra April ön kapıdan girdi. Bana baktıktan sonra gözlerini merdivenlerin başında çömelen Jeremy'ye çevirdi. Jeremy başını kaldırınca April'ın kendisine baktığını gördü.

Ayağa kalkıp merdivenlerden indi, bana da April'a da bakmadan kapıya doğru yürüdü ve açıp dışarı çıktı.

April ön kapıdan bana bakıyordu.

Omuz silktim. "Crew zor bir gece geçirdi."

Bunu yedi mi bilmiyordum, ama doğru söyleyip söylemediğim umurunda değilmiş gibi yürüyüp merdivenlerden çıktı.

Çalışma odasına gidip kapıyı kapattım. Taslağın geri kalanını çıkarıp okumaya başladım. Bunu bugün bitirmeliydim. Nasıl bittiğini öğrenmem lazımdı, tabii bir sonu *varsa*. Çünkü artık bu taslağı Jeremy'ye göstermem gerektiğini düşünür olmuştum. Asla bir bağ kuramadıklarını hissettiğinde haklı olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Çünkü onu gerçekten tanımıyordu.

Bu evde bir şeyler doğru değildi ve üst kattaki kadına o da benim kadar şüpheyle yaklaşana kadar başka bir şeyin olacağına dair bir his vardı içimde. Kötü bir şey daha olacaktı.

Ne de olsa bu ev Kroniklerle doluydu. Sıradaki trajedi geç kalmış bile sayılırdı.

On Dördüncü Bölüm

Harper'ın öldüğü sabah neler olduğunu hatırlamak zor değil, çünkü birkaç gün önce oldu. Nasıl koktuğunu hatırlıyorum. Çimen gibi. İki gündür saçlarını yıkamamıştı. Ne giydiğini hatırlıyorum. *Mor tayt, siyah gömlek ve örgü bir süveter.* Ne yaptığını. *Crew'la beraber masada oturmuş, boyama yapıyordu.* Jeremy'nin o gün ona en son söylediği şeyi hatırlıyorum. *Seni seviyorum, Harper.*

O gün, Chastin öleli altı ay oluyordu. *Tam* o gün. Bu da bunun sorumlusu olan çocuğa karşı yüz seksen iki buçuk gündür öfke biriktirdiğim anlamına geliyordu.

Bir gece önce Jeremy üst katta uyumuştu. Crew neredeyse her gece ağlayarak onu çağırıyordu, bu yüzden geçen iki ay boyunca üst kattaki misafir odasında kalır olmuştu. Bunun Crew için iyi olmadığını ona anlatmaya çalıştım. Onu şımartıyordu. Ama Jeremy artık beni dinlemiyordu. Öncelikli ilgisi kalan iki çocuğuna karşıydı.

İlgilenmesi gereken çocuklarımızın sayısı bir tane azalmışken, bu durumun onun *daha çok* ilgi göstermesini gerektirmesi garipti.

Chastin öldüğünden beri dört kez seks yaptık. Görünüşe göre, artık ben denediğim zaman ereksiyon olamıyor. Onu ağzıma alsam bile. En kötüsü de, artık bu onu rahatsız bile etmiyor gibi. Viagra alabilir ama reddediyor. Chastin'in olmadığı hayata alışmak için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Zaman.

Kimin zamana ihtiyacı *olmadı*, biliyor musunuz? Harper'ın.

Chastin'in ölümünden sonra bir alışma sürecinden bile geçmedi. Hiç ağlamadı. Tek bir damla akmadı. Tuhaf bir durum. Bu normal değil. *Ben* bile ağladım.

Sanırım Harper'ın ağlamaması mantıklı. Suçluluk bir insana bunu yapabilir.

Belki de bunları yazma nedenim de suçluluktur.

Çünkü Jeremy'nin gerçeği bilmesi gerekiyor. Bir gün bir şekilde bunu bulacak. O zaman onu lanet olası ne kadar sevdiğimi anlayacak.

Harper'ın başına geleceklere kavuştuğu güne dönelim.

Mutfakta durmuş onun boyama yapışını izliyordum. Crew'a nasıl iki rengi karıştırarak üçüncü bir renk oluşturacağını gösteriyordu. Gülüyorlardı. Crew'un gülüşü anlaşılabilirdi, ama Harper'ınki? Mazur gösterilemezdi. Öfkemi tutmaktan yorulmuştum.

"Chastin öldüğü için hiç üzüldün mü bari?"

Harper gözlerini kaldırıp bana baktı. Benden korkmuş gibi numara yapıyordu. "Evet."

"Ağlamadın bile. Bir kez dahi. İkiz kardeşin öldü ve sen *umurunda* bile değilmiş gibi davranıyorsun."

Gözlerine yaşların dolduğunu görebiliyordum. Jeremy'nin duygu belirtisi gösteremediğine inandığı çocuğun söylendiği zaman gözlerinin dolması ne kadar komikti.

"*Umurumda*," dedi Harper. "Onu özlüyorum."

Yüzüne güldüm. Kahkaham *gerçek* gözyaşlarına neden oldu. Sandalyesini geriye itip kalktı ve koşarak odasına çıktı.

Crew'a baktım ve Harper'dan tarafı işaret ettim. "Şimdi ağlıyor işte."

Görüntüde.

Jeremy üst katta olmalıydı, çünkü onun Harper'ın odasının kapısını çaldığını duydum. "Harper? Tatlım, ne oldu?"

Cırtlak bir çocuksu ses çıkararak onun taklidini yaptım. *"Tatlım, ne oldu?"*

Crew kıkırdadı. En azından dört yaşındaki bir çocuk beni komik buluyordu.

Bir dakika sonra Jeremy mutfağa girdi. "Harper'a ne oldu?"

"Kızdı," diyerek yalan söyledim. "Göl kenarında oynamasına izin vermedim."

Jeremy şakağını öptü. Sahici gibiydi ve beni gülümsetti. "Güzel bir gün," dedi. "Onları iskeleye götürmelisin."

Arkamda duruyordu, bu yüzden gözlerimi devirdiğimi görmedi. Harper'ın gözyaşları için daha iyi bir mazeret uydurmalıydım, çünkü şimdi de onları dışarı çıkarıp oynatmamı istiyordu.

"Ben suya gitmek istiyorum," dedi Crew.

Jeremy cüzdanıyla anahtarlarını aldı. "Gidip Harper'a ayakkabılarını giymesini söyle. Anneniz sizi götürecek. Öğle yemeğinden önce dönerim."

Dönüp ona baktım. "Nereye gidiyorsun?"

"Markete," dedi. "Bu sabah söylemiştim."

Gerçekten söylemişti.

Crew üst kata koşarken iç çektim. "Alışverişi yapmayı tercih ederim. Sen kalıp onlarla oyna."

Jeremy bana doğru yürüyüp kollarını bana doladı. Alnını benimkine dayadı, bu hareketi doğrudan kalbimde hissettim. "Altı aydır yazmıyorsun. Dışarı çıkmıyorsun. Onlarla oynamıyorsun." Beni kendine çekerek sarıldı. "Senin için endişeleniyorum, bebeğim. Onları sadece yarım saatliğine dışarı çıkar. Biraz D vitamini al."

"Bunalımda olduğumu mu düşünüyorsun?" dedim, geri çekilerek. Bu gülünçtü. Bunalımda olan *oydu.*

Jeremy anahtarlarını tezgâha koydu ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Bence ikimiz de bunalımdayız. Ve bir süre daha böyle devam edecek. Birbirimize göz kulak olmalıyız."

Ona gülümsedim. Bu işte birlikte olduğumuzu düşünmesi hoşuma gitmişti. Belki de öyleydik. O sırada beni öptü ve uzun zamandır ilk defa beni dilini kullanarak ve çok az kederle öpmüştü. Eski günlerdeki gibiydi. Onu kendime çekip parmak uçlarımda yükselerek öpücüğü derinleştirdim. Sertleştiğini hissettim, bu defa zorlama olmadan hem de.

"Bu gece odamızda uyumanı istiyorum," diye fısıldadım.

Dudaklarıma doğru gülümsedi. "Tamam. Ama pek uyumayacağız."

Ses tonu, ateşli gözleri, bu sırıtış. İşte buradasın, Jeremy Crawford. Seni özlemiştim.

Jeremy gittikten sonra kahrolası çocuklarını su kenarına oynamaya götürdüm. Serimin yazmakta olduğum son kitabını da yanımda götürmüştüm. Jeremy haklıydı, bir şeyler yazalı altı ay olmuştu. Yeniden işe koyulmam gerekiyordu. Bir teslim tarihini kaçırmıştım zaten, ama trajik bir şekilde "kazara" Chastin'i kaybettiğimizden Pantem hoşgörü göstermişti.

Ona gerçekten ne olduğunu bilseler, teslim tarihi konusunda daha fazla hoşgörü gösterirlerdi muhtemelen.

Crew iskeleden sandala doğru yürüdü. Gerildim, çünkü iskele eskiydi ve Jeremy oraya çıkmalarım istemiyordu. Ama Crew pek ağır sayılmazdı, bu yüzden biraz rahatladım. Düşeceğine pek ihtimal vermiyordum.

İskelenin ucuna oturup ayağını sandala koydu. O şeyin sürüklenip gitmemesine şaşırmıştım. Yıpranmış eski bir iple bağlıydı.

Crew bilmiyordu ve belki bir gün öğrenirdi, ama o sandalda rahme düşmüştü. Jeremy'ye hamile olduğuma dair yalan söylediğim hafta, en verimli seks haftamız olmuştu. Ama işi halledenin sandal olduğundan fazlasıyla emindim. O yüzden ona Crew adını vermek istedim. Denizcilik terimlerinden bir isim olsun istemiştim.

O günleri özlüyordum.

Özlediğim çok şey vardı aslında. Daha çok, çocuklardan önceki hayatımızı özlüyordum. İkizlerden önceki yani.

O gün kıyıda oturup Crew'u izlerken, tek çocuğumuz o olsa nasıl olurdu diye merak ettim. Harper ölecek olsa yeni bir alışma dönemi yaşanırdı, ama bence atlatırdık. Chastin öldükten sonra bir süre pek yardımcı olamamıştım, çünkü ben de yas tutuyordum. Ama Harper ölseydi, Jeremy'ye iyileşmesi için daha çok yardımcı olabilirdim.

Bu defa benim açımdan çok az keder olurdu, çünkü tüm kederim Chastin'e aitti.

Belki Jeremy'nin kederinin çoğu da Chastin'e aitti.

Bu bir ihtimaldi.

Eskiden birinin çocuklarından herhangi birini kaybetmesinin eşit şekilde zor olduğunu zannederdim. İkinci, hatta üçüncü çocuğu kaybetmenin ilki kadar incittiğini sanırdım.

Ama bu Jeremy ve benim Chastin'i kaybetmemizden önceydi. Onun ölümü kederle dolmamıza neden olmuştu. İçimizdeki her çatlağa, her uzva dolmuştu.

Eğer sandal çocuklar içindeyken alabora olsa –Harper boğulsa– Jeremy'de daha çok kedere yer kalmamış olabilirdi. Belki de tamamen dolmuştu.

Bir çocuğunu kaybettiysen hepsini kaybetsen de olur.

Daha fazla kedere yer kalmamışken, Harper ortadan kalksa üçümüz kusursuz bir aile olabilirdik.

"Harper."

Benden birkaç metre uzakta kumda oynuyordu. Ayağa kalkıp kotumun arkasını silkeledim. "Hadi gel, tatlım. Kardeşinle beraber sandal gezintisi yapalım."

Harper ayağa kalktı, iskeleye adımını attığında, ayaklarının altındaki toprağın nasıl hissettirdiğini bir daha asla bilemeyeceğinin farkında değildi.

"Ben öne geçeceğim," dedi. İskelenin kenarına kadar peşinden gittim. Önce Crew'u, sonra Harper'ı bindirdim. Sonra ben binip dikkatle sandala oturdum. İskeleden uzaklaşmak için kürek çektim.

Sandalın arka kısmındaydım, Crew da ortadaydı. Bizi gölün ortasına kadar getirdim, kenardan sarkıp parmaklarını suya soktular.

Etrafıma bakınırken göl sakindi. 600 metrelik kıyı şeridi olan bir körfezde yaşıyorduk, dolayısıyla buralarda pek kimse olmazdı. Sessiz bir gündü.

Harper sandalda doğruldu ve ellerini taytına sildi. Arkasına döndü, sırtı Crew'la bana dönüktü.

Öne, Crew'un kulağına doğru eğildim. Ağzını elimle kapattım. "Crew. Tatlım. Nefesini tut."

Sandalın kenarını tutup tüm ağırlığımı sağa verdim.

Hafif bir ciyaklama duydum. Crew'dan mı, Harper'dan mı geldiğini bilmiyordum, ama ciyaklama ve baştaki şapırtı sesinden sonra hiçbir şey duymadım. Sadece basınç vardı. Sessizlik kulaklarıma baskı yaparken kollarımla bacaklarımı savurarak yüzeye çıktım.

Şapırtı sesini duyabiliyordum. Harper'ın çığlığı. Crew'un çığlığı. Crew'a doğru yüzüp kollarımı ona doladım. Eve doğru baktım, Crew'la beraber kıyıya kadar gidebilmeyi umuyordum. Düşündüğümden daha ilerideydik.

Yüzmeye başladım. Harper çığlık atıyordu.

Şapırtı.

Yüzmeye devam ettim.

Çığlık atmaya devam etti.

Sessizlik.

Başka bir şapırtı duydum.

Tekrar sessizlik.

Yüzmeye devam ettim ve ayaklarımın altında çamuru hissedene kadar arkama bakmayı reddettim. Gölün yüzeyine can yeleği gibi tutundum. Crew nefes nefeseydi ve öksürüyordu, bana yapışmış yukarı aşağı sallanıyordu. Onu yüzeyde tutmak düşündüğümden zordu.

Jeremy bunun için bana teşekkür edecekti. Crew'u kurtardığım için.

Yıkılacaktı elbette, ama minnettar da kalacaktı.

O gece aynı yatakta yatıp yatmayacağımızı merak ettim. Tükenmiş olacaktı ama benimle aynı yatakta yatıp bana sarılmak, iyi olduğumdan emin olmak isterdi.

"Harper!" diye haykırdı Crew, ciğerlerindeki suyu atar atmaz.

Crew'un ağzını kapatıp onu kıyıya götürdüm ve kuma yatırdım. Gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Anne!" diye bağırdı, arkama doğru işaret ederek. "Harper yüzme bilmiyor!"

Her yanım kumdu, ellerime, kollarıma, bacaklarıma yapışmıştı. Ciğerlerim alev almış gibiydi. Crew suya doğru emeklemeye çalıştı, ama elinden çekip onu tekrar kuma oturttum. Karmaşanın suda yarattığı dalgalar hâlâ ayaklarıma vuruyordu. Göle doğru baktım, ama bir şey yoktu. Çığlık yok. Şapırtı yok.

Crew giderek daha çok histerikleşiyordu.

"Onu kurtarmaya çalıştım," diye fısıldadım. "Anne onu kurtarmaya çalıştı."

"Git onu getir!" diye haykırdı, gölü işaret ederek.

O zaman eğer birine suya geri girmediğimi anlatırsa durumun nasıl görüneceğini düşündüm. Çoğu anne çocuğunu

bulana kadar sudan çıkmazdı. Suya tekrar girmem gerekiyordu.

"Crew. Harper'ı kurtarmamız lazım. Annenin telefonundan babanı nasıl arayacağını hatırlıyor musun?"

Yanaklarındaki yaşı silerken başını salladı.

"Git. Eve gidip babanı ara. Annenin Harper'ı kurtarmaya çalıştığını ve polisi aramasını söyle."

"Tamam!" deyip eve doğru koşmaya başladı.

Çok iyi bir kardeşti.

Üşüyordum ve nefes nefeseydim, ama güç bela tekrar göle girdim. "Harper?" Adını alçak sesle söyledim, çok yüksek sesle söylersem, soluklanarak suyun yüzüne çıkmasından korkuyordum.

Oyalandım. Çok uzağa gidip ona dokunma veya ona denk gelme riskine girmek istemiyordum. Ya hâlâ yaşıyorsa ve gömleğime yapışırsa? Beni de aşağı çekmeye çalışırsa?

Jeremy geldiğinde burada olmam gerektiğinin farkındaydım. Ağlamam gerekiyordu. Üşümeliydim. Donmanın eşiğine gelmeliydim. Bir ambulansla götürülürsem de ekstra puan kazanırdım.

Sandal alabora olmuştu ve karaya, devrildiği andan daha yakındı. Jeremy'yle daha önce birkaç kez sandalı tersyüz etmiştik, yani bu şekilde durduğunda altında hava kaldığını biliyordum. Ya Harper oraya yüzmüşse? Ya oraya tutunduysa ve altında saklanıyorsa? Yaptığım şeyi babasına anlatmak için bekliyorsa?

Sandala doğru ilerledim. Ona dokunmak istemeyerek dikkatle hareket ettim. Alabora olmuş sandala ulaştığımda nefesimi tutup suyun altına daldım. Sandalın içindeki hava baloncuğuna girdim.

Ah, Tanrı'ya şükür, diye düşündüm.

Orada değildi.

Tanrı'ya şükür.

Crew'un uzaktan adımı söylediğini duydum. Suyun altına dalıp sandalın dışında yüzeye çıktım. Harper'ın adını haykırdım, tıpkı gerçekten harap olmuş bir anne gibi sesim panikle doluydu.

"Harper!"

"Babam geliyor!" diye bağırdı Crew kıyıdan.

Harper'ın adını daha da yüksek sesle haykırmaya başladım. Jeremy'den de önce polis birazdan burada olurdu.

"Harper!"

Nefes nefese kalmak için birkaç kez suyun altına girdim. Bunu yapıp durdum, ta ki artık suyun üstünde güçlükle durana kadar devam ettim. Bir polis memuru beni sudan çekip çıkarana dek adını haykırdım ve durmadım.

Adını haykırmaya devam ettim ve aralarda, "Kızım!" ve "Bebeğim!" demeyi de ihmal etmedim.

Bir kişi suda onu arıyordu. İki oldu. Sonra üç. Ardından birinin hızla yanımdan geçerek iskeleye fırladığını hissettim. İskelenin ucuna koşup balıklama atladı. Yüzeye çıktığında Jeremy olduğunu gördüm.

Harper'ın adını haykırırken yüzündeki ifadeyi tarif etmem mümkün değil. Kararlılık, dehşet ve çılgınlık karışımı bir ifadeydi.

O noktada artık gerçekten ağlıyordum. Histerik olmuştum. Gerektiği gibi histerik olduğum için gülümsemek istedim, ama yapmadım çünkü bir yanım işleri berbat ettiğimin farkındaydı. Jeremy'nin yüzünden anlayabiliyordum. Bu defaki Chastin'i atlatmasından da zor olacaktı.

Bunu beklemiyordum.

Onu nihayet bulduğunda kız yarım saattir suyun altındaydı. Bir balıkçı ağına takılmıştı. Kıyıda oturduğum yerden yeşil mi, sarı mı olduğunu seçemiyordum ama Jeremy'nin geçen yıl sarı bir ağ kaybettiğini hatırladım. Sandalı tam olarak ağın

yüzeyin altında dolaştığı yerde devirme olasılığım neydi? Balıkçı ağı orada olmasaydı, muhtemelen kıyıya ulaşabilirdi.

Ağdan kurtarıldıktan sonra adamlar Jeremy'nin onu iskeleye çıkarmasına yardım ettiler. Jeremy sağlıkçılar iskeleye gelene kadar suni teneffüs yapmaya çalıştı. Hatta onlar geldiğinde bile durmadı.

Başka seçeneği kalmayana kadar durmadı. İskele çökmeye başladı ve Jeremy sağ tarafından yuvarlanarak Harper'ı kollarıyla yakaladı. Diğer üç adam iskelede kalıp kızı aldılar.

O an aklından hiç çıkacak mıydı acaba? Ölmüş kızının cesedini suda üzerine düşerken yakaladığı o an.

Jeremy onu bırakmadı. Suda ayağa kalkıp onu kıyıya kadar taşıdı. Kumsala ulaştığında yere yığıldı, onu hâlâ tutuyordu. Yüzünü onun sırılsıklam saçlarına gömdü ve sonra ona fısıldadığını duydum.

"Seni seviyorum, Harper. Seni seviyorum, Harper. Seni seviyorum, Harper."

Ona sarılarak defalarca tekrarladı. Hüznü içimi sızlattı. Ona doğru, Harper'a doğru emekledim ve kollarımı ikisine doladım. "Onu kurtarmaya çalıştım," diye fısıldadım. "Onu kurtarmaya çalıştım."

Harper'ı bırakmadı. Sağlık görevlileri kızı onun kollarından çekip almak zorunda kaldılar. Ambulansın arkasına binip beni orada Crew'la bıraktı.

Jeremy bana ne olduğunu sormadı. Gidiyorum demedi. Bana bakmadı bile.

Tepkisi planladığım gibi olmadı, ama şokta olduğunun farkındaydım. Alışacaktı. Sadece zamana ihtiyacı vardı.

20

Kusarken klozete tutundum. Daha bölümü bitirmeden midem bulanmıştı. Sanki oradaymışım gibi sarsılmıştım. Bu kadının kızına yaptıklarına bizzat şahit olmuşum gibi. *Jeremy'ye yaptıklarına.*

Alnımı koluma dayadım, ne yapacağımı bilemiyordum.

Birine mi söyleyeyim? Jeremy'ye mi söyleyeyim? Polise haber vermeli miyim?

Polis ona ne yapabilirdi ki?

Onu bir yere kapatırlardı. Bir akıl hastanesine. Jeremy ondan kurtulurdu.

Dişlerimi fırçalarken yansımama baktım. Ağzımı çalkaladıktan sonra doğrulup ağzımı sildim. Elimi yüzümden geçirirken yara izini aynada gördüm. Bu yaranın benim için önemsizleşeceğini hiç düşünmemiştim, ama böyle hissetmeye başlamıştım. Benim annemle yaşadığım şey bununla kıyaslanınca bir hiçti.

Biz birbirimizden kopmuştuk. Bağımız kopmuştu.

Buysa *cinayetti.*

Çantamı alıp sakinleştiricimi aradım. Mutfağa giderken hap, yumruğumun içindeydi. Dolaptan bir shot bardağı alıp ağzına kadar viski doldurdum. Bardağı kaldırdığımda April köşeyi dönüyordu. Duraksayarak bana baktı.

Ben de gözlerimi ona dikerek hapı ağzıma attım ve içkiyi kafama diktim.

Odama döndüm ve kapımı kapatıp kilitledim. Işık gelmesin diye pencerenin önündeki deliğin önüne panjuru indirdim.

Gözlerimi kapattım ve örtüyü başımdan yukarı çekerken ne halt etmem gerektiğini düşünüyordum.

Bir süre sonra vücudumda gezinen sıcak bir şeyle uyandım. Bir şey dudaklarıma dokundu. Gözlerim anında açıldı.

Jeremy.

Ben onun ağzına doğru iç geçirirken üzerime uzandı. Dudaklarının verdiği teselliyi kabul ettim. Öpücüğünün ortadan kaldırdığı her zerre hüznün aslında *onun* için hissettiğim üzüntü olduğundan habersizdi. Onun varlığından bihaber olduğu bir durum için.

Örtüleri düzeltip aramızdan çekerek engelleri kaldırdım. Beni öpmeye devam ederken yan döndü ve beni de kendisiyle beraber çekti.

"Saat henüz öğleden sonra iki," diye fısıldadı. "İyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Yorgunum sadece."

"Ben de." Tüy gibi dokunuşlarla parmaklarını kolumda kaydırıp elimi tuttu.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordum, kapı içeriden kilitliydi.

Gülümsedi. "Pencereden. April Verity'yi doktora götürdü, Crew'un da okuldan gelmesine bir saat var."

İçimde biriken gerilimin geri kalanı bu haberle bir şekilde akıp gitti. Verity evde değildi ve anlık olarak huzur bulabilirdim.

Jeremy başını göğsüme yaslayıp bakışlarını ayaklarımdan tarafa çevirdi, parmakları iç çamaşırımın izini takip

ediyordu. "Kilidi kontrol ettim. Görünüşe göre, kapıyı sertçe çekerek kapatırsan sürgü kapanabiliyor."

Buna cevap vermedim, çünkü inandığımdan emin değildim. Böyle bir ihtimal olduğundan emindim, ama Verity'nin yapmış olması daha kuvvetli bir ihtimaldi.

Jeremy tişörtümü sıyırdı – onun başka bir tişörtünü giymiştim. Göğüslerimin arasındaki bir noktayı öptü. "Tişörtlerimi giymene bayılıyorum."

Parmaklarımı saçlarından geçirirken gülümsedim. "Ben de senin gibi kokmalarına bayılıyorum."

Güldü. "Nasıl kokuyorum ki?"

"Petrikor."

Dudaklarını karnımdan aşağı doğru kaydırıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Tenime değen sesi bir mırıltıydı.

"Yağmurdan sonraki toprak kokusu anlamına gelen bir kelime."

Ağzı benimkine yaklaşana kadar hareket etti. "Bunun için bir kelime olduğunu hiç bilmiyordum."

"Her şey için bir kelime vardır."

Beni hafifçe öptükten sonra geri çekildi. Dikkatle düşünürken kaşları çatıldı. "Yaptığım şey için de bir kelime var mı?"

"Muhtemelen. Tam olarak neden bahsediyorsun?"

Parmağını çenemde gezdirdi. "Bu," dedi alçak sesle. "Olmamam gerekirken bir kadına âşık olmak."

İtirafına rağmen kalbim sızladı. Hissettiği şey yüzünden suçluluk duymasından nefret ettim. Anlıyordum gerçi. Evliliği veya karısı ne durumda olursa olsun, yataklarında başka bir kadınla beraberdi. Pek mazur gösterilebilecek bir şey değildi.

"Suçluluk mu hissediyorsun?" diye sordum.

"Evet." Bir an için sessizce beni inceledi. "Ama duracak kadar değil." Başını yanımdaki yastığa koydu.

"Ama bu bitecek," dedim. "Benim Manhattan'a geri dönmem lazım. Sen de evlisin."

Gözlerinde, yüksek sesle söylemek istemediği düşünceler saklıydı sanki. Bir süre için sessizce birbirimize baktık. Nihayet eğilip beni öptükten sonra, "Dün gece mutfakta söylediklerini düşündüm," dedi.

Söylemek üzere olduğu şeyden korktuğumdan konuşamadım. Söylemek zorunda kaldığım her şeye karşı açık fikirli miydi? Hayatının Verity'nin hayatı kadar önemli olduğunda hemfikir miydi?

"Bir bakımevini aradım, hafta içi onu alacaklar ve pazartesi başlıyor. Ayda üç hafta sonu eve gelecek." Tepkimi bekledi.

"Bence üçünüz için de en iyisi bu."

Sanki ortaya çıkışını görüyormuşum gibi, keder buharlaşmaya başlıyordu. Onun kederi, evin kederi. Rüzgâr pencereden giriyordu, ev sessizdi, Jeremy huzurlu görünüyordu. O an taslak konusunda ne yapacağıma karar verdim.

Hiçbir şey yapmayacaktım.

Verity'nin Harper'ı öldürdüğünü kanıtlamanın Jeremy'ye bir faydası dokunmazdı. Daha kötü hissetmesine neden olurdu. Çok fazla yarayı kanatırdı. Taze yaraları daha da derinleştirirdi.

Verity'nin yakınında olmanın güvenli olduğuna ikna olmuş değildim, ama bunu zamanla açığa çıkarmanın yolları vardı. Sanırım Jeremy'nin daha iyi bir güvenlik sistemine ihtiyacı vardı. Verity'nin odasına yerleştirilecek hareket sensörlü bir kamera, burada olduğu hafta sonları için iyi olurdu. Sakatlığı konusunda gerçekten numara yapıyorsa Jeremy anlardı. Anladığı zaman da onu bir daha Crew'un yanına yaklaştırmazdı.

Artık bakımevine gideceği için daha sıkı bir gözetim altında olacaktı.

Şimdilik her şey yolunda gibiydi. Güvenli.

"Bir hafta daha kal," dedi Jeremy.

Sabah oradan ayrılmayı planlıyordum, ama Verity'nin yakında gideceğini öğrenmişken bütün bir hafta boyunca Verity veya April olmadan Jeremy'yle zaman geçirme fikriyle heyecanlandım.

"Tamam."

Tek kaşını kaldırdı. "*Pekâlâ* demek istedin sanırım?"

Gülümsedim. "Pekâlâ."

Ağzını karnıma bastırıp beni öptü ve tekrar üzerime çıktı.

İçime kayarken üzerimdeki tişörtü çıkarmadı. Benimle o kadar uzun süre sevişti ki, vücudum onun hareketlerine karşı esneklik kazandı. Kollarındaki kasların parmaklarımın altında gerildiğini hissettiğimde, bunun sona ermesini istemedim. Bedenimden çıkmasını istemiyordum.

Bacaklarımı sıkıca etrafına doladım ve ağzını benimkine çektim. İnleyerek daha da derine girdi. Boşalırken beni öptü, dudakları sert, nefesi sığdı, geri çekilmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Üzerime yığıldığında hâlâ içimdeydi.

Sessizdik, çünkü az önce ne yaptığımızı ikimiz de biliyorduk. Ancak dillendirmedik.

Jeremy nefesini toparladıktan sonra içimden çıktı ve elini aşağı kaydırıp bacaklarımın arasına yerleştirdi. Bana dokunurken beni izliyor, doruğa ulaşmamı bekliyordu. Ulaştığımda ne kadar gürültü çıkardığımı umursamadım, çünkü evde sadece biz vardık ve bu harikaydı.

Bitip de ben yatakta gevşediğimde son bir kez beni öptü.

"Herkes eve gelmeden şimdi gitmem lazım."

Giyinmesini izlerken ona gülümsedim. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra odanın diğer tarafına gidip pencereden dışarı çıktı.

Neden kapıyı kullanmadığını bilmiyordum ama bu beni güldürdü.

Yüzümü bir yastıkla örtüp gülümsedim. Bana ne olmuştu? Belki de bu ev aklımla oyun oynuyordu, çünkü bazen buradan defolup gitmeye hazırken diğer zamanlarda hiç gitmek istemiyordum.

Taslak kesinlikle aklımla oyun oynuyordu. Bu adama âşık oluyormuşum gibi hissediyordum ve onu sadece birkaç haftadır tanıyordum. Üstelik ona sadece gerçek hayatta âşık olmuyordum. Verity'nin kelimeleri yüzünden de ona âşık oluyordum. Onun hakkında söyledikleri onun nasıl bir adam olduğuna dair bana fikir vermişti ve Verity'nin verdiğinden daha iyi bir hayatı hak ediyordu. Verity'nin asla vermediği şeyi ona ben vermek istiyordum.

Her şeyden önce onun çocuklarını sevecek biriyle birlikte olmayı hak ediyordu.

Yastığı yüzümden çekip kalçalarımın altına koydum, az önce içime bıraktığı hiçbir şey akıp gitmezdi böylece.

21

Tekrar uykuya daldığımda rüyamda Crew'u gördüm. Büyümüştü, on altı yaşlarındaydı. Rüyamda kayda değer bir şey olmadı ya da olduysa bile ben hatırlamıyordum. Sadece gözlerine baktığımda hissettiğim duyguyu hatırlıyordum. Kötü biri gibiydi. Verity'nin ona yaşattığı her şey, şahit olduğu her şey ruhuna işlemiş ve çocukluğundan beri bunu içinde taşımıştı sanki.

Kararımın üzerinden birkaç saat geçmişti ve taslak hakkında sessizliğimi korumanın Crew'un hayrına olup olmayacağını düşünmeden edemiyordum. Ablasının boğulduğunu görmüştü. Annesinin onu kurtarmak için çok az bir çaba gösterdiğini görmüştü. Çok küçük olsa da bu anıyı aklından çıkaramama ihtimali vardı. Sandalı kasten devirmeden önce annesinin ona nefesini tut dediğini her zaman biliyor olacaktı.

Mutfakta onun yanındaydım, sadece Crew ve ben vardık. April yaklaşık bir saat önce çıkmıştı, Jeremy üst katta Verity'yi yatırıyordu. Mutfak masasında oturmuş kraker ve fıstık ezmesi yiyordum, iPad'iyle oynayan Crew'a baktım.

"Ne oynuyorsun?" diye sordum.

"*Toy Blast.*"

En azından *Fallout* veya *Grand Theft Auto* gibi bir şey oynamıyordu. Onun için hâlâ umut vardı.

Crew başını kaldırıp bana baktı ve krakerimden bir ısırık aldığımı gördü. Tabletini kenara koyup masanın üzerine oturdu. "Ben de istiyorum," dedi.

Fıstık ezmesine ulaşmak için masanın üzerinde emeklemesi beni güldürdü. Tereyağı bıçağını ona verdim. Krakerin üzerine koca bir yığın fıstık ezmesi sürdü ve dizlerinin üstüne çöküp ısırdı. Gözleri heyecanla doluydu. "Çok iyiymiş."

Crew bıçaktaki fıstık ezmesini yalayınca burnumu buruşturdum. "İğrenç. Bıçağı yalamaman gerekiyordu."

Komikmiş gibi kıkırdadı.

Arkama yaslanıp ona hayranlıkla baktım. Yaşadığı bunca şeyden sonra bile iyi bir çocuktu. Sızlanmıyordu, sessizdi, hâlâ küçük şeylerde eğlence buluyordu. Onun bir pislik olduğunu düşünmüyordum artık. Onunla tanıştığım günkü gibi değildi.

Ona gülümsedim. Masumiyetine. Bir kez daha o güne dair bir anısı var mı diye merak etmeye başladım. Crew'un anıları, hangi tedavi programının ona iyi geleceğini belirler miydi acaba? Verity yüzünden yaşadıklarının boyutlarını öz babası bilmediği için, bunun benim sorumluluğumda olduğunu düşündüm. Taslak bendeydi. Jeremy'ye oğlunun düşündüğünden daha çok hasar aldığını söyleme sorumluluğu benimdi.

"Crew," dedim, fıstık ezmesi kavanozuna uzanıp kavanozu parmaklarımla çevirerek. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Abartılı bir şekilde başını salladı. "Evet."

Soracağım konuda kendini rahat hissetmesini isteyerek ona gülümsedim. "Eskiden sandalınız var mıydı?"

Tereyağı bıçağını tekrar yalarken duraksadı. Ardından, "Evet," dedi.

Durmam gerekip gerekmediğine dair yüzünde bir ipucu aradım, ama hiç renk vermedi. "Hiç sandalda oynadınız mı? Suya açıldınız mı?"

"Evet."

Tekrar bıçağı yaladı, ben de sohbetimden hiç rahatsız olmamış gibi göründüğü için biraz rahatlamış hissettim. Belki de hiçbir şey hatırlamıyordu. Sadece beş yaşındaydı; onun gerçeklik algısı bir yetişkininkinden farklıydı. "Hiç sandala bindiğini hatırlıyor musun? Annenle? Harper'la?"

Crew başını sallamadı veya evet demedi. Gözlerini bana dikti, soruya cevap vermekten mi korkuyordu yoksa hatırlamıyor muydu, anlayamadım. Başını eğip masaya bakarak bakışlarını kaçırdı. Bıçağı tekrar kavanoza sokup ağzına götürdü, dudaklarını üzerine kapattı.

"Crew." Ona yaklaşıp elimi nazikçe dizine koydum. "Sandal neden devrildi?"

Crew gözlerime baktı ve konuşmasına yetecek kadar süre bıçağı ağzından çıkardı. "Annem bu konuda bana soru sorarsan seninle konuşmamamı söyledi."

O sıradan bir tavırla bıçağı yalamaya devam ederken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Masanın kenarına tutundum, eklemlerim bembeyaz olmuştu. "O... Annen seninle konuşuyor mu?"

Crew bana cevap vermeden birkaç saniye öylece baktı, ardından başını iki yana sallarken yüzündeki ifade bana geri çekileceğini düşündürdü. Bunu söylememesi gerektiğini fark etmişti.

"Crew, annen konuşamıyormuş gibi mi yapıyor?"

Tereyağı bıçağı hâlâ ağzındayken dişleri kenetlendi. Bıçağın dişlerinin arasından içeri doğru kayıp diş etine girdiğini gördüm.

Ön dişinden dudağına doğru kan akmaya başladı. Sandalyemi yere düşecek hızla geriye itip kalktım ve bıçağı sapından tutup ağzından çıkardım.

"Jeremy!"

Crew'un ağzını elimle kapattım ve uzanabileceğim bir yerde havlu var mı diye bakındım. Hiçbir şey yoktu. Crew ağlamıyordu, ama gözleri korku doluydu.

"Jeremy!" Artık haykırıyordum, kısmen Crew konusunda bana yardım etmesini istediğimden, kısmen de olanlar beni korkuttuğu içindi.

Jeremy gelip Crew'un önünde durdu, başını geriye yatırarak ağzının içine baktı. "Ne oldu?"

"O..." Söyleyemedim bile. Nefes alamıyordum. "Bıçağı ısırdı."

"Dikiş atılması gerek." Jeremy onu kaldırdı. "Anahtarlarımı al. Oturma odasında."

Oturma odasına koşturup Jeremy'nin anahtarlarını kaptım. Garaja, Jeremy'nin cipine kadar peşlerinden gittim. Crew'un gözlerinde yaşlar vardı, acısını daha yeni fark etmeye başlamış gibiydi. Jeremy arka kapıyı açıp Crew'u çocuk koltuğuna oturttu. Ben de ön kapıyı açıp cipe bindim.

"Lowen," dedi Jeremy. O, Crew'un kapısını kapatırken arkama döndüm. "Verity'yi burada yalnız bırakamam. Senin burada kalman gerek."

Kalbim karın boşluğuma doğru çöktü âdeta. Ben karşı çıkamadan, Jeremy cipten inmeme yardım etti. "Ona bir baksınlar, seni arayacağım." Anahtarları elimden aldı ve olduğum yerde kalakalmış hâlde onun garajdan geri geri çıkışını izledim. Cipini döndürdü ve hızla araba yoluna çıktı.

Başımı eğip ellerime baktım, Crew'un kanıyla kaplıydı.

Artık burada kalmak istemiyorum, istemiyorum, istemiyorum, bu işten nefret ediyorum!

Birkaç saniye geçtikten sonra ne istediğimin bir önemi olmadığını fark ettim. Ben buradaydım, Verity de öyle ve kapısının kilitli olduğundan emin olmam gerekiyordu. Aceleyle eve girip merdivenlerden üst kata, onun odasına çıktım. Kapısı sonuna kadar açıktı, muhtemelen Jeremy aceleyle alt kata indiği içindi.

Yatağındaydı. Örtü, vücudunun yarısını örtmüştü, tek bacağı sarkıyordu, Jeremy onu yatağa doğru dürüst yatıramadan çığlığımı duymuş olmalıydı.

Benim sorunum değil.

Kapıyı hızla çarparak kapattım, kilitledim ve kendi güvenliğimi sağlamak için başka ne yapabileceğimi düşündüm. Bodrumda bebek monitörünü gördüğümü hatırlayınca alt kata koşturdum. Gitmek istediğim son yer bodrumdu, ama korkumdan güç alarak cep telefonumun ışığının yardımıyla merdivenlerden indim. Buraya Jeremy'yle geldiğimde bodrumu pek incelememiştim. Ama istiflenen bazı kutuların kapalı olduğunu biliyordum.

Işığı odaya tutarken, neredeyse tüm kutuların yerinin değiştirilmiş ve açılmış olduğunu gördüm, birisi içlerini karıştırmış gibiydi. Bunu Verity'nin yapmış olabileceği düşüncesi, görevime daha çok aciliyet kazandırdı. Burada gerekenden fazla kalmak istemiyordum. Bebek monitörünün bir kutudan çıkıntı yaptığını gördüğüm yere yöneldim. İlk gördüğümde en tepedeydi – açılmamış kutulardan birinde.

Oradan kaldırılmıştı.

Burada olmanın verdiği korku yüzünden araştırmaktan vazgeçmek üzereydim ki birkaç metre ötede yerde bir kutu gördüm. Monitörü ve alıcıyı kapıp merdivenlere döndüm, basamaklardan çıkmaya çalışırken kalbim

ayaklarım kadar ağırdı. Kapı açıldığında rahatlık tüm bedenimi sardı ve oradan kaçtım.

Kabloları çözdükten sonra tozlu monitörü Verity'nin bilgisayarının yanındaki bir prize taktım. Hızla üst kata koştum ama merdivenlerin tepesine çıkmadan önce durdum. Geri döndüm. Mutfağa gidip bir bıçak kaptım.

Verity'nin odasına tekrar geldiğimde, bıçağı sıkıca kavrayıp kapının kilidini açtım. Kıpırdamamıştı. Bacağı hâlâ yataktan sarkıyordu. Sırtımı duvara vererek şifoniyerine doğru ilerledim ve monitörün diğer parçasını buraya kurdum. Yatağına doğru çevirip açtım.

Tekrar kapıya yürüdüm ve odasından çıkmadan önce tereddüt ettim. İleri doğru bir adım attım, bıçağı hâlâ sıkı sıkı tutuyordum, bacağını mümkün olduğunca hızla kaldırıp yatağa koydum. Örtüyü üzerine örttüm, yatak çerçevesini kaldırdım ve ardından tekrar koridora çıktığımda kapısını çarparak kapattım.

Kilitledim.

Başlarım böyle işe.

Mutfak lavabosuna vardığımda nefes nefese kalmıştım. Tenimde kuruyup kalmış kanı yıkadım. Masadaki ve yerdeki kanı silmek için birkaç dakika uğraştım. Sonra çalışma odasına gidip monitörün önüne oturdum.

Onun hareket etme ihtimaline karşı, telefonumu video moduna aldım. Hareket ederse... Jeremy'nin görmesini istiyordum.

Bekledim.

Bir saat boyunca bekledim. Jeremy'nin aramasını bekleyerek telefonuma bakıyordum. Verity'nin yalanları yüzünden monitöre bakıyordum. Çalışma odasından çıkamayacak ve beklemekten başka bir şey yapamayacak kadar korkmuştum. Düzenli olarak masaya vurmaktan parmak uçlarım acımıştı.

Bir yarım saat daha geçtiğinde, tekrar kendimden şüphe etmeye başladığımı fark ettim. Şimdiye kadar hareket etmiş olurdu. Özellikle de gözlerini açmamış olduğu için. Monitörü kurarken beni görmemişti, gözleri kapalıydı, yani orada olduğunu bilmiyordu.

Tabii ben merdivenden aşağı koştururken gözlerini açmadıysa. Bu durumda monitörü görmüştü ve onu izlediğimi biliyordu.

Başımı iki yana salladım. *Bu beni delirtiyor.*

Taslağında son bir bölüm kalmıştı. Bu evde bir hafta daha kalacaksam bunların hepsini bir kenara koymam gerekiyordu. Tehlikede olduğumu ve kafayı yediğimi düşünüp duramazdım sürekli. Birkaç sayfayı aldım ve sandalyemi monitörü görecek şekilde ayarladım. Okurken göz ucuyla da onun hareketlerine karşı tetikte olacaktım.

On Beşinci Bölüm

Harper öleli sadece birkaç gün oldu, ama hayatımın şu son birkaç günde ömrüm boyunca hiç olmadığı kadar sarsıldığını hissediyorum.

Polis ifademi aldı. İki kez. Hikâyemde herhangi bir açık olmadığından emin olmak istemeleri anlaşılır bir durum. İşleri bu. Soruları yeterince basitti. Cevaplaması kolaydı.

"Neler olduğunu bize anlatabilir misiniz?"

"Harper sandalın kenarından sarkıyordu. Sandal devrildi. Hepimiz suya düştük, ama Harper yüzeye çıkmadı. Onu bulmaya çalıştım, ama nefesimi tutmakta zorlanmaya başladım ve Crew'u güvenli bir şekilde çıkarmam gerekiyordu."

"Neden çocuklarınızda can yeleği yoktu?"

"Sığ sularda kaldığımızı sandık. Başta iskeleye çok yakındık, ama sonra... uzaklaşmışız."

"Kocanız neredeydi?"

"Markete gitmişti. Gitmeden önce çocukları su kenarına götürmemi söylemişti."

Tüm sorularına ağlama krizleri ve hıçkırıklar eşliğinde cevap verdim. Arada bir sanki onun ölümü beni fiziksel olarak etkiliyormuş gibi iki büklüm oluyordum. Sanırım performansım o kadar iyiydi ki bana daha fazla soru sormak onları rahatsız etti.

Keşke Jeremy için de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Dedektiflerden daha kötüydü.

Harper öldüğünden beri Crew'u gözünün önünden ayırmıyordu. Üçümüz beraber ana yatak odasında yatıyorduk – Crew ortadaydı, başka bir çocuk Jeremy'yle aramıza

girmişti. Ama bu gece farklıydı. Bu gece Jeremy'ye bana sarılmasını istediğimi söylemiştim, bu yüzden Crew'u diğer tarafına alıp ortaya kendi yattı. Yarım saat boyunca ona sıkı sıkı sarıldım, bu şekilde uyuyacağımızı umuyordum, ama lanet sorularına bir son veremedi.

"Neden onları sandala bindirdin?"

"Binmek istediler," dedim.

"Neden can yeleği takmıyorlardı?"

"Kıyıya yakın olduğumuzu sandım."

"Söylediği son şey neydi?"

"Hatırlayamıyorum."

"Crew'la kıyıya çıktığınızda hâlâ suyun üstünde miydi?"

"Hayır. Sanmıyorum."

"Sandalın devrileceğini fark ettin mi?"

"Hayır. Her şey çok hızlı oldu."

Sorular bir süreliğine kesildi, ama hâlâ uyanık olduğunu biliyordum. Sonunda, birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Hiç mantıklı gelmiyor," dedi.

"Ne mantıklı gelmiyor?"

Geri çekilerek yüzümle göğsünün arasına mesafe koydu. Ona bakmamı istiyordu, başımı kaldırdım.

Parmaklarının tersiyle nazikçe yanağıma dokundu. "Neden Crew'a nefesini tutmasını söyledin, Verity?"

Her şeyin bittiğini o an anladım.

Her şeyin bittiğini o an *anladı.*

Karısını tanıdığını düşünen bir adam için... Gözlerimdeki bakışı gerçekten anladığı ilk seferdi bu. Ve biliyordum, onu ikna etmeye ne kadar çok uğraşırsam uğraşayım... asla Crew yerine bana inanmazdı. O tür bir adam değildi. Çocuklarını kendi karısının önüne koyardı ve onda genel olarak hoşlanmadığım tek şey buydu.

Denemedim sayılmaz gerçi. Onu ikna etmeyi denedim. Yanaklarınızdan yaşlar süzülürken ve, "Tam devrilirken

söyledim. Öncesinde değil," derken sesiniz titrediğinde ikna edici olmak zordu.

Bir an beni izledi. Sonra beni bıraktı. Son kez olduğunu bildiğim sarılmamızdan geri çekilerek benden uzaklaştı. Arkasını dönüp kollarını Crew'a doladı, sanki onun kişisel canlı kalkanıydı.

Koruyucusuydu.

Benden koruyordu.

Uyuduğumu sansın diye tepkisiz yatmaya çalıştım, ama tek yaptığım sessizce ağlamaktı. Gözyaşlarım iyice coşmaya başladığında, Jeremy hıçkırıklarımı duymasın diye çalışma odama gidip kapıyı kapattım.

Çalışma odama girince, taslağımı açıp yazmaya başladım. Söylenecek bir şey kalmamış gibi. Yazılacak bir gelecek yok. Kurtarılacak bir gelecek yok.

Hikâyemin sonunda mıyım?

Sırada ne vardı bilmiyorum. Chastin'in cinayetine dair kehanetimin aksine, kendi hayatımın nasıl sona ereceğini bilmiyorum.

Jeremy'nin ellerinden mi olacak? Yoksa *kendi* ellerimle mi son vereceğim?

Ya da belki sona ermez. Belki Jeremy sabah uyanacak ve yanında uyuduğumu görecek. Belki güzel günleri, tüm o oral seksleri, yutmaları hatırlayacak. Ve tek çocuğumuz olduğunda tüm bu şeyleri daha çok yapabileceğimizi fark edecek.

Ya da... belki Harper'ın ölümünün kaza olmadığına ikna olmuş hâlde uyanacak. Belki beni polise ihbar edecek. Belki kızına yaptığım şeyin cezasını çektiğimi görmek isteyecek.

Eğer durum buysa... öyle olsun.

Şimdi gidip arabamı ağaca doğru süreceğim.

Son

22

Daha bu sonu sindirecek zaman bulamadan Jeremy'nin cipinin garaja girdiğini duydum. Sayfaları bir araya topladıktan sonra monitöre baktım. Verity hareket etmemişti.

Jeremy ondan şüphelenmiş miydi?

Ensemi ovalayarak son bölümün kaslarımda oluşturduğu gerilimi hafifletmeye çalıştım. Nasıl hâlâ onunla ilgilenebilirdi? Hayatının geri kalanında nasıl onu yıkayabilir, üstünü değiştirebilirdi? Ettiği yeminleri ona borçluymuş gibi nasıl hissedebilirdi?

Eğer gerçekten onun Harper'ı öldürdüğünü düşündüyse onunla aynı çatı altında kalmaya nasıl katlanıyordu?

Garaj kapısının açıldığını duyunca çalışma odasından koridora çıktım. Jeremy Crew'u kucağına almıştı, merdivenlerin dibinde duruyordu.

"Altı dikiş," diye fısıldadı. "Ve bir sürü ağrı kesici. Derin uykuda." Crew'u yatırmak için üst kata çıktı. Tekrar aşağı inmeden önce Verity'yi kontrol ettiğini de duymadım.

"Kahve ister misin?" diye sordum.

"Lütfen."

Peşimden mutfağa gelip arkamdan bana sarıldı, ben kahve hazırlarken saçıma doğru iç çekti. Aklımda çok fazla

soruyla başımı başına yasladım. Ama bir şey söylemedim, çünkü nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Kahve demlenirken dönüp kollarımı ona doladım. Mutfakta birkaç dakika boyunca birbirimize sarıldık. Sonra beni bırakıp, "Duş almam gerek," dedi. "Her yanım kurumuş kanla kaplı."

O zaman farkına vardım. Kollarında kan damlaları, gömleğinde de lekeler vardı. Bu bizim olayımız olmaya başlıyordu, kana bulanmış olmak. Neyse ki batıl inançlarım yoktu.

"Ben çalışma odasındayım."

Öpüştük, sonra o üst kata koştu. Kendime bir kupa doldurmak için kahvenin demlenmesini bekledim. Ona sorularımı nasıl yönelteceğimden hâlâ emin değildim, ama son bölümü okuduktan sonra o kadar çok sorum vardı ki. Sanırım uzun bir gece olacaktı.

Duştan gelen su sesini duyduğumda kendime kahve dolduruyordum. Elimde kahvemle çalışma odasına girdim ve sonra yere düşürdüm. Kupa paramparça oldu. Sıcak kahve bacaklarıma sıçradı ve ayaklarıma doğru sızmaya başladı, ama kıpırdayamıyordum.

Gözlerim monitöre dikili, olduğum yerde kalakaldım.

Verity yerdeydi. Dört ayak üstünde.

Telefonuma davrandığım gibi Jeremy'nin adını haykırdım.

"Jeremy!"

Verity başını yana eğdi, çığlığımı üst kattan duymuştu sanki. Titreyen parmaklarımla kamerayı açana kadar tekrar yatağa girdi. Kımıldamadan yattı.

"Jeremy!" diye haykırdım bir kez daha, telefonumu bırakarak. Mutfağa koşup bir bıçak kaptım. Üst kata, doğruca Verity'nin odasına koştum. Kilidi halledip kapıyı savurarak açtım.

"Kalk ayağa!" diye bağırdım.

Kıpırdamadı. İrkilmedi bile.

Üstündeki örtüyü çekip açtım. "Kalk *ayağa,* Verity. Seni *gördüm.*" Hastane yatağının yan tarafını indirirken öfkeden kuduruyordum. "Bu işten sıyrılamayacaksın."

O Jeremy'ye zarar verme fırsatı yakalayamadan Jeremy'nin onun gerçekte kim olduğunu görmesini istiyordum. Crew'a zarar vermeden önce. Ayak bileklerinden yakalayıp bacaklarını çektim. Onu yarıya kadar çekmişken birisi beni ondan uzaklaştırdı. Beni omzuna savurup kapıya taşıdı. Koridorda beni yere indirdi.

"Ne *halt* ettiğini sanıyorsun, Lowen?" Jeremy'nin yüzü ve sesi öfke doluydu.

İleri doğru bir adım atıp ellerimi göğsüne yasladım. Bıçağı benden alıp omuzlarımı tuttu. "Dur."

"Numara yapıyor. Onu gördüm, yemin ederim, numara yapıyor."

Verity'nin odasına tekrar girip kapıyı yüzüme çarptı. Tekrar açtım, Verity'nin bacaklarını yatağa yerleştiriyordu. Odaya tekrar girdiğimi görünce, örtüyü Verity'nin üzerine örtüp beni koridora çıkardı. Dönüp kapıyı kilitledikten sonra bileğimden yakalayıp beni peşinden sürükledi.

"Jeremy, hayır." Bileğime sıkıca dolanmış bileğini tuttum. "Crew'u burada onunla bırakma." Sesim yalvarma doluydu, ama endişemi duyamıyordu. Sadece bildiğini sandığı şeyi, denk geldiği şeyi görüyordu. Merdivene vardığımızda başımı iki yana sallayarak kendimi geri çektim, inmeyi reddediyordum. *Crew'u aşağı indirmesi gerekiyordu.* Beni belimden yakalayarak omzuna attı ve merdivenlerden indirip doğruca odama götürdü. Beni yatağa koydu, o sinirinin arasında bile nazikti.

Dolaba gitti. Valizimi çıkardı. Eşyalarımı aldı. "Gitmeni istiyorum."

Dizlerimin üstünde kalktım ve eşyalarımı valizime sokuşturduğu yere, yatağın ucuna doğru ilerledim. "Bana inanmak zorundasın."

İnanmadı.

"Kahretsin, Jeremy!" Üst katı gösterdim. "O *deli!* Tanıştığınız günden beri sana yalan söylüyor!"

Bir insandan böylesine bir güvensizlik ve nefret yayıldığını hiç görmemiştim. Bana bakışı o kadar korkutucuydu ki ondan uzaklaştım.

"Numara yapmıyor, Lowen." Elini savurarak üst katı işaret etti. "O kadın çaresiz durumda. Teknik olarak komalık. Sen ise buraya geldiğinden beri hayal görüyorsun." Başını iki yana sallayarak valizime daha çok kıyafet sokuşturdu. "İmkânsız," diye mırıldandı.

"Değil. Ve olmadığını sen de biliyorsun. O Harper'ı öldürdü ve sen de bunu *biliyorsun.* Şüphelenmişsin." Yataktan inip kapıya koşturdum. "Kanıtlayabilirim."

Verity'nin çalışma odasına koşarken peşimden geldi. Taslağı aldım, her sayfası oradaydı ve arkamı döndüğümde bana yetişmişti, kâğıtları göğsüne doğru ittim. "Bunu oku."

Sayfaları yakaladı. Başını eğip onlara baktı. Tekrar başını kaldırdı. "Nereden buldun bunu?"

"Bu onun. Her şey burada. Tanıştığınız günden araba kazasına kadar. Bunu *oku.* En azından son iki bölümünü oku, umurumda değil. Lütfen, sadece oku." Bitkin düşmüştüm ve yalvarmaktan başka bir şey elimden gelmiyordu. Ben de yalvardım. Alçak sesle. "Ne olur, Jeremy. Kızların için."

Bana ağzımdan çıkan tek bir söze bile inanmıyormuş gibi bakıyordu hâlâ. İnanması gerekmiyordu. Eğer sadece şu sayfaları okursa –karısının onunla yan yanayken aslında neler düşündüğünü görürse– endişelenmesi gereken kişinin ben olmadığımı anlayacaktı.

İçimde korkunun yükseldiğini hissedebiliyordum. Onu kaybetme korkusu. Deli olduğumu düşünüyordu – karısına zarar vermeye çalıştığımı. Evinden gitmemi istiyordu. Buradan çıkıp gitmemi istiyordu ve bir daha beni görmek istemeyecekti.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülmeye başlarken gözlerim batıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "*Lütfen.* Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun."

23

Bu şeyin tamamını okumasının biraz zaman almasını bekliyordum. Yatağımda oturup bekledim. Ev her zamankinden daha sessizdi. Fırtına öncesi sessizlik gibi tedirgin ediciydi.

Valizime baktım, bunun ardından hâlâ buradan gitmemi ister mi diye merak ediyordum. Burada kaldığım süre boyunca o taslak bendeydi ve ondan saklamıştım. Beni bunun için affetmeyebilirdi.

Verity'yi asla affetmeyeceğini biliyordum.

Bir çarpma sesi duyunca gözlerim tavana kaydı. Çok gürültülü değildi, ama Jeremy'nin bulunduğu odadan gelmişti sanki. Çok uzun süredir orada değildi, ama taslağa göz gezdirip Verity'nin sandığı kadın olmadığını anlamasına yeterdi.

Bir feryat duydum. Alçak sesliydi, ama onu duydum.

Yan tarafıma yatıp bir yastığa sarılarak gözlerimi yumdum. Asla yazılmaması gereken, çok acı gerçeklerle dolu sayfaları art arda okurken canının ne kadar yandığını bilmek beni öldürüyordu.

Üstümde ayak sesleri vardı şimdi, üst katta dolanıyordu. Tamamını okuyacak kadar uzun zamandır orada değildi, ama bunu anlayabiliyordum. Onun yerinde olsam, sona atlayıp Harper'ın gerçekte başına ne geldiğine bakardım.

Bir kapının açıldığını duydum. Giriş koridorundan koşarak çalışma odasına gittim ve monitöre baktım.

Jeremy, Verity'nin kapı eşiğinde durmuş, ona bakıyordu. Monitörden ikisini de görebiliyordum. "Verity."

Tepki vermedi tabii ki. Bir tehdit oluşturduğunu Jeremy'nin bilmesini istemiyordu. Belki de Jeremy'nin onu polise ihbar edeceğinden korktuğu için numara yapıyordu. Sebebi ne olursa olsun, Jeremy'nin karşılık alana kadar o odadan çıkmayacağına dair bir his vardı içimde.

"Verity," dedi, ona yaklaşarak. "Bana cevap vermezsen polisi arayacağım."

Verity ona hâlâ cevap vermiyordu. Jeremy ona doğru yürüdü, elini uzatıp onun göz kapaklarından birini açtı. Bir an için ona baktı, sonra dönüp kapıya doğru gitti. *Bana inanmıyor.*

Ama sonra sanki kendini sorgular gibi duraksadı. Okuduğu şeyi sorguluyordu. Dönüp tekrar ona doğru yürüdü. "Bu odadan çıktığımda taslağını doğruca polise götüreceğim. Seni alıp götürecekler ve eğer gözlerini açıp bana bu evde neler olduğunu anlatmazsan bir daha beni de Crew'u da göremeyeceksin."

Birkaç saniye geçti. Nefesimi tutarak Verity'nin hareket etmesini bekledim. Hareket etmesini umdum, böylece Jeremy doğruyu söylediğimi anlardı.

Gözlerini açtığında boğazımdan bir inleme çıktı. Bir çığlığa dönüşmeden önce ağzımı elimle kapattım. Crew'u uyandırmaktan korktum, bu şahit olması gereken türden bir şey değildi.

Jeremy'nin tüm vücudu gerildi, sonra iki eliyle başını tutarak yataktan uzaklaştı. Sırtı duvara yaslandı. "Sen ne halt ediyorsun, Verity?"

Verity kararlılıkla başını iki yana sallamaya başladı. "Mecburdum, Jeremy," dedi, doğrulup yatakta oturarak.

Savunma pozisyonu alıyordu, onun yapabileceklerinden korkuyor gibiydi.

Jeremy hâlâ hayretler içindeydi, yüzündeki ifade öfke, ihanet ve kafa karışıklığıyla doluydu. "Bunca zaman... sen..." Sesini alçak tutmaya çalışıyordu ama öfkeyle patlayacakmış gibi görünüyordu. Döndü ve öfkesini duvara yumruk atarak çıkardı. Verity irkildi.

Ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen bana zarar verme. Her şeyi açıklayacağım."

"Sana *zarar* vermemek mi?" Jeremy hızla ona dönüp bir adım ilerledi. "Onu öldürdün, Verity."

Sesindeki öfkeyi duyabiliyordum, ben monitörden dinliyordum üstelik. Ama Verity bizzat oradaydı. Ondan kurtulmak için yataktan inmeyi denedi, ama Jeremy buna izin vermedi. Onu bacağından yakalayıp tekrar yatağa çekti. Verity çığlık atmaya başlayınca Jeremy eliyle ağzını kapattı.

Mücadele etmeye başladılar. Verity onu tekmelemeye çalışıyordu. Jeremy onu sabit tutmaya çalışıyordu.

Sonra diğer eli kadının boğazına yapıştı.

Hayır, Jeremy.

Doğruca Verity'nin odasına koştum ve eşiğe geldiğimde aniden durdum. Jeremy onun üzerindeydi. Verity'nin kolları onun dizlerinin altında kalmıştı, bacakları yatağı tekmeliyordu, hırıldarken ayaklarını yatağa bastırıyordu.

Mücadele etmeye çalışıyordu, ama Jeremy her yönden onu etkisiz hâle getirmişti.

"Jeremy!" Ona doğru koşup karısının üzerinden çekmeye çalıştım. Tek düşünebildiğim Crew ve Jeremy'nin geleceği ve öfkesinin bir hayata bedel olmadığıydı. *Kendi* hayatına. "Jeremy!"

Dinlemiyordu. Onu bırakmadı. Üzerine gitmeye, onu sakinleştirmeye, aklını başına getirmeye çalıştım. "Durmak zorundasın. Soluk borusunu eziyorsun. Onu öldürdüğünü anlarlar."

Yaşlar yanaklarından aşağı sel gibi akıyordu. "Kızımı öldürdü, Low." Sesi perişanlıkla doluydu.

Yüzünü tutup onu kendime çekmeye çalıştım. "Crew'u düşün," dedim, alçak sesle. "Bunu yaparsan oğlunun bir babası olmayacak."

Sözlerimi idrak ederken ifadesinin ağır ağır değişmesini izledim. Nihayetinde ellerini onun boğazından çekti. Şu an en az Verity kadar nefes almaya ihtiyaç duyarak iki büklüm oldum. Verity nefes almaya çalışarak öksürüyordu. Konuşmaya çalıştı. Ya da çığlık atmaya. Jeremy onun ağzını kapatıp bana baktı. Gözlerinde bir yakarı vardı, ama yardım çağırmam için değildi. Onun işini bitirmek için daha iyi bir yol bulmaya yardım etmem için yakarıyordu.

Onunla tartışmadım bile. Yaptığı bunca şeyden sonra o kadının bedeninde, yaşamayı hak eden tek bir hücre bile yoktu. Bir adım gerileyerek düşünmeye çalıştım.

Onu boğarsa anlarlardı. Parmak izleri boğazında olurdu. Yüzüne yastık bastırsa yastığın parçaları ciğerlerine giderdi. *Ama bir şey yapmamız lazım.* Eğer Jeremy bunu yapmazsa, bu kadın bu işten bir şekilde sıyrılırdı, çünkü manipülatifti. Sonunda Jeremy'ye veya Crew'a zarar verirdi. Kendi kızını öldürdüğü gibi onu da öldürürdü. Harper bebekken onu öldürmeye çalıştığı gibi.

Harper bebekken onu öldürmeye çalıştığı gibi.

"Kazaymış gibi göstermen gerek," dedim, sesim kısıktı, ama onun Jeremy'nin avucunun altından çıkardığı seslerin üzerinden duyulacak kadar da yüksekti. "Onu kustur. Nefes almayı kesene kadar ağzını ve burnunu kapat. Uyurken kusmuğunda boğulmuş gibi görünür."

Jeremy beni dinlerken gözleri kocaman açılmıştı, ama bakışlarından söylediklerimin aklına yattığını anlamıştım. Elini ağzının üzerinden çekip parmaklarını boğazına soktu. Başımı çevirdim. İzleyemeyecektim.

Öğürtüyü duydum, ardından boğulma sesi geldi, sonsuza kadar devam etti sanki. *Sonsuza kadar.*

Yere çöktüm, tüm bedenim sarsılıyordu. Avuçlarımı kulaklarıma bastırıp Verity'nin son nefeslerinin sesini yok saymaya çalıştım. Son hareketlerini. Bir süre sonra üç insanın ciğerinin sesi, ikiye düştü.

Şimdi artık sadece Jeremy ve ben nefes alıp veriyorduk.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım..." Az önce yaptığımız şeyin gaddarlığını idrak ederken bunu söylemeden edemiyordum.

Jeremy dikkatle verdiği nefesler dışında sessizdi. Verity'ye bakmak istemiyordum, ama her şeyin bittiğini bilmem gerekiyordu.

Ona bakmak için döndüğümde bana bakıyordu. Bu defa tek fark, onun bu boş bakışların arkasına saklanmadığını ve orada olmadığını biliyordum.

Jeremy yatağın yanında dizlerinin üzerindeydi. Verity'nin nabzını kontrol ediyordu, ardından başı öne düştü. Yere çöktü, sırtı yatağa dönüktü ve nefes nefeseydi. İki eliyle yüzünü kapattı. Ağlayıp ağlamayacağından emin değildim, ama ağlarsa anlayışla karşılardım. Kızının ölümünün kaza olmadığı gerçeğiyle dağılmıştı. Karısının –hayatının birçok yılını adadığı kadının– sandığı kişi olmadığı gerçeğiyle. Bunca zaman onu manipüle ettiği gerçeğiyle.

Karısıyla biriktirdiği bütün güzel anılar bu akşam onunla beraber ölmüştü. Verity'nin itirafları adamı paramparça etmişti, şimdi hayatının şu son bir saatini sindirmeye çalışırken iki büklüm olmuş hâlinde bunu görebiliyordum. *Verity'nin* hayatının son bir saati.

Elimle ağzımı kapatıp ağlamaya başladım. Az önce onu öldürmesine yardım ettiğime inanamıyordum. *Az önce onu öldürdük.*

Gözlerimi Verity'den alamıyordum.

Jeremy ayağa kalktı ve beni kucaklayıp kaldırdı. Beni oradan çıkarıp merdivenlerden indirirken gözlerim kapalıydı. Beni yatağa yatırdığında, yanıma kıvrılmasını istiyordum. Bana sarılmasını. Ama yapmadı. Odada volta atmaya başladı, başını iki yana sallıyor ve mırıldanıyordu.

İkimiz de şoktaydık sanırım. Onu rahatlatmak istiyordum, ama konuşamayacak, kıpırdayamayacak veya bunun gerçek olduğunu kabul edemeyecek kadar korkmuştum.

"Siktir," dedi. Sonra yine, daha yüksek sesle. *"Siktir!"*

Ve işte oradaydı. Her anı, her inanç, Verity hakkında bildiğini sandığı her şey çöküyordu.

Bana baktı, sonra uzun adımlarla yatağa doğru yürüdü. Titreyen eliyle saçımı yüzümden itti. "Uykusunda öldü," dedi, sözleri hem alçak sesli hem şiddetliydi.

Başımı evet anlamında salladım.

"Sabah olunca..." Sakin kalmaya çalışırken sesi nefes nefeseydi. "Sabah olunca, polisi arayacağım ve onu uyandırmaya gittiğimde böyle bulduğumu söyleyeceğim. Uyurken kusmuğunda boğulmuş gibi görünecek."

Başımı yukarı aşağı sallamaya devam ediyordum. Bana bakarken ifadesinde endişe, anlayış ve özür vardı. "Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim." Eğilip başımın tepesini öptü. "Hemen döneceğim, Low. Gidip odayı toparlamam lazım. Taslağı da saklamam gerek."

Gözlerime bakacak şekilde çömeldi, durumu anladığımdan emin olmaya çalışıyordu. Onu anladığımdan.

"Her zamanki gibi gece odalarımıza gittik. İkimiz de, gece yarısı civarında. Ona ilaçlarını verdim, sonra saat yedide Crew'u okula hazırlamak için uyandığımda onu cansız buldum."

"Tamam."

"Verity uykusunda öldü," diye tekrarladı. "Ve bu geceden sonra, bir daha asla bundan bahsetmeyeceğiz. Şu andan itibaren."

"Pekâlâ," diye fısıldadım.

Ağır ağır nefesini bıraktı. "Pekâlâ."

O odadan çıktıktan sonra, oraya buraya yürüyüp bir şeyleri taşıdığını duydum. Önce kendi odasına gitti, oradan Crew'un odasına, Verity'nin odasına ve sonra banyoya.

Çalışma odasına gitti, sonra mutfağa girdi.

Yatağa yanıma geldi. Bana sarıldı. Beni daha önce hiç olmadığı kadar sıkıca sardı. Uyumuyorduk. Sadece ertesi sabahın getireceklerinden korkuyorduk.

24

Yedi ay sonra

Verity yedi ay önce uykusunda öldü.

Crew çok zorlandı. Ele güne karşı Jeremy de. Verity'nin öldüğü sabah oradan ayrılıp Manhattan'a döndüm. O hafta Jeremy'nin uğraşması gereken çok fazla şey vardı ve eminim karısının ölümünün ardından orada kalmaya devam etseydim daha çok şüphe çekerdi.

Ana hatlarıyla oluşturduğum taslak onaylanmıştı, ardından gelen iki taslak da onaylandı. İlk romanın ilk müsveddesine iki hafta önce başlamıştım. Diğer iki roman için teslim tarihinde erteleme istemiştim. Bebekle beraber onlar üzerinde çalışmak zor olacaktı.

Henüz doğmamıştı. Doğuma daha iki buçuk ay vardı. Ama kendime güveniyordum, Jeremy'nin yardımıyla geride kaldığım her işi halledebilirdim. Crew'la harikaydı, kızlarıyla harikaydı, bu yüzden doğduğunda kızımızla da harika bir iş çıkaracağını biliyordum.

Başta şoke olmuştuk, ama şaşırmak yersizdi. Dikkatli davranmadığınız zaman böyle şeyler olur. Jeremy'nin bunu nasıl karşılayacağından endişelenmiştim, iki çocuğunu peş peşe kaybettikten sonra yeniden baba olacaktı.

Ama sesindeki heyecanı duyduktan sonra Verity'nin yanıldığını anladım. Bir çocuğunu, hatta ikisini kaybetmek, hepsini kaybetmek gibi değildi. Jeremy'nin kızlarını kaybettiği için hissettiği keder, yeni bir taneyi dünyaya getirecek olmanın neşesinden ayrıydı.

Yaşadığı bunca şeyden sonra bile, hayatıma giren en iyi adam oydu. Sabırlı, özenli ve Verity'nin onu tarif edebileceğinden çok daha iyi bir âşıktı. Verity'nin ölümünden sonra, Manhattan'a dönmem gerektiğinde, Jeremy beni her gün aradı. İki hafta uzak kaldım – her şey yoluna girmeye başlayana dek. Geri gelmemi istediğinde aynı gece oradaydım. O günden beri de yanından ayrılmamıştım. İkimiz de acele ettiğimizi biliyorduk, ama ayrı kalmak çok zordu. Sanırım varlığım onu rahatlatıyordu, biz de zamanlamayı veya ilişkimizin çok hızlı ve çok yoğun olmasını dert etmedik. Aslında bunu dile bile getirmedik. İlişkimizin adı konmamıştı. Doğaldı. Birbirimizi seviyorduk ve önemli olan tek şey buydu.

Hamile olduğumu öğrenmemizden kısa bir süre sonra evi satmaya karar verdi. Verity'yle beraber yaşadığı çevrede kalmak istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de bu kadar korkunç anıların olduğu bu evde kalmak istemedim. Üç ay önce Kuzey Carolina'da yeni bir başlangıç yaptık. Avansım ve Verity'nin hayat sigortasıyla, Southport'ta sahilin hemen kenarında bir evi nakit parayla aldık. Her akşam üçümüz yeni evimizin verandasında oturup dalgaların kıyıya vurmasını izliyorduk.

Artık bir aile olmuştuk. Crew'un doğduğu ailenin tüm üyelerinden oluşmuyorduk, ama Crew'un hayatında olmama Jeremy'nin memnun olduğunu biliyordum. Üstelik yakında ağabey olacaktı.

Crew gayet iyi uyum sağlıyordu. Onu terapiye göndermeye başladık ve Jeremy bazen bunun yarardan çok zararı

dokunacağından endişeleniyordu, ama çocukken iyi bir terapinin bana ne kadar faydasının dokunduğunu anlatarak ona güven verdim. Kötü anıları örtecek kadar iyi anılar verirsek, Crew'un onları kolayca unutacağına inancım tamdı.

Eski evlerine aylardır ilk defa bugün adım attık. Tüyler ürperticiydi, ama gerekliydi. Seyahat edemeyeceğim tarihe yaklaşıyorduk, bu yüzden bu fırsatı evi boşaltmak için kullandık. Jeremy şimdiden iki satın alma teklifi almıştı ve evi boşaltmak için hamileliğimin son ayında buraya arabayla gelmek zorunda kalmak istemiyorduk.

Boşaltması en zor yer çalışma odası oldu. Burada kurtarılması gereken çok fazla şey vardı muhtemelen, ama Jeremy'yle beraber yarım gün boyunca uğraşarak her şeyi kâğıt öğütücüden geçirdik. Sanırım ikimiz de hayatlarımızın o kısmının sona ermesini istiyorduk. Uzak. Unutulmuş.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Jeremy. Çalışma odasında ilerleyip elini karnıma koydu.

"İyiyim," dedim, ona gülümseyerek. "İşin bitecek gibi mi?"

"Evet. Verandada birkaç kutu daha var, sonra işimiz tamam." Beni öptü, o sırada Crew koşarak eve girdi.

"Koşmayı bırak!" diye bağırdı Jeremy omzunun üzerinden. Kendimi çalışma sandalyesine bıraktım ve onu kapıya doğru sürüyerek sandalyeyle beraber Jeremy'nin peşinden gittim. Verandada duran yaklaşık on kutudan birini alıp arabaya taşımaya başladı. Crew etrafımda dolaşıp dışarı doğru koştu, ama sonra durup tekrar eve girdi.

"Neredeyse unutuyordum," dedi, merdivenlere doğru koşturarak. "Annemin odasındaki eşyalarımı almam gerek."

Üst kata, Verity'nin odasına doğru koşarken onu izledim. En son baktığımda oda boştu. Ama bir süre sonra Crew elinde kâğıtlarla döndü.

"Bunlar da ne?" diye sordum.

"Annem için çizdiğim resimler." Kâğıtları elime verdi. "Onları yerde sakladığını unuttum."

Crew tekrar dışarı koştu. Ellerimdeki resimlere baktım. Bu evde kalırken hissettiğim o eski tanıdık duygu geri dönmüştü. *Korku.* Her şey kafamda yeniden canlanmaya başladı. Verity'nin odasındaki yerde duran bıçak. Onu monitörde gördüğüm gece, yeri kazıyor gibi ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi. Crew'un az önce söylediği sözler.

Onları yerde sakladığını unuttum.

Aceleyle üst kata çıktım. Onun öldüğünü ve orada olmadığını bilmeme rağmen, koridordan odasına doğru yürümek zordu. Bakışlarımı yere çevirdim, Crew'un resimlerini aldıktan sonra yerine takmayı başaramadığı bir ahşap parke vardı. Yere çömelip parkeyi kaldırdım.

Yerde bir delik vardı.

Karanlıktı, elimi oraya sokup yokladım. Küçük bir şey çekip çıkardım. *Kızların bir fotoğrafı.* Soğuk bir şey çıkardım. *Bıçak.* Elimi tekrar sokup yoklamaya devam ettim ve bir zarf buldum. Açıp mektubu çıkardım ve boş zarf yanıma, yere düştü.

İlk sayfa boştu. Derin bir nefes vererek onu kaldırıp ikinci sayfayı açığa çıkardım.

Jeremy'ye elle yazılmış bir mektuptu. Korka korka okumaya başladım.

Sevgili Jeremy,

Umarım mektubu sen bulmuşsundur. Sen bulmadıysan da umarım bir şekilde eline geçer, çünkü söyleyecek çok şeyim var.

Bir özürle başlamak istiyorum. Eminim sen bunu okurken ben bir gece yarısı Crew'la gizlice kaçmış olacağım. Beraber pek çok anı biriktirdiğimiz evde seni yalnız bırakma fikri, senin için üzülmeme neden oluyor. Çocuklarımızla çok güzel bir hayatımız oldu. Birbirimizle. Ama biz Kronikleriz. Yaşayacağımız acıların Harper'ın ölümüyle bitmeyeceğini bilmemiz gerekirdi.

Senin için kusursuz bir eş olarak geçirdiğim yıllardan sonra, sevdiğim ve zamanımın çoğunu harcadığım bu kariyerin nihayetinde bizi bitirecek şey olmasını beklemiyordum.

Chastin'in öldüğü gün bir şekilde alternatif bir boyuta geçmemize kadar, hayatlarımız mükemmeldi. Her şeyin tepetaklak olmaya başladığı yeri ne kadar unutmaya çalışırsam çalışayım, tek bir şeyi bile unutmayan bir zihinle lanetlenmiştim.

Manhattan'da editörüm Amanda'yla akşam yemeği yiyorduk. Sen benim sevdiğim o ince gri kazağını giymiştin – annenin sana Noel'de aldığı kazak. İlk kitabım yeni çıkmıştı ve Pantem'le iki kitaplık yeni bir sözleşme imzalamıştım, zaten bu yüzden yemeğe çıkmıştık. Amanda'yla bir sonraki kitabımdan bahsediyorduk. Sohbetin bu kısmını duymazdan mı geldin bilmiyorum, ama öyle yaptığını tahmin ediyorum, çünkü yazarların konuşması seni her zaman sıkmıştır.

Endişelerimi Amanda'ya bildiriyordum, çünkü yeni kitabı hangi açıdan ele almam gerektiğinden emin değildim. Tamamen farklı bir şey mi yazmalıydım? Yoksa ilk romanımı başarılı kılan caninin bakış açısıyla yazma fikrine sadık mı kalmalıydım?

Aynı fikre sadık kalmamı önerdi, bir de ikinci kitap için daha da çok risk almamı istedi. Günlük hayatımdaki düşünme şeklime hiç uymayan bir sesin romanımda gerçekçi görünmesinin beni zorladığını anlattım ona. Sıradaki romanımda becerimi geliştiremeyeceğimden endişeliydim.

İşte o zaman bana yüksek lisansını yaparken öğrendiği muhalif günlük tutma denen yöntemi pratik etmemi söyledi.

Bu, yemeğe dikkatini vermen için harika bir zaman olabilirdi, ama sen telefonunla meşguldün ve muhtemelen benim yazmadığım bir e-kitap okuyordun. Sana baktığımı hissettin ve başını kaldırıp baktın ama ben sana gülümsedim sadece. Kızmamıştım. Benimle orada olduğun ve yeni editörümden tavsiye alırken sabırlı davrandığın için memnundum. Masanın altından bacağımı sıktın, dikkatimi tekrar Amanda'ya yönlendirdim ama tamamen dizimde daireler çizen eline odaklanmış durumdaydım. O gece eve dönmek için sabırsızlanıyordum, çünkü kızlardan uzak kaldığımız ilk geceydi, öte yandan Amanda'nın bana verdiği tavsiye de dikkatimi çekmişti.

Tekniğimi geliştirmenin en iyi yolunun muhalif günlük tutma olduğunu söyledi. Kötü bir karakterin zihnine girip kendi hayatımdaki olayları... gerçekten olan şeyleri yazmamı... ama günlükteki olaylarda içsel diyaloğumu o sırada gerçekten düşündüklerimden tamamen farklı hâle getirmemi söyledi. Seninle tanıştığımız günden başlamamı söyledi. Ne giydiğimi, nerede tanıştığımızı, o gece nelerden

konuştuğumuzu yazmamı ama içsel diyaloğumu olduğundan daha kurnazca yapmamı söyledi.

Basit görünüyordu. Zararsız.

Az önce yazdığım paragraftan bir örnek vereyim sana.

Dikkatini verdiğini umarak Jeremy'ye bakıyorum. Vermiyor. Yine o lanet telefonuna bakıyor. Bu yemek benim için çok önemli. Bunun Jeremy'nin ortamı olmadığının farkındayım –Manhattan'daki şatafatlı yemekler ve toplantılar– ama onu her gün bunu yapmaya zorlamıyorum ya. O ise, tüm sohbete tamamen saygısızlık ederek başkasının kitabını okuyor.

Sürekli okuyor, ama BENİM kitaplarımı okumaktan rahatsız mı oluyor? Bu ciddi bir hakaret.

Küstahlığı beni çok utandırıyor, ama utancımı gizlemem gerektiğini biliyorum. Eğer Amanda yüzümdeki kızgınlığı görürse Jeremy'nin saygısızlığını da fark edebilir.

Jeremy başını kaldırıp bana bakıyor, ben de zorla gülümsüyorum. Öfkemi sonraya saklayabilirim. Jeremy'nin tavrını fark etmediğini umarak dikkatimi tekrar Amanda'ya veriyorum.

Birkaç saniye sonra Jeremy dizimin tam üstünden bacağımı sıkıyor ve dokunuşuyla kaskatı kesiliyorum. Çoğu zaman dokunuşunu arzularım. Ama şu an arzuladığım tek şey, kariyerimi destekleyen bir koca.

İşte bir yazarın olmadığı biri gibi davranması bu kadar kolaydır.

Evimize döner dönmez, doğruca dizüstü bilgisayarıma gidip tanıştığımız geceyi yazdım. Değiştirilmiş versiyonumda kırmızı elbisem çalıntıymış gibi yaptım. Oraya sadece zengin adamlarla yatmak için gitmişim gibi yaptım, ki bu kesinlikle doğru değil. Beni bundan daha iyi tanıyor olman gerek, Jeremy.

Denediğim ilk seferde kendimi bir caniye çevirmekte çok iyi iş çıkarmadım, bu yüzden hayatımızdaki dönüm noktalarını yazmayı alışkanlık hâline getirdim. Bana evlenme teklif ettiğin geceyi, hamile olduğumu öğrendiğim geceyi, kızları doğurduğum günü yazdım. Yeni bir dönüm noktasını her yazışımda, bir caninin zihnine girmekte giderek daha iyi oldum. Canlandırıcı bir şeydi.

Ve yardımı dokundu.

Çok yardımı dokundu, bu sayede romanlarımda bu kadar gerçekçi ve tüyler ürpertici karakterler yaratabildim. Kitaplar bu yüzden iyi sattı, bu yüzden bu işi iyi yapıyordum.

Üçüncü romanımı bitirdiğimde, benimle hiç alakası olmayan bir bakış açısından yazma tekniğinde ustalaştığımı hissettim. Pratik yapmanın bana o kadar faydası dokunmuştu ki, diğer yazarlara tekniklerinde nasıl ustalaşacaklarını öğretmek için kullanılabilsin diye tüm günlük yazılarımı bir otobiyografi hâline getirmeye karar verdim. Otobiyografinin bütünlüğe sahip olması için bölümleri tam bir olay örgüsüyle birbirine bağlamam gerekiyordu, ben de daha sarsıcı hâle getirmek için her sahnede sınırları daha da zorladım. Daha rahatsız edici olması için.

Onu yazdığım için pişman değilim, çünkü tek niyetim nihayetinde diğer yazarlara yardımcı olmaktı, ama Harper'ın ölümünü o öldükten sadece günler sonra yazdığıma pişmanım. Ne var ki zihnim çok karanlık bir yerdeydi ve bazen bir yazar olarak zihnini arındırmanın en iyi yolu, karanlığın klavyeden akıp gitmesini sağlamaktır. Senin için anlaması ne kadar zor olursa olsun, bu benim terapimdi.

Üstelik okuyacağını hiç düşünmemiştim. İlk taslağın dışında, yazdığım hiçbir şeyi asla okumadın.

O zaman neden... neden bunu okumayı seçtin?

Kimsenin okuyup inanması için yazılmadı o. Sadece pratik yapmak içindi. Hepsi bu. Beni yiyip bitiren karanlık kederden yararlanmak ve klavyeye her basışımda ondan kurtulmak için bir yoldu. Tüm suçu otobiyografide uydurduğum caninin üzerine atmak, benim başa çıkma yollarımdan biriydi.

Bu mektubu okumanın senin için zor olduğunu biliyorum, ama taslağı bulduğun gece onu okurkenkinden daha zorlanmış olamazsın. Ve eğer affedilecek bir noktaya geleceksek, o gece hakkındaki asıl gerçeği öğrenmek için okumaya devam etmen gerek. Harper öldükten günler sonra keşfettiğin versiyonunu değil.

O gün Harper ve Crew'u göle götürdüğümde, onlara karşı iyi olmaya çalışıyordum. O sabah, artık onlarla oynamadığımı söylediğinde haklıydın. Çok zordu, çünkü Chastin'i çok özlüyordum, ama hâlâ bana ihtiyacı olan iki güzel çocuğum daha vardı. Ve Harper o gün su kenarına gitmeyi gerçekten istedi. Bu yüzden ağlayarak üst kata çıktı, çünkü ona olmaz demiştim. Taslakta anlattığım gibi duygusuzluğu yüzünden asla azarlamadım onu. Entrikayı ilerletmek için sanatsal özgürlüğü kullanmıştım taslağın o kısmında. Çocuklarımızdan biriyle o şekilde konuştuğuma inanman bana hakarettir – aynı şekilde onlara zarar verebileceğime inanman da.

Harper'ın ölümü bir kazaydı. Ölümü bir kazaydı, Jeremy. O gün sandala binmek istediler ve çok güzel bir gündü. Ve evet, onlara can yeleği giydirmeliydim, farkındayım. Ama sandala kaç kere yeleksiz bindik? Su derin değildi. Balıkçı ağının yüzeyin altında olduğunu bilmiyordum. O lanet balıkçı ağı olmasaydı, onu bulur ve kıyıya götürürdüm ve hepimiz sandalın alabora olduğu günü gülerek hatırlardık.

O gün her şeyi, herhangi bir şeyi farklı yapmadığım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Eğer geri dönebilsem yapardım ve yapacağımı sen de biliyorsun.

Oraya gidip onu sudan çıkardığında ve kucağına aldığında, kalbimi söküp sana vermek istedim, çünkü seninkinin artık var olmadığını biliyordum. Senin o ıstırabını gördükten sonra bir saniye bile yaşamak istemedim. Tanrım, Jeremy. İkisini de kaybetmek. İkisini de.

Harper öldükten birkaç gece sonra aklında şüphelerin belirdiğini fark ettim. Bana o soruları sormaya başladığında yataktaydık. Böyle bir şeyi kasten yapacağımı düşünmene inanamadım. Anlık bir düşünce bile olsa, bana duyduğun sevginin bedenini terk ettiğini ve hiç var olmamış gibi yok olduğunu gördüm. Tüm geçmişimiz... beraber paylaştığımız tüm harika zamanlar. Hepsi öylece gitti.

Çünkü, evet, Crew'a nefesini tutmasını söylemiştim. Ona nefesini tutmasını sandal devrilirken söyledim. Ona yardım etmeye çalışıyordum. Daha önce defalarca o gölde oynadığımız için Harper'ın iyi olacağını sandım, bu yüzden suya düştükten sonra Crew'a odaklandım. Onu yakaladım, fazlasıyla paniklemişti, bu yüzden ikimizi de boğmadan önce elimden geldiğince çabuk iskeleye götürmeye çalıştım. Harper'ın arkamızda olmadığını fark ettiğimde, otuz saniye bile olmamıştı.

O gün için kendimi suçluyorum. Ben onun annesiydim. Koruyucusu bendim. Ve onun iyi olacağını sandım ve Crew'a otuz saniye daha fazla odaklandım. Hemen geri yüzüp onu bulmaya çalıştım, ama sudaki kargaşa yüzünden sandal daha da açığa gitmişti. Nerede suya düştüğünü bile bulamadım, Crew hâlâ benimle mücadele ediyordu – panik içindeydi. Eğer onu o an kıyıya götürmeseydim, üçümüz de boğulacaktık.

Tüm gücümle onu aradım, Jeremy. Bana inanmak zorundasın. O gölde onunla beraber içimdeki her şey boğuldu.

Benden şüphelendiğin için seni suçlamıyorum. Roller tam tersi olsa ve o senin gözetimin altında boğulsaydı, büyük ihtimalle ben de muhtemel tüm senaryoları aklımdan geçirirdim. Tek bir saniye için bile olsa, insanlar için en kötüsünü düşünmek doğaldır.

Yataktaki konuşmamızdan sonra ertesi gün uyanıp ima ettiğin suçlamanın ne kadar saçma olduğunu fark edeceğini sanıyordum. O gece fikrini değiştirmeye bile çalışmadım, çünkü önemseyemeyecek kadar keder doluydum. Tartışacak gücüm yoktu. O öleli sadece birkaç gün olmuştu ve gerçekten ölmek istiyordum. O gece göle gidip ona katılmak istedim, çünkü ölümü benim hatamdı. Bir kazaydı, evet. Ama ona can yeleği giydirseydim, hem onu hem Crew'u yakalayabilseydim hayatta olacaktı.

Uyuyamayınca çalışma odama gidip altı aydan sonra ilk defa bilgisayarımı açtım.

Bir an için düşün. Bir anne, iki kızını da kaybetmenin kederi içinde ve içlerinden birinin diğerini öldürmekle suçladığı bir kurgu yazıyor.

Rahatsız edici olmaktan da öteydi. Bunun farkındayım, bu yüzden yazarken gözyaşlarım bir an bile durmadı. Ama belki, eğer suçluluğumu ve kederimi yarattığım bu kurgusal caniye yüklersem, bunun bana çapraşık bir şekilde faydasının dokunabileceğini düşündüm.

Chastin'in ölümüyle ilgili her şeyi yazdım. Harper'ın ölümünü yazdım. Hatta tamamı yeni korkunç gerçekliğimize uysun diye, taslağın en başına dönüp olacakları önceden sezdirecek ipuçları ekledim. Ve gerçek hayatta suçu kabullenmek yerine, kendimin kurgusal bir versiyonunu suçlayabilmek, suçluluğumun ve acımın ufak bir kısmını hafifletmeye bir şekilde yardımcı oldu.

Bir yazarın zihnini sana açıklayamam, Jeremy. Özellikle de çoğu yazarın toplamından daha çok yıkım görmüş bir yazarın zihnini. Gerçekliği kurgudan öyle bir ayırırız ki, iki dünyada birden yaşıyoruz gibidir, ama asla aynı anda iki dünyada birden olmayız. Gerçek dünyam o kadar karanlıktı ki, o gece orada yaşamak istemedim. Bu yüzden oradan kaçtım ve geceyi, içinde yaşadığımdan daha karanlık bir dünya yazarak geçirdim. Çünkü bu otobiyografi üzerinde çalıştığım her seferde, bilgisayarı kapatırken rahatlıyordum. Çalışma odamdan çıkıp yarattığım bu kötülüğün üzerine kapıyı kapatabilmek beni rahatlatıyordu.

Hepsi buydu. Dünyamın hayali versiyonunun gerçek dünyamdan daha karanlık olmasına ihtiyacım vardı. Yoksa ikisinden de ayrılmak isteyecektim.

Tüm gece ve sabahın bir kısmında taslak üzerinde çalıştıktan sonra, nihayet son sayfaya ulaştım. Taslağın o noktada bittiğini hissediyordum, çünkü gerçekten daha başka ne ekleyebilirdim ki? Dünyamız sona ermiş gibi hissediyordum. Son.

Çıktısını alıp ileride bir gün tekrar elime alacağımı düşünerek bir kutuya koydum. Belki bir sonsöz eklerdim. Belki yakardım. Plan ne olursa olsun, senin bunu bir şekilde okumanı beklemiyordum. Senin inanmanı beklemiyordum.

Tüm geceyi yazarak uykusuz geçirdikten sonra, günün çoğunda uyudum. Nihayet o gece uyandığımda seni bulamadım. Crew çoktan uyumuştu, ama sen orada onunla değildin. Koridorda durmuş senin nereye kaybolduğunu merak ederken çalışma odamdan bir ses geldiğini duydum.

Senden geliyordu. Ne tür bir ses çıkardığından emin değilim, ama kızların öldüğünü öğrendiğimiz iki gündekinden de daha kötüydü. Seni teselli etmek amacıyla çalışma odama yürüdüm, ama kapıyı açmadan önce aniden

durdum, çünkü feryatların öfkeye dönüşmüştü. Bir şey duvara çarptı. Geriye doğru sıçradım – ne olduğunu merak ediyordum.

O an bilgisayarımı hatırladım. Açtığım son dosya otobiyografiydi.

Az önce okuduğunu bildiğim şeyi açıklamak üzere kapıyı hızla açtım. Orada durup odanın karşısından bana bakarken yüzünde oluşan ifadeyi asla unutmayacağım. Tam ve katıksız bir... perişanlıktı.

Çocuklarından birinin öldüğünü yeni öğrenmiş birinin hüznü değildi bu. Yakıcı bir hüzündü, okuduğun taslaktaki her yeni kelimeyle bir aile olarak yaşadığımız her mutlu anı silinip gitmiş gibiydi. Yoktu. İçinde nefret ve yıkımdan başka bir şey kalmamıştı. Konuşmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Hayır," demek istedim. "O doğru değil, Jeremy. Sorun yok, o doğru değil." Ama ağzımdan çıkan tek şey korku dolu ve zavallı bir, "Hayır" oldu.

Ben ne olduğunu anlamadan beni boğazımdan yakalayıp yatak odasına sürükledin. Dizlerinle kollarımı sıkıştırıp boğazımı daha da sıkı kavradığında gücümün sana yetmesi imkânsızdı.

Hiç olmazsa bana birkaç saniye verseydin. Açıklamak için birkaç saniye sadece, o zaman bizi kurtarabilirdim. "Açıklamama izin ver," diyebilmek için çok çabaladım, ama nefes alamıyordum.

Bundan sonraki olayların nasıl geliştiğini bilmiyorum. Bayıldığımı biliyorum. Belki de az kalsın beni öldüreceğinin farkına varınca paniklemiştin. Eğer o yatakta ölseydim beni öldürmekten tutuklanırdın. Crew babasız kalırdı.

Range Rover'ımın yolcu koltuğunda uyandım ve direksiyon başında sen vardın. Ağzım bantlıydı, ellerimle ayaklarım bağlanmıştı. Bir kez daha, okuduğun şeyin doğru olmadığını açıklamak istedim – ama konuşamıyordum.

Aşağı bakınca emniyet kemerimin takılı olmadığını gördüm. Ve o an ne yaptığını anladım.

Taslağımdaki basit bir cümleydi, Harper'ın kemerini takmadan yolcu tarafındaki hava yastığını kapatıp arabamı ağaca çarparak kaza gibi göstermekle alakalıydı.

Beni öldürecek ve ölümümü kaza gibi gösterecektin. Bilmeden taslağımın sonundaki iki cümleyle ölümümü yazmıştım. *"Öyle olsun. Şimdi gidip arabamı ağaca doğru süreceğim."*

O an fark ettim ki, ölümümün şüphelisi olsan bile, tek yapman gereken taslağı göstermekti. Ölürsem, harika bir intihar mektubu olurdu.

Elbette ikimiz de hikâyenin bu kısmının nasıl bittiğini biliyoruz. Zannederim, ellerim ve ayaklarımdaki bantları çıkardın, beni aracın sürücü koltuğuna yerleştirdin ve eve giderek polisin gelip sana öldüğümü bildirmesini bekledin.

Planın işe yaramadı gerçi. Başarısız olduğu için rahatladığımı söyleyemem. O kazada ölsem daha kolay olurdu, çünkü sakat numarası yapmak çok zor oldu. Eminim neden seni bu kadar uzun bir süre kandırdığımı merak ediyorsundur.

Harper'ın ölümünden sonraki aya dair çok az şey hatırlıyorum. Galiba beynimdeki ödem yüzünden suni komaya yatırıldım. Ama komadan çıktığım günü çok net hatırlıyorum. Odada yalnızdım, Tanrı'ya şükür, bu da bana ne yapılması gerektiğini düşünecek zaman verdi.

Okuduğun her olumsuz kelimenin yalan olduğunu sana nasıl açıklayacaktım? Taslağı inkâr etsem bana inanmazdın, çünkü ben yazmıştım. Her ne kadar yalan olsalar da o kelimeler benimdi. Onun yalan olduğuna kim inanırdı ki? Yazma sürecini anlamayan biri inanmazdı, kesinlikle. Ve eğer iyileştiğimi anlarsan, beni anında polise ihbar ederdin, çoktan etmediysen tabii. O kazaya karışmasaydım,

Harper'ın ölümünün ardından bir soruşturma başlatılırdı eminim. Ve kendi kocam bana karşıyken, kendi sözlerim de aleyhime kullanılacağından onu öldürmekten suçlu bulunacağımdan emindim.

Üç gün boyunca odama biri girdiğinde hâlâ komadaymış gibi yaptım. Doktorlar, hemşireler, sen, Crew. Ama bir gün dikkatsiz davrandım ve hastane odasına girdiğinde beni gözlerim açıkken yakaladın. Bana baktın. Ben de sana baktım. Uyanmış olmama sinirlenmiş gibi yumruklarını sıktığını gördüm. Sanki yürüyüp gelmek ve parmaklarını tekrar boğazıma dolamak istiyor gibiydin.

Bana doğru birkaç adım attın, ama gözlerimle seni takip etmemeye karar verdim, çünkü öfken beni korkutmuştu. Eğer o an etrafımdakilerin farkında değilmiş gibi davranırsam, bir daha canımı almaya çalışmama ihtimalin vardı. Polise gidip iyileştiğimi söylememe ihtimalin vardı.

Böylece haftalarca sadece hayatımı devam ettirecek şeylerin farkındaymışım gibi yaptım. İçinde bulunduğum durumu düzeltecek bir şeyler bulana kadar beyin hasarımın kapsamı konusunda numara yapacaktım.

Zor olmadığını sanma. Zaman zaman çok aşağılayıcıydı. Vazgeçmek istedim. Kendimi öldürmek. Seni öldürmek. Hayatlarımızın geldiği noktaya ve bunca yıllık evlilikten sonra bile, bir saniyeliğine bile olsa, o taslağın tek bir kelimesine bile inanabilmene çok öfkeliydim. Gerçekten soruyorum, Jeremy. Erkekler gerçekten sekse takıntılı kadınlara inanıyorlar mı? O da kurguydu! Elbette seninle sevişmekten hoşlanıyordum, ama çoğu zaman seni memnun etmek içindi, çünkü çiftler birbiri için bunu yapar. Onsuz yaşayamadığım için değildi.

Bana iyi bir kocaydın ve inan ya da inanma, ben de sana iyi bir eş oldum. Hâlâ bana karşı iyi bir kocasın. Kızımızı öldürdüğüme kalpten inanıyorsun, ama hâlâ benimle

ilgilenilmesini sağlıyorsun. Belki de artık burada olmadığımı düşündüğün içindir – o kazada tüm kötü kısımlarımın öldüğünü ve artık sadece üzüldüğün biri olduğumu sandığından. Bence Crew'un yaşadığı bunca şeyden sonra beni eve getirme nedenin de bu, o kadar iyisin ki onu benden uzaklaştırmaya gönlün el vermiyor. İki kardeşini kaybettikten sonra, annesini de tamamen kaybetmenin ona daha çok zarar vereceğini biliyorsun.

Taslağımda yazanlara rağmen, çocuklarımıza duyduğun sevgi sende en çok sevdiğim şey.

Geçen birkaç ayda sana burada olduğumu söylemek istediğim zamanlar oldu. Kendimde olduğumu. İyi olduğumu. Ama nefesimi boşa harcamak olurdu bu. İki cinayet girişimini atlatamayız, Jeremy. Ve buradan gitmeden önce numara yaptığımı fark edersen üçüncü öldürme girişiminin başarılı olacağını biliyorum.

Tüm bu çabayı nihayetinde fikrini değiştirmek ve ne kadar yanıldığını sana kanıtlamak umuduyla göstermiyorum. Bir daha bana asla tam olarak güvenmeyeceksin.

Yaptığım her şey Crew için. Tek düşünebildiğim küçük oğlum. Hastanede uyandığım o günden beri yaptığım her şey Crew içindi. Crew'u senden uzaklaştırmayı ne kadar istemesem de başka seçeneğim yok. O benim çocuğum ve bana ihtiyacı var. Hâlâ burada olduğumu bir tek o biliyor – hâlâ düşüncelerim, sesim ve planım olduğunu. Onun yanında kendim olmak güvenli geliyor, çünkü sadece beş yaşında. Eğer sana onunla konuştuğumu söylerse, bunu aktif bir hayal gücüne, hatta yaşadığı travmaya yorup üzerinde durmayacağını biliyorum.

O taslağı bulmak için bu kadar uğraşmamın nedeni de o. Eğer ben buradan gittikten sonra bizi bulursan, onu bana karşı kullanmaya çalışacağını biliyorum. Senin inandığın gibi onun da inanmasını isteyeceksin.

Beni eve getirdiğin ilk gece, bilgisayarımdan silmek için gizlice çalışma odasına girdim, ama sen çoktan silmiştin. Yazdırdığım tek kopyayı bulmaya çalıştım, ama nerede olduğunu hatırlayamadım. Kazadan beri zihnimde boşluklar vardı, bu da onlardan biriydi. Ama bana karşı kullanamaman için ikisinden de kurtulmam gerektiğini biliyordum.

Her yeri aradım, o taslağı bulmak için elime geçen her fırsatı elimden geldiğince sessizce kullandım. Çalışma odam, bodrum, tavan arası. Birkaç kez sen yatağımızda uyurken yatak odasının etrafını bile aradım. Bana karşı kullanacağın kanıtı yok etmeden Crew'u alıp buradan gidemeyeceğimi biliyordum.

Ayrıca paraya ulaşana dek beklemem gerekiyordu ama bankaya kadar doğru dürüst araba süremezken bunun nasıl olacağından emin değildim.

Pantem Yayınevi'yle konuşmanıza kulak misafiri olup da serime yeni bir yazarla devam etme fikirlerini duyunca çıkış biletimin bu olduğunu anladım.

Yatılı bir hemşire tutup onlarla Manhattan'da toplantı yapmak için gittiğin zaman, gizlice çalışma odama girip internette yeni bir çek hesabı açtım.

O toplantıdan birkaç gün sonra yeni ortak yazar seriye başlamak üzere eve taşınacaktı. Bu da kalan üç kitabın parasının nihayet hesaba yatmasının an meselesi olduğu anlamına geliyordu, bu yeni geliri yeni hesabıma aktarabilir ve Crew'u da alarak defolup gidebilirdim.

Tek yapmam gereken zamanımın gelmesini beklemekti, ama bu yeni yazar işimi zorlaştırıyordu. Eminim dosyayı silerek evi o şeyden temizlediğini sanıyordun. Ama yapamamıştın. Artık ikiye karşı birdi. Bu noktadan sonra taslağı yok etmek umurumda bile değildi. Sadece buradan gitmek istiyordum.

Kabul ediyorum, onun şüphelenmesi benim hatam. Beni gözlerimi dikmiş ona bakarken yakalamanın onu çılgına çevirdiğini biliyorum, ama beni suçlayamazsın. Bu kadın senin hayatına girdi, benim kariyerimi devralıyor ve sana âşık oluyor. Ve görebildiğim kadarıyla, sen de ona âşık oluyorsun.

Birkaç saat önce yatak odamızda onu becerdiğini duydum. İncindim ama aynı derecede öfkeliyim de. Ama şu an onunla o kadar meşgulsün ki, bunun bu mektubu yazmak için en güvenli zaman olduğunu düşündüm. Ana yatak odasının kapısını kilitledim, böylece çıkmaya çalıştığınızda duyabileceğim. Bu da bana sen üst kata çıkana kadar mektubu saklayıp yerime dönmem için yeterli zaman kazandırır.

Çok zor, Jeremy. Yalan söylemeyeceğim. Hepsi. Evlilik boyunca gösterdiğim tavırlardan çok sözlerime inandığını bilmek. Bir annenin yapabileceği en zalimce şeylerden birinden hüküm giymemek için böylesine bir aldatmacaya başvurmak zorunda kaldığımı bilmek. Ben hayatlarımızın geldiği noktanın farkında değilmiş gibi yaparak gün doldururken senin başka bir kadına âşık olduğunu bilmek.

Ama sınırları zorlamaya devam ediyorum, çünkü para gelir gelmez buradan ayrılacağımdan eminim, sana bu notu da bu yüzden bırakıyorum.

Belki bulursun, belki bulmazsın.

Umarım bulursun. Umarım gerçekten bulursun.

Çünkü beni boğarak öldürmeye çalıştıktan ve arabamı ağaca çarptıktan sonra bile senden nefret edemiyorum. Çocuklarını hep amansızca korudun ve ebeveynlerin yapması gereken de budur. Bu, onlara tehdit oluşturan ebeveyni ortadan kaldırmak anlamına gelse bile. Crew'a tehdit oluşturduğuma kalpten inanıyorsun ve buna inanman

beni öldürse de, aynı zamanda onu bu kadar çok sevdiğini bilmek bana hayat veriyor.

Crew'la buradan nihayet gittiğimiz zaman, bir gün seni arayıp bu mektubun yerini söyleyeceğim. Umarım kendini affedecek gücü içinde bulursun.

Bana yaptıkların için seni suçlamıyorum. Bunlar olana kadar harika bir kocaydın. Ve dünyadaki en iyi babaydın. Tartışmasız.

Seni seviyorum. Şimdi bile.

Verity

25

Mektubu yere düşürdüm.

Bir sancı saplanırken karnımı tuttum.

O yapmamış mı?

Az önce okuduklarımın hiçbirine inanmak istemiyordum. Verity'nin zalim olduğuna ve ona yaptığımız şeyi hak ettiğine inanmak istiyordum, ama şüpheye düşmüştüm.

Ah, Tanrım. Ya bu doğruysa? Bu kadın kızlarını kaybetmişti, sonra kocası onu öldürmeye çalıştı ve ardından... onu öldürdük.

Arkama yaslandım, mektuba Jeremy'yle daha yeni yeni kurduğumuz hayatı yok etme gücüne sahip bir silahmış gibi bakıyordum.

Aklımdan bir sürü soru geçiyordu, şakaklarıma bastırdım, çünkü başım zonkluyordu. *Jeremy'nin taslaktan zaten haberi var mıydı?*

Gerçekten ben ona vermeden önce de okumuş muydu? Bana *yalan* mı söylemişti?

Hayır. Taslağın varlığını bilmediğini söylememişti hiç. Aslında geriye dönüp bakınca, "Nereden buldun bunu?" demişti tam olarak.

Düşünecek çok şey vardı. Verity'nin dediği her şeyi, bütün olan bitenleri kavrayamadım. Mektuba o kadar uzun süredir

bakıyordum ki nerede olduğumu unutmuştum, Jeremy'yle Crew alt kattaydı ve Jeremy her an bana bakmaya gelebilirdi.

İleri doğru emekleyip sayfaları aldım. Bıçakla fotoğrafı yerine koydum ve parkeyi takıp deliği kapattım. Mektubu banyoya götürdüm ve kapıyı içeriden kilitledim. Klozetin önüne çömelip her sayfayı küçük parçalara ayırmaya başladım. Bazı sayfaların üzerine sifonu çektim ve Jeremy'nin adının geçtiğini görebildiğim parçaları da yuttum. Kimsenin bunun tek kelimesini asla okumayacağını kesinleştirmek istiyordum.

Jeremy hiçbir zaman kendini affetmezdi. *Hiçbir zaman.* Taslağın gerçek olmadığını ve Verity'nin Harper'a hiçbir zarar vermediğini öğrenirse, böyle bir gerçekle nasıl yaşayabilirdi? Masum karısını öldürdüğü gerçeğiyle. Masum karısını öldürdüğümüz gerçeğiyle.

Gerçek *buysa* tabii.

"Lowen?"

Kalan kâğıt parçalarını tuvalete atıp sifonu çektim. Sifonu bir kez daha çekince Jeremy kapıyı tıklattı.

"İyi misin?" diye sordu.

Suyu açıp sesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Evet." Ellerimi yıkadıktan sonra boğazımdaki kuruluğu dindirmek için su içtim. Aynaya bakınca gözlerimde dehşeti gördüm. Gözlerimi kapatıp bastırmaya çalıştım. Her şeyi. Otuz iki yıl boyunca şahit olduğum her korkunç şeyi.

Korkuluklarda durduğum gece.

Kamyon tekerinin altında kalan adamı gördüğüm gün.

Taslak.

Verity'nin merdivenlerin başında durduğunu gördüğüm gece.

Uykusunda öldüğü gece.

Hepsini bastırdım. Mektubu yuttuğum gibi yuttum hepsini.

Derin bir nefes verdikten sonra kapıyı açıp Jeremy'ye gülümsedim. Elini uzatıp başımın yanını okşadı. "Sen iyi misin?"

Korkumu, suçluluğumu, hüznümü yuttum. Hepsini ikna edici bir baş onayının arkasına sakladım. "Pekâlâ iyiyim."

Jeremy gülümsedi. "Pekâlâ," dedi sessizce, parmaklarını parmaklarıma dolayarak. "Hadi buradan çıkıp gidelim ve bir daha dönmeyelim."

Evden çıkmak üzere yürürken elimi tuttu ve cipin kapısını açıp binmeme yardım edene kadar bırakmadı. Arabayla uzaklaşırken dikiz aynasında giderek küçülen evi gözden kaybolana dek izledim.

Jeremy oturduğu yerden elini uzatıp karnımı okşadı. "On hafta daha."

Gözlerinde heyecan vardı. Yaşadığı bunca şeyden sonra bile, benim oraya yerleştirdiğimi bildiğim bir heyecan. Karanlığına ışık getirmiştim ve o ışık olmaya devam edecektim, böylece hiçbir zaman geçmişin gölgelerinde kaybolmayacaktı.

Öğrendiğim şeyi asla öğrenmeyecekti. Bundan emin olacaktım. Bu sırrı mezara götürecektim, böylece Jeremy bunu yapmak zorunda kalmayacaktı.

Neye inanacağımı bilmiyordum, o zaman ona neden böyle bir acı çektirecektim ki? Verity o mektubu izlerini silmeyi denemek için yazmış olabilirdi. Durumu ve duruma dahil olmuş herkesi manipüle etmek için başka bir entrika olabilirdi bu da.

Araba kazasının sorumlusu Jeremy olsa bile, onu suçlayamazdım. Verity'nin kasten çocuğunu öldürdüğüne inanıyordu. Sakatlığı konusunda numara yaptığını fark ettiği an, onun canını almaya davrandığı için de onu suçlayamazdım. Onun konumundaki her ebeveyn aynı şeyi

yapardı. Aynı şeyi *yapmalıydı*. İkimiz de onun Crew'a tehdit oluşturduğuna yürekten inanıyorduk. *Bize* tehdit oluşturuyordu.

Hangi açıdan bakarsam bakayım, Verity'nin gerçekleri manipüle etmek konusunda usta olduğu açıktı. Geriye tek bir soru kalıyordu: Hangi gerçeği manipüle ediyordu?

Son

Teşekkür

Bu kitaba bir şans verdiğiniz için teşekkürler. Bu, yazdığım duygusal aşk hikâyelerinden farklı, bu yüzden benimle bu yolculuğa çıkmış olmanıza minnettarım.

Kitaplarımın çoğu geleneksel olarak Simon & Schuster'ın bir kolu olan Atria Books'tan çıkıyor. Geçmişte kitaplarım için yaptıkları ve gelecek kitaplarım için yapacakları her şeye minnettarım. Ancak *Verity*, bağımsız bir kişisel proje, bu yüzden bu kitabı çevrimiçi versiyonu dışında basılı olarak bulamayabilirsiniz. Bu, geliştirmekten ve kendi başıma yazmaktan heyecan duyduğum bir eser ve bu fırsatı kullanmama müsaade ettiği için Atria Books'a teşekkürler.

Bir yayıncının nazik dokunuşları olmadan tüm yazma sürecini tek başıma yapmayalı epey olmuştu. Dolayısıyla teşekkür edeceğim bir sürü insan var. Bana katlananlar.

1) Annem. Daima. Yazdığım her kitapla beraber, ilk ilk kitabımı yazarken hissettiğim seviyede heyecanı bulmak zorlaşıyor. İstinasız her seferinde annem o heyecanı bana geri veriyor. Aslında gayet ortalama olduğum anlarda bile parlak bir zekâmın olduğuna inandırır beni. Yazdığım kitabın şimdiye kadar yazdığım en iyi kitap olduğunu düşünmeme neden oluyor, hem de bunu her kitabım

için söylemesine rağmen. Bazen onu gecenin yarısında arar ve, "Lütfen bu bölümü oku!" derim. Okur da. En azından okumuş gibi yapar. Her durumda, bu devam etmeme yardımcı oluyor ve romanlarımın tamamlanmış olmasının yegâne nedeni budur. Teşekkürler anne. Bana olan inancın kendime inanmak istememe neden oluyor.

2) Facebook'taki en sevdiğim grup, Colleen Hoover's CoHorts. Elli bin üyeye ulaştık ama yine de birbirine yakın sıcak bir topluluk gibi hissettiriyor. Birileri kötü bir gün geçirdiğinde onları cesaretlendiriyorsunuz. Biri bir kitabı alamadığında ona yardım ediyorsunuz. Birinin kutlayacak bir şeyi olduğunda siz de onunla beraber kutluyorsunuz. Bu grupta katıksız sevgi ve destekten başka bir şey yok ve sonuna kadar bunu savunacağım. Olumsuzluğa veya (metaforik) hıyarlara yerimiz yok. Ama gelip bizi bir görmek isterseniz yeni okuyucuların başımızın üstünde yeri var. SİZİ SEVİYORUM, COHORTS!

3) Lauren Levine. *Confess*'i hayata geçiren ekibin bir parçası olduğun için sonsuza dek sana minnettar kalacağım. Kitaplarımdan birinin gerçek bir televizyon programı hâline gelişine şahit olmak olağanüstü bir tecrübe olsa da, arkadaşlığının yanında bu hiçbir şey. Desteğinin eşi benzeri yok. Bir gün iyiliğinin karşılığını vereceğim.

4) Tarryn Fisher. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hayatımda destekleyici insanlar olduğu için çok şanslıyım, ama başarılı olduğumu görmeyi senin kadar isteyen biri olduğundan şüpheliyim. Başkalarının başarısını kutlayışın tanıdığım diğer insanlarinkine benzemiyor. Colleen'ime Tarryn oldun. Çünkü tam olarak öylesin.

5) Lin Reynolds. En sevdiğim kız kardeşimsin.

6) Murphy Fennell. Sen de en sevdiğim kız kardeşimsin.

7) Büyükannem Vannoy Gentles. Böyle bir kitabı okuduğun için çok tatlısın. Tam da bu yüzden basılan ilk kitabı sana vereceğim. ;)

8) Kitap dünyası sayesinde hayatıma girmiş ama o dünyanın dışında da hayatımda kalıcı olan kişiler. Chelle Lagoski Northcutt, Kristin Phillips Delcambre, Pamela Carrion, Laurie Darter, Kay Miles, Marion Archer, Jenn Benando, Karen Lawson, Vilma Gonzales, Susan Gilbert Rossman, Tasara Vega, Anjanette Guerrero, Maria Blalock, Talon Smith, Melinda Knight ve yaklaşık iki yüz kişi daha; paragrafları, bölümleri ve tüm romanları sizin aracılığınızla yayınlamama müsaade ettiğiniz için TEŞEKKÜR EDERİM. Ayrıca kariyerimi desteklediğiniz için hepinize teşekkürler. Her birinizi ayrı ayrı seviyorum.

9) E. L. James. Başarılı kariyerin beni etkilemek konusunda ruhunun yanında sıfır kalır. Pek çok açıdan harikasın, ama sende en sevdiğim şey, okuyucularına karşı hissettiğin sevgi ve minnet. Her yerden yazarlara harika bir örnek oluşturuyorsun.

10) Kim Holden. Sana kendin olduğun için teşekkür etmek istiyorum. Böyle olmaya devam et. #FevkaladelikYap

11) Caroline Kepnes. Yıllar önce bir kez, ikinci şahıs kullanarak bir kitabın yarısını yazdım ve karşılığında yayınevim bana yazarlarından birinin yakında ikinci şahısla yazılmış bir kitap çıkaracağını ve tekrar düşünmemi söyledi. Seni tanımıyordum. Kitabımın yarısını tekrar yazmak zorunda kaldığımdan sana bir küfür savurdum. Reklamcım bana senin kitabını önceden okumam için gönderdiği zaman, okurken daha da fazla küfrettim, çünkü çok iyiydi. Ve sonra sana bir mesaj gönderip sana ölüm tehdidi savurduktan sonra bir şekilde arkadaş olduk. Sanırım seninle arkadaşlığımız, diğer bütün arkadaşlıklarımdan daha tuhaf bir başlangıca sahip. Bu da onu kusursuz kılıyor.

Hayatımda olduğun için fazlasıyla minnettarım. Zihninden biraz korksam da. Yeni olağanüstü televizyon dizin için tebrikler. *YOU* Netflix'te yayınlandığında şimdikinden daha fena patlayacak. Senin için çok heyecanlıyım.

12) Shanna Crawford ve Susan Gilbert Rossman, siz ikiniz hayatımı hayallerimin ötesinde üstesinden gelinebilir kıldınız. Book Bonanza ve The Bookworm Box'taki çalışmalarınız ve fedakârlıklarınızın eşi benzeri yok. Hayatımın yarısını idare etmesi için daha iyi iki kişi bulamazdım. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

13) Johanna Castillo. Birlikte neredeyse yedi harika sene geçirdik. Artık editörüm olmadığın için biraz kalbim kırık ama yeni maceraların için heyecanlıyım. Arkadaşlığımız, değişmeyecek olan tek şey. Seni özlüyorum ve yeni yolculuğunun seni nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

14) Jane Dystel. Kariyerimin başında, bu işle ilgili en ufak bir fikri olmayan kayıp bir balık gibiydim. Artık yedi yıl oldu ama ben hâlâ bu işle ilgili en ufak bir fikri olmayan kayıp bir balığım. Çünkü yanımda sen varken endişelenmeme gerek yok. Bu işte benim uğraşmak istemediğim tüm stresli kısımları üstlendiğin ve başkasının yapamayacağı şekilde onlara saldırdığın için teşekkürler. Sana olan minnetimi anlatamam.

15) Lauren Abramo. Sen bir makinesin. Umarım bir hafta izin alıp tatile çıkar ve telefonunu kapatırsın. Senden daha adanmış ve organize bir insanla hiç tanışmadım. Benim organize olma eksikliğime karşı gösterdiğin sabrın sınırı yok. Yaptıkların için teşekkürler!

16) Elissa Down. Owen ve Auburn'u *Confess*'te hayata geçirdiğin için teşekkürler. Sen fevkalade bir yönetmen ve bir o kadar fevkalade bir insansın. Seninle çalışmak harika bir deneyimdi, umarım tekrar yapabiliriz.

17) Brooke Howard. Seni seviyorum işte. Seninle ilgili her şeyi. Bana katlandığın için teşekkürler.

18) Joy ve Holly Nichols. Siz ikiniz benim en sevdiğim insanlardansınız. Hayatımda olduğunuz için çok mutluyum.

19) Stephanie Cohen. Her şeyi büyük ölçüde sana borçluyum. Hepsini. Pek çok yönden harikasın ve seninle yollarımız kesiştiği için çok şanslıyım. Hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Sen olmasan bu kariyere sahip olacağımı bile düşünemiyorum. Sen insanların olmaya çabalaması gereken şeyin timsalisin ve bunu söylerken ciddiyim. Hayatımı idare etmenin kolay olmadığını biliyorum, çünkü ben gerekenden fazla zorlaştırıyorum. Ama sayende kendimi değiştirmem gerekmiyor. Bunun için teşekkürler.

20) Erica Ramirez ve Brenda Perez. En sevdiğim kız kardeş ikilisi ve tanıma zevkine vardığım en tatlı insanlardan ikisi. İkinize de minnettarım ve ikiniz de hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

21) Kitap Kulübü. En kötü kitap kulübü üyesi olduğumu biliyorum, ama ayda bir toplandığımız, kitaplardan bahsettiğimiz ve pasta yediğimiz gece için teşekkürler. Ayın en sevdiğim gecesi.

22) Melinda Knight. Sana ve tüm ailene minnettarım. Hayır kurumumuz için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Cale ve Emma'nın birbirini bulmasından çok mutluyum. Şimdi Hopkins ilçesine taşın bakalım.

23) Tiffanie DeBartolo. Kitapların için ve muhteşem müzik zevkin için teşekkürler. Hayatımda iyi bir sanat istediğimde çalacağım kapı sensin.

24) Kim Jones. Sana da... şey için teşekkürler... şey... belki bir sonraki kitabımdaki teşekkür kısmını yazana kadar hatırlarım.

25) Social Butterfly, Murphy Rae, Marion Making Manuscripts, Karen Lawson, Elaine York. Tüm o düzenlemeler, pazarlama, kapak tasarımı, baskıya hazırlama ve her birinizin bu kitap adına yaptığı işler için teşekkürler.

26) Shannon O'Neill. The Bookworm Box ve genel olarak kitap camiası için yaptıklarına teşekkürler. Bu sektörde parlayan bir yıldızsın sen.

27) KA Tucker. Hâlâ seninle bir kitapta işbirliği yapmak istiyorum ve kabul ettiğin için önceden teşekkür ediyorum. Bu dünyaya kattıklarının beyan edileceğini duydum, bu yüzden şimdi ben işbirliğimizi beyan ediyorum.

28) Tillie Cole. Birbirimizi o kadar iyi tanımadığımızı biliyorum, ama ben sana sadece Instagram hikâyelerin için teşekkür etmek istedim. Konuşmalarını izlemek benim için terapi gibi. Hikâyelerini izleyerek tüm o terapi seanslarından tasarruf ettiğim onca para için bana fatura kesmen gerekir muhtemelen.

29) Jenn Sterling. Bilgisayarım için yeni posta kartlarına ihtiyacım var, Jenn. Halledersin. Yüzünü özledim. Seni mutlu görmek beni mutlu ediyor.

30) Abbi Glines. Bu yıl benim için yaptığın her şeye teşekkürler. Biliyorum, kıymetli ailenden uzak kalmak zor, ama arkadaşlığın ve bana ayırdığın zaman için her zaman minnettar kalacağım.

31) Ariele Fredman Stewart. Senden bir isim çalmama izin verdiğin için teşekkürler. İsimler konusunda bu kadar iyi ve arkadaş konusunda bu kadar berbat bir zevkin olmamalıydı. Seni seviyorum.

32) Kathryn Perez. Hayatındaki şu geçen yılı idare etme şeklin kesinlikle ilham vericiydi. Kendin olduğun için, yanımda olduğun için ve bunu bazen zorlaştıran bir dünyada bu kadar pozitif olduğun için teşekkürler.

33) BB Easton. Ken'e benden selam söyler misin?

34) Dina Silver. Kedin bir aptal.

35) Kendall Ryan. Yoğun programından zaman ayırıp bana tavsiye ve cesaret verdiğin için teşekkürler. Tahmin ettiğinden daha minnettarım!

36) Levi, Cale ve Beckham. Sizi çok seviyorum. Beni her gün gururlandırıyorsunuz. Lütfen bu kitabı okumayın.

37) Heath Hoover. Senin de bu kitabı okuma iznin yok. Seni seviyorum ve seninle evli kalmak isterim.

38) Bloggerlara teşekkür ederim. Sırf kitapları sevdiğiniz için, kariyerleriniz için yaptığınız sıkı çalışma ilham verici. Özellikle bu kitap tam bir karmaşa içinde olduğu için üzgünüm, ARC'ler. Basımdan dört gün önce kitabı bitirmemişseniz böyle oluyor. Bir dahaki sefere daha iyi iş çıkaracağım, söz. Yaptığınız HER ŞEY için teşekkürler.

39) Bu Teşekkür bölümünü okuyan herkes. İster bu kitaptan nefret ettiğiniz için ister sevdiğiniz için burada olun, önemli olan okumanız. Bunun için teşekkürler. Artık bunu bitirdiğinize göre, şimdi gidip bir başkasını yalayıp yutun. <3

40) Vance Fite, dört yaşımdan beri beni büyüten adam. Büyük bir ilham kaynağı oldun ve hâlâ öylesin. Seni özlüyorum. Hepimiz özlüyoruz.

"Tüm yalanlarına, angaryasına ve hayal kırıklıklarına rağmen, dünya hâlâ güzeldir." – Max Ehrmann'ın *Dilekler* şiiri

Colleen Hoover'ın diğer kitapları için:
www.colleenhoover.com
www.instagram.com/colleenhoover
www.facebook.com/authorcolleenhoover
www.twitter.com/colleenhoover
www.snapchat.com/colleenhoover

The New York Times çoksatanlar listesinde 1 numaraya ulaşan yazar Colleen Hoover, 1979 yılında Teksas'ta dünyaya geldi. 2012'de yayımlanan ilk kitabı *Çarpılma*'dan bu yana 22 roman ve uzun hikâyesi yayımlandı. Her kitabı çoksatanlar listelerine giren ve ödüller alan yazar, evli ve üç çocuk annesidir.